

ÚTON HAZAFELÉ

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

IV. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA

**Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

A MAGYAR SZELLEMKUTATÓK TÁRSASÁGA KÖRE VEZETŐJÉNEK NYILATKOZATA.....	3
VÁGYAITOK IRÁNYULJANAK ISTEN ÉS AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS FELÉ.....	11
„VEDD FEL A TE KERESZTEDET ÉS ÚGY KÖVESS ENGEM!”	19
A SORSOK OKAI	28
A HÁROM ISTENI KIJELENTÉSÉRŐL.....	38
A NÉVTELEN SZELLEM ÉS CSALÁDJA.....	50
LÁTOMÁNY MAGYARORSZÁGRÓL	64
AZ UTOLSÓ IDŐKBEN KITÖLTÖK AZ ÉN LELKEMBŐL.....	66
AZ ISTEN ORSZÁGÁNAK TORNÁCÁBAN.....	85
A SZENTLÉLEKRŐL.....	101
A magyar spiritiszta irodalom legjelesebb művei:	115

A MAGYAR SZELLEMLKUTATÓK TÁRSASÁGA KÖRE VEZETŐJÉNEK NYILATKOZATA(*)

(Anna beszélő médium útján - Cleveland)

Az új korszak kijelentéseitől még nagyon idegenkednek az emberek. **Még mindig nem tudják lélekben felfogni azt, amit a mi Urunk Jézus Krisztusunk az Ő evangéliumában elhangzottatott és meghagyott.** Mindig idegenkednek az emberek attól, amihez még nem érkeztek el. Minden ember csak azzal az edellel táplálkozhat hathatósan, amely eledelt kedvel és amely eledel elfogyasztásával növelheti erejét és egészségét. Minden embernek el kell arra a pontra jutni, ahol a lelkével felkészülten várja, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusunk igazsága miképpen világosodik meg előtte. Testvéreim! Ne csodálkozzatok azon, ha az emberiségnek zöme még idegenkedik a megismerés új korszakában elhangzott kijelentésektől. Hiszen még azok között is előfordulnak olyan emberlelkek, akik idegenkednek ettől, akik már meg lettek érintve az Úr szavain keresztül, akiknek lelkét már szólította az Úr, csak nem tudják még a magasrendű igazságot a maga teljes valóságában látni, ahogy azt már kisebb, lefokozottabb formájában eléjük tárták. Testvéreim, mind erre meg kell érnie az embernek. Hiába gondolja azt, hogy ha már valaminek az ismeretéig elérkezett, hogy ő már érett is annak befogadására. Hiába gondolja azt, hogy már megfelelően tud élni mindazokkal, amiket az isteni kegyelem előtte kijelentett. Ez pusztán csak elgondolása marad az embernek, mert a valóságban nem így mutatkozik, a valóságban másképpen áll az ember a helyén, a valóságban másképpen cselekszik, amely cselekedetre inti és figyelmezteti őt az Úr igéje. Testvéreim! **Törekedjete arra, hogy megértsétek Őt, a Mestert! Megértsétek Krisztust,** aki lejött az Atyától, akinek semmiféle emberi dolgokra nem volt szüksége, amiket csupán csak azért cselekedett meg, mert példákban akarta megmutatni azt, hogy itt ezen az alacsony földgolyón élő ember, miképpen igazodjék az igazsághoz.

Megmutatta, hogyan kezdje meg azon igazság gyakorlását és hogy ne csak pusztán a külsőségeket lássa azokban a példákban

sem, amit Ő megcselekedett, hanem lássa meg és érezze meg annak bensőséges magasztosságát, felemelő erejét, hogy ha akképpen értelmezi és akképpen fogja fel Krisztus tanítását az ember a bensőben, mint ahogy azt a külső cselekvéssel megpecsétel, akkor azon az úton jár, amely utat Ő mutatott meg, a mi Urunk Jézus Krisztus. Addig hiábavalóvá válik minden a részére, amíg nem tudja a lelkét ehhez igazítani, amíg nem tudja valóban úgy megnyitni azok előtt az igazságok előtt, mint ahogyan az megkívánatik azoktól az emberektől, akiket az Úr már szólított és akik már felfigyeltek az Ő elhangzott beszédére. **Akik felfigyeltek, azok állandóan tanulnak és a tanulás által állandóan gazdagodnak lélekben,** ezek az emberek nem kicsinyelnek le semmit, ezek nem állnak meg egy helyen, ezek azért tanulnak, hogy haladjanak a fejlődés útján. Mit érne egy földi élet az ember számára testvéreim, akkor, ha megmaradna pusztán ott, ahol megkezdte? Ha egészen a halála napjáig tovább semmit sem tudott volna gyűjteni és nem tudott volna nagyobb világossághoz jutni, nem tudta volna megérteni jobban a mi Urunk kijelentéseit, mint ahogyan azt megértette akkor, amikor annak az ismeretnek az első fokára elérkezett. Kedves testvéreim! Nem csak annyi kívántatik az embertől, - hisz ti ezt már sokszor hallottátok, - hogy az igazság kijelentésének hallgatója legyen, nem csak annyi kívántatik azoktól az emberektől sem, akik eljárnak a vallások, a felekezetek gyülekezési helyére, hogy ott csak megjelenjenek és a maguk módja szerint gondolkozzanak azok felől az elhangzott evangéliumi kijelentések felől, amelyek ott is a Krisztus tanítását foglalják magukban, hanem tőlük is sokkal több kívántatik ennél.

Megfigyelhetitek az emberiség életét ezen a földgolyón, hogy milyen alacsony fokozaton áll még akkor is, ha már úgy vélekedik önmaga felől, hogy ő már vallásos ember, hitben élő ember, Krisztus követője, keresztény ember. Tinectek tovább kell menetek testvéreim! Nectek nem lehet megállni azon a ponton, ahol megkezdtétek a ti munkátokat, **tinectek minden órával minden nappal gazdagabbnak kell lennetek lélekben.** Tinectek azokat a testi cselekményeket, azokat a látható formákat nem szabad úgy fogadnotok és értelmeznetek, mint az embertömegek értelmezik.

Keressétek az igazságban a lényeket, hogy megvilágosodhassanak előttetek a kijelentésnek szavai és akkor nem fogtok megbotráncozni, nem fogtok meghasonlani, akkor nem fogtok úgy beszélni, mint azok az emberek, akik mit sem tudnak arról, hogy az örök életből eljutott bizonyágtétel hogyan és milyen alapokon történik meg. Kedves testvéreim! Ennek az ismeretnek, **ennek az új kijelentésnek nagy céljai vannak az emberrel**, nagy céljai, amit még ti sem értetek, amit még ti is csak abban láttok beteljesedni, hogy eljártok erre a helyre és meghallgatjátok, hogy az isteni kegyelem mivel ajándékoz meg benneteket. Sajnos, még odáig sem jutottatok el sokan, hogy legalább erre a kis időre rendeznétek a ti testi, emberi ügyeteket és dolgaitokat úgy, hogy amikor ide érkeztek erre a helyre, akkor nyugodt lélekkel várhatnátok Istentől azt, hogy megvilágosodjon előttetek az Ő kegyelmi erejénél fogva az a nagy igazság, amely nagy igazságnak egykor minden ember lelkét kivétel nélkül egybe kell foglalnia.

Kedves testvéreim! Ti tudjátok, hogy **a szellemtan az utolsó kijelentés** és ennek az utolsó kijelentésnek a mi Urunk Jézus Krisztusunk adott olyan földi eszközöket az emberek között, akiken keresztül azok nyilatkozhatnak meg, akik nem az emberek világából szedik az anyagot, hanem az Istentől, az Atyától, és a mi Urunk által adják az ember elé mind azt, ami által megvilágosodhat, ami őt az Úr útjára vezet, úgy hogy azután már nem fog mindenben fennakadni, nem fog mindenben megbotráncozni, nem fog úgy gondolkodni, olyan felületesen, mint az átlagember gondolkodik. Nem csak a felületen vizsgálhatja a dolgokat, hanem valójában tudni akarja azt, amit megnéz, hogy mi annak a tartalma és mit tud elérni azzal, ha azt megismeri és magáévá teszi. Az Úr Jézus Krisztus azokat a példákat mutatta meg mindenben, ami itt, ahogy mondtam, ezen a sárgolyón élő alacsony fokozatú embertömegnek szükséges. Szükséges ez azért, mert az emberek nem látják a tiszta igazságot, tehát szükség van arra, hogy a bemutatott példákban lássák meg azt, hogy miképpen cselekedjenek, de azon cselekményeken keresztül ne a külsőségekhez tapadjanak, hanem megérthessék azt, hogy minden cselekmény hiábavalóvá válik a lényeg nélkül. Bármit cselekedjete testvéreim, lényeg nélkül minden hiábavalóvá válik a ti részetekre is. Azt is

tudjátok testvéreim, hogy ezen a téren az eszközök, akik a túlvilág szolgálatára állnak, azok csupán eszközök, gépezetek. A gépezetek pedig úgy dolgoznak, ahogy az irányítójuk kívánja, hogy dolgozzanak, vagyis aki elindítja azt a gépezetet, az végzi azon a munkát.

Amilyen a csoport fokozata, amilyen a csoport lelkivilága, amilyen annak a csoportnak a vágyvilága is, azok szerint vonzatnak a túlvilági lények és a túlvilági lények az eszközöket igénybe veszik és mindegyik végzi rajta keresztül a maga feladatát. A túlvilágon fokozatuk szerint osztályozódnak a lelkek, a szellemek és a magasabb fokozatú szellem magasabbat is tud nyújtani, amelyik alacsonyabban van, attól pedig nem várhatjátok azt, hogy egy magasrendű dolgot tegyen elétek, különösen akkor nem amikor a ti vágyvilágotok is csak alacsony szinten mozog. Amíg nem tudtok különbséget tenni, amíg nem tanultátok meg azt, amire a mi Megváltónk az Úr Krisztus tanított, addig csak tudomást vettetek róla, és valami kis csekély részben próbáljátok is alkalmazni az életekben. Igaz sokszor vissza tart benneteket egy olyan bűn elkövetésétől, amely bünt talán anélkül szabadabban követnétek el, de testvéreim, ez még mind semmi ahhoz, hogy azt hihesse magáról az ember én már az igazsággal foglalkozom, már az igazságot én magamévá tettem, én már nem úgy élek, mint más emberek: már egészen másképpen, más szemüvegen nézem az egész világot. Testvéreim, **még sok mindentől nem tudott az ember megszábadulni, ami szintén az ő alacsony fokozatára vall.** Még nagyon sokszor érvényesül benne az indulat, a harag. Még nagyon sokszor nem állja azt, hogy hazudjon. Még sokszor irigy szemmel tekint arra az embertársára, aki az életben jobban tud boldogulni mint ő. Még nagyon-nagyon sokszor megbántja a szeretet érzését. Még sokszor vissza él a bizalommal is, és amíg mind ezekben a bűnökben szenved az ember, addig nem mondhat ítéletet, vagy szigorú bírálatot másik embertestvére felett sem. Hiszen mindnyájan emberek vagytok és tévedtek. Abban a szóban, hogy - ember - minden meg van mondva.

Az igazság arra int benneteket, hogy a gyengét ne szóljátok meg, hanem szeretettel támogassátok! És hol van még ez is az

embertől? Nagyon messze. És az ember mégis a legnagyobbakban akarja kezdeni, a legmagasabb rendűekhez akar igazodni, ahova még nem érkezett el és az Úr Jézus Krisztusnak az emberek részére hátrahagyott példáját pedig félre akarja tolni. Ne akarjátok önmagatokat megelőzni, hanem **próbáljatok lépésről-lépésre előre jutni a haladás útján**, így mindig többet tudtok felszedni az igazságból és akkor nem megbotránkozás lesz a részekre, amikor valami előfordul közöttetek, ami talán érthetetlen előttetek, hanem akkor megálltok és gondolkoztok azon ismeretekkel, amely ismeretet ez ideig megszereztetek. Nem azzal az ismerettel, ahogy azt még kezdetben láttátok és felfogtátok. Akkor nem fogjátok egymást bántani és sértegetni azzal, miért nincs ez így, miért nem volt az úgy és miért van ez most másképpen. Mert testvéreim, bárki legyen is az az emberlélek aki ekképpen fogja fel még a dolgokat, az ott tart, hogy valóban egy lépést sem ment előbbre mindattól, ahol megkezdte ennél az utolsó isteni kijelentésnél, azt a nagy horderejű munkát, amely bizony mondom nektek, nagy dolgokat vár az embertől és nagy felelősséget ró arra az emberre, akit már az Úr Jézus szólított. Már pedig ti nem mondhatjátok azt, hogy nem éreztétek meg azt, hogy az Úr szólított benneteket is, mert különben annyira sem tudtátok volna értékelni, mint amennyire értékelitek ezeket az igazságokat. Ha azután már nem tesztek meg lépéseket annak érdekében, hogy tovább menve a lelketek ösztönzése után vágyakozzatok azután és óhajtsátok azt a ti vágyvilágotokkal is, hogy többet és többet tudjatok abból kimenteni, az már megint csak a ti hanyagságotok.

Az a hanyagság, amely sokszor megüli az embert és ilyenkor nem törődik az igazsággal, ilyenkor úgy gondolkodik, mindegy az nekem hol vagyok, mindegy az nekem hol hallottam ezt, vagy azt. Testvéreim? Ti ne mondjátok azt soha, hogy mindegy lett volna számotokra az, hogy akár itt, akár ott hallottátok, mert akkor a ti lelketek nem gazdagodhatott volna meg annyival, amennyivel meggazdagodott. Itt csak egy hibát követ el az ember, nem érti meg az igazság kijelentéseit és nem is törekszik azoknak megértésére, mert ha törekedne, akkor mélyebben beletemetkezne mind azoknak a tanulmányozásába azért, hogy azokat megért-

hesse. Mindezek után most még azt is gondoljátok el kedves testvéreim, ti akik szülők vagytok és ott álltok, hogy példát kellene mutatnotok **gyermekeitek előtt, valóban példát is mutattok-e?** Gondolkozzatok csak azon, vajon ti mennyit is tudtatok magatokévá tenni és azzal a mennyiséggel amit már ti megszereztek, mindnyájan oda tudtok-e állni a ti gyermekeitek elé és azoknak azt úgy adagolni, hogy azok is megérthessék abból, hogy ez az ő lelküknek is nagy kincs. Vajon meg tudtatok-e ezt tenni mindnyájan testvéreim? Vessetek ezzel is számot! Gondolkozzatok rajta és ismerjétek el önmagatokat, ha hibáztatok, mert mi innét ebből a világból nem fogunk rátok mutatni. Nem, testvéreim! Nektek önmagatoknak kell szétválasztani a helyest a helytelentől, mert ha csak parancsszóra tennétek ezt vagy azt nem történne-e meg veletek is az, ami az embereknél legtöbbször előfordul, hogy azt mondanátok ti is, azért tettem meg, mert mondták.

Dolgozzatok! dolgozzátok fel mindazt amit elétek teszünk. Küzdjétek azért amit el akartok érni és minden küzdés meg lesz jutalmazva. Látom most sem vagytok tisztában a dolgokkal. Most is úgy álltok, hogy azt sem tudjátok miért lett ez most mondva és hogyan tegyem ezt magamévá, mit is akarnak nekem ezzel mondani. **Ezek az igazságok, amiket innen ebből a világból eljuttatnak közétek, hatalmas és nagy igazságok. (Célzás a „Névtelen Szellem” Művének felolvasására).** Ezeket nem lehet csak oly egyszerűen elintézni, ezekkel nem lehet egy beszélgetés után tisztába jönni, mert hiszen minden embernek más és más fogalmai vannak az igazságról, minden ember másképpen látja azokat. Az egyik a maga szemszögéből így látja, a másik viszont amúgy látja. Testvéreim, mindig az volt mondva a részetekre, hogy ha valamivel nem vagytok tisztában, az a sok különféle meglátások, az egyik így a másik amúgy, ne keverjen össze benneteket, hanem a legjobb akarat vezéreljen mindennél titeket és **mindenek felett azt óhajtsátok, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus, aki lejött a Mennyből, az adja meg nektek a világosságot ahhoz, hogy úgy láthassátok meg az igazságot, ahogy Ő akarja.** Gondolkozzatok csak azon, hogy hányszor és hányszor nem vettétek komolyan azt sem, hogy ide, erre a tanulóhelyre eljőjjetek, itt megjelenjétek. Nem egyszer előbbre valók voltok a részetekre a

testi élvezetek, vagy a közönyösség lepett be benneteket annyira, hogy a legcsekélyebb akadályokat sem tudtátok keresztül hidalni, mert nem tartottátok olyan fontosnak ezt a munkát és mind ez csak azért volt testvéreim, mert nem az a törekvés fűtött benneteket, amely törekvés által meg akar világosodni és lélek szerint igazulni az ember.

Ehelyett csupán csak azt teszi meg, amit legkönnyebb külsőleg megtennie. Vajon nem így van-e az ember azzal a nagy cselekménnyel is, amely cselekményt a mi Urunk Jézus Krisztusunk hagyott hátra, az Úrvacsorával? Vajon oda is nem csak szokásból megy el az ember évről-évre azokon a napokon, amely napokon annak meg kell történnie? Vajon át tudja-e érezni annak mélységét? Vajon át tudja-e fogni lelkével azt, amit a mi Urunk Jézus Krisztusunk akart azzal megmutatni, habár a külsőben cselekedte is azt meg, mégis a leghatalmasabbat, a legnagyobb szellemi műveletet mutatta be az embernek. Azon keresztül tudja az ember azt a kapcsolatot megszerezni, amely kapcsolat az Úrral köti össze a szegény lesüllyedt emberlelket. Így nézve, nem olyan közönséges cselekmény az, mint ahogyan azt az emberek megcselekszik. Jön a Húsvét, jön a Karácsony, vagy egy más ünnep közeleg, és olyankor külsőségekben megcselekszik ezt a nagy szellemi műveletet azért, hogy láttassanak más emberektől keresztényeknek lenni. Azután ismét megkezdődik ugyanannak az embernek a lelkében az a pogányhoz méltó eljárás és cselekvés, mert számtalanszor cselekszik olyan cselekedeteket, elhangoztat olyan beszédeket, megbántja felebarátját olyan bántalmakkal, amely bántalmak csak pogány emberhez illőek és ezekkel még csak nem is számol le még lelkileg sem. Még csak nem is gondol arra, hogy ezt itt talán már el sem tudom majd intézni. Istenem, mit is tettem, mit is cselekedtem? Nem gondol arra, hogy könnyen beteljesedhetik rajta az Úr Jézus Krisztusnak szavai, amikor azt mondotta: *„Ki nem jössz onnét, amíg meg nem fizetsz az utolsó fillérig”*. Nem gondol arra, hogy lesz-e vajon még alkalma, lehetősége arra, hogy mind azokat, amiket elrontott helyrehozhassa? Kedves testvéreim, azok az emberek, akik itt tartanak, azok még ebben a cse-

lekményben nem látták meg azt, amit a mi Megváltó Jézus Krisztusunk mutatott. Azok még csak külsőségekben vették magukhoz az Úrvacsorát, mert így tanulták és így szokták meg.

Ezért nem válik az Úrvacsora erővé bennük, ezért maradnak erőtlenek azután is, ezért nem tud rajtuk segíteni a krisztusi hatalmas erő, mert az ember nem úgy járul oda az asztalhoz, ahogy arra Ő, a nagy Mester tanított. Így van ez a másik dologgal is, testvéreim. Az egyik ember így fogja fel a keresztséget, a másik másképpen fogja fel, de vajon amikor az ember csak a maga felfogására támaszkodva tárgyalgatja ezeket dolgokat, keresheti-e azt az igazságot, amely igazságot az valóban magában rejt? Csak is úgy keresheti és találhatja meg az ember azt az igazságot benne, amely igazság az ő lelkének kielégülést és megnyugvást nyújt, hogy ha azt valóban lélek szerint nézi és lélek szerint keresi. Ti közöttetek is vannak olyanok, akiket nagyon nehéz egy lépéssel tovább segíteni, még közöttetek is vannak olyanok, akik mindenképp a másikkal szeretnek szemrehányást tenni. Ha ki lehetne tárni előttetek a valóságot úgy ahogy azt mi szeretnénk, akkor azt hiszem, máskor egy kicsit óvatosabbak lennétek és jobban tartózkodnátok mind azoktól, amivel szeretitek a másik embertestvéreiteket megbántani. **Legyetek szigorú vádlói önmagatoknak, de legyetek gyengédek és szeretetteljesek másokkal szemben!** Ez a helyes testvéreim! Így tudjátok megtanulni Krisztus tanításából azt a valóságot és igazságot, amely valóság az örök hazába vezet titeket is, oda ahol hamar képesek lesztek túl tenni magatokat minden földiességen és lélekben szárnyalhattok felfelé, magasabbra, mindig magasabbra.

Hiszen mindenkinek arra a pontra, arra a fokozatra kell, hogy vissza térjen, amely fokozatot kivívott magának az ő emberi életével. Még egyszer csak azt mondhatom a részetekre, legyetek komoly tanulói az igazságnak, hogy megérthessétek azt, amit az a valóságban tartalmaz. Ne maradjatok ti is olyan emberek, akik még Istennek ezt az utolsó ajándékát, a megismerést és a megismerésben a kijelentést sem tudják magukévá tenni úgy, ahogy azt Krisztus szánja nekik. **Krisztus a mi vezetőnk. Krisztus az „Út, az igazság, és az élet”.** Krisztus az Atyától szállt alá. Neki soha nem volt szüksége semmire ami emberi. Ő állandó kapcsolatban

állt az Atyával, és mégis alávetette magát az emberi törvényeknek azért, hogy példát mutasson a bukott embereknek, akiknek még szüksége van mind arra, ami járuléka a földi életnek. Nyissátok meg szíveteket Krisztus előtt kedves testvéreim! Óhajtsátok Őt, Ő utána vágyakozzatok! Kérjétek Őt: *„Uram tarts meg engem, mert elveszek! Segíts meg Krisztusom, hogy a sötétségből, a homályból kijuthassak, hogy tisztábban megérthessem mind azt az igazságot amit Te hoztál a Földre, Te tanítottál és itt hagytad nekünk példaként megpecsételve”*. Így imádkozzatok és adjátok át magatokat mindig jobban ennek az eszmének, mely eszmét elismertek igazságnak. Ha pedig nem tudjátok igaznak elismerni, akkor kárba vesztett minden idő, minden óra, minden perc a részekre. Most pedig az Úr áldását kérem rátok, segítsen benneteket, hogy minden lépéssel előbbre juthassatok a lelketek megigazulásához. Isten veletek!

VÁGYAITOK IRÁNYULJANAK ISTEN ÉS AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS FELÉ(*)

(Anna beszélő médium útján - Cleveland)

A hit ereje vezéreljen benneteket a megtérésre, amely által elérhetitek lelketek megigazulását és újjászületését. Mert újjá kell születnie a léleknek és meg kell szabadulnia mindattól, ami a bűnhöz tapassa őt, el kell oldozkodnia a testi élvezetektől. Az emberben felébredő tiszta vágyak a lélek megtérését szolgálják. Vágyaitok irányuljanak Isten és az Úr Jézus Krisztus felé, hogy Ő, megadhassa számotokra azokat az örömöket, melyeket megérdemeltetek munkátokon keresztül. Fáradozzatok saját lelki érdekeitekért, dolgozzatok azért, hogy az élet ne eredménytelenül záródjon le felettetek, mert nehéz idők következnek a lélekre már a testi életben is, de még nehezebb lesz a szellem helyzete, ha megtéretlenül kerül át a túlvilágra. Testvéreim, nehéz az embernek elszakadni azoktól a hiábavalóságoktól, amit nagyon megszeretett, nehéz itt a Földön szétválasztani a rosszat a jótól és boldogítótól, amely csak akkor jár ki az embernek, ha felismeri a ráható káros dolgokat, melyek megakasszák és feltartóztatják haladásában. Pe-

dig minden embernek az Úr Jézus által megmutatott úton kell haladnia, mert ez az az út, amely az Atyához vezet. Ezt az embernek soha nem szabad elfelejtenie, bármily örömeiben is legyen része, bármilyen nyugodt, kényelmes s gondtalan legyen is a földi élete. Soha sem hagyhatja számításán kívül az Úr Jézus Krisztust, mert Ő a mennybe vezető út.

Az embernek nem csupán szorongatásaiban kell Isten felé fordítani a tekintetét, nem csak akkor, ha szenvedések gyötrik, nem csak olyankor, amikor a betegségek nehezdednek rá, hanem akkor is, amikor semmi sem tartóztatja fel, amikor kedvez neki az élet, amikor minden simán megy. Akkor is szüntelenül arra kell gondolnia, hogy mindezek egy pillanat alatt megsemmisülhetnek, ha megfeledkezik magáról, és elfelejti, hogy az élet is Isten ajándéka, amit azért kapott, hogy itt a nehéz harcban megszerezhesse a mennyei ajándékokat, amelyeket Isten minden ember részére félre tett, hogy megajándékozza vele majd akkor, ha mindazzal már bánni tud. Mert hiába ad Isten ajándékokat az embernek addig, amíg nem tudja azokat felhasználni lelki előrehaladása érdekében. Ezért mindenki csak olyat kérjen Istentől, amivel már maga is dolgozni képes. Tehát **az ember mindenkor inkább lelki javakat kérjen, mint a testi jólétet szolgáló dolgokat.** Higgyétek el, az élet tudja, hogy miképpen ossza ki az ember számára mindazt, amire szüksége van, mert az élet törvényen alapszik, melyet Isten alkotott meg, s így az ember okoskodása és beavatkozása csak ronthat rajta. **Ha az ember belenyugodna Isten gondviselésébe és vezetésébe, higgyétek el, sokkal nagyobb haladást tudna felmutatni egy-egy földi élet alatt.** De éppen ott követi el a hibát, hogy nem nyugszik meg Isten vezetésében, nem törődik bele sorsába, nem mond le vágyairól sem, melyekkel telítve van, s mely vágyak egyre lejjebb és lejjebb viszik a lejtőn.

Nem mond le, mivel úgy véli, Isten úgy is látja az ő gyengeségét, hogy ő mennyire képtelen még mindazt betartani a valóságban, amit az Úr Jézus Krisztus mutatott meg. Ezért egyszerűen megelégszik a külső forma felületes betöltésével, de még itt sem tudja az ember megállni a helyét. Ha előttetek feltárhatnánk mindent - egészen szétnyithatnánk a függönyt, ami sok mindent elta-

kar még előletek, mert még nem bírátok el azokat, - nem előmeneteletekre szolgálna, hanem hiteteket gyengítené meg, és nem tudnátok helyeteket még annyira sem betölteni, mint ahogy azt most betöltitek. Az embernek meg kell térnie mindenből, minden hiábavalóságából! Gondolkozzatok csak az életetekről, számoljatok az életetekben lejátszódó dolgokkal, mindazokkal, amiket véghezvisztek napról-napra, de számoljatok azzal is, hogy cselekedeteiteket mindenkor az Úr Jézus tanításaihoz kell mérnetek. Gondoltok-e arra is, hogy hányszor és hányszor eltévedtek, mert nem tudtatok még megszabadulni és elszakadni azoktól a kívánságoktól, melyek a ti testi, emberi éneteket uralják, hajtják, hogy az emberben felébredő testi vágyak kielégülést nyerjenek. Gondoltok-e arra ti, akik Istenhez akartok közeledni, akik Krisztus útján akartok haladni, akik a mennyek országa felé igyekeztek, hogy mily nehéz ezeket elérni az embernek? Nehéz elérni, mert a legkisebb, legcsekélyebb dolgokról sem tud lemondani, sőt az életkeretéhez nem tartozó dolgokat is nyűg és koloncként a nyakába veszi, amitől azután később szintén nem tud szabadulni. Igen, az ember sok mindent magára szed, de ahhoz már nincs elég lelki és testi ereje, hogy ezektől meg is szabaduljon, mert erejét másra pazarolja el.

Pedig az embernek mindenkor erejét a múlandó dolgoktól való megszabadulásra kellene felhasználnia, hogy ne azok uralkodjanak felette, hanem ő legyen ura mindazoknak, amivel itt a Földön rendelkezhetik, vagy amiket itt magára szed. Testvéreim, gondoltatok mindenkor az életetekben a napról-napra megtörténő dolgokra, hogy azok jók, vagy rosszak-e? Megállják-e helyüket az igazságban, vagy pedig elvetni valók? És megállhattok-e velük Isten törvénye előtt, vagy pedig félelemmel és rettegéssel kell megállnotok, mert érzitek, hogy tisztátalanok vagytok. A benneteket gyötrő hiábavalóságok a testen keresztül gyötrik a bennetek élő szellemeteket is, mert ha az ember túl sokat megenged magának, akkor nagyon nehéz a lemondás is. Az Úr Jézus Krisztus példában adta az igazságot az emberek elé, hogy mindenki kivehesse belőle azt a nagy igazságot, amellyel, ha élni tud, újjászületik. Újjászületve a lélek felszabadul a nyűg alól, amely a testet

fogva tartotta, illetve fogva tartja. Ti is mindenkor találtok mentéseket a magatok számára, de ezekkel nem állhattok meg Isten törvénye előtt. Ezért, ha mentetetni próbáltok magatokat, gondolatok mindjárt arra, hogy Isten szeme mindent lát, Isten szeme állandóan rajtatok függ, Tehát elég bátrak lehettek-e a mentéseket felhozni, melyekkel ki akarjátok magatokat vonni a felelősség alól? Én úgy vélem, ha erre mindenkor gondoltok, akkor nem lesz bátorságotok mentetetni. Az Isten tudja és látja, hogy a bűn mennyire fogva tart benneteket, tudja, hogy a bűn következménye hozott minden embert e földi világra. Ezért nem ítélt azzal a szigorúsággal, amivel az ember ítélkezik felebarátja felett, hanem időt ad az embernek arra, hogy az igazságban megfürödhessen, hogy lelkét megtisztíthassa, és ez által megtérhessen.

Ha fel tudjátok mérni (és valóban érezni tudjátok), hogy milyen sokat kaptatok Istentől ezen nagy igazságon keresztül, akkor én hiszem, hogy mindnyájan képesek lesztek megváltoztatni gondolatmeneteket, és uralkodni tudtok majd magatokon, amikor olyan kívánság kísért benneteket, amitől Isten meg akar szabadítani titeket, mert nem akarja, hogy rabjaivá legyetek és a test levétele után magatokkal vigyétek a túlvilági életetekbe. Hogy még ott is tovább üldözzön benneteket, még ott se tudjatok megszabadulni bűnös kívánságaitoktól, melyek ott nem nyerhetnek már kielégülést. Gondoljatok ezekre nyugodt perceitekben, amikor lelketeket rövid időre meg tudjátok tisztítani a világ zajától, és fel tudtok emelkedni a mi Urunk Jézus Krisztusunkhoz. Aki itt járt a Földön, és oly nagy szeretettel vette körül a bűnös embereket, hogy így az Ő segítségével kiemelkedhessenek a bűn fertőjéből. Gondoljatok gyakran az Ő elhangzott szavaira, és arról se feledkeztek meg, hogy az élet már lejárában van felettetek, s közeledik az az idő, mikor mindentől megfosztattok. A ma felolvasottakból hallhattátok, hogyan hangzottak az Úr szavai az elbizakodott gazdag ifjúhoz, és szólnak ezek a szavak minden elbizakodott embernek, akik oda mernek állni az Úr elé ezeket mondva: „Uram, én jót tettem, jótékonykodtam, segítetttem, mindenkor betartottam a Te törvényeidet, s mindenkor hűséges hallgatója voltam igazságodnak, mondd, mit kívánsz még tőlem?” Igen testvé-

reim, ilyen emberek ma is élnek, de ezek - mint már előző szavaimban is említettem, - főként a külsőségekhez hűségesek, és ezekben kitartók. Kitartók és harcra képesek az emberi igazságokért, a maguk igazáért, de nem a krisztusi eszméért, mert az ő igazságukban semmi sincs Krisztusból.

Krisztusnak az emberi lélek mélyén kell élni, szívetekben helyet kell készíteni Neki, hogy előkészülve fogadhattok be, ha kopogtat szívetek ajtaján. Ha Krisztus van veletek, akkor lehetnek bárhol, jöhetnek rátok veszedelmek, érhetnek benneteket szerencsétlenségek, semmi nem tud majd megfélemlíteni titeket, mert az Úr lelke erősít benneteket, és fent tart titeket minden veszélyek között. A szívében Krisztusnak helyet adó ember nem kell, hogy féljen az élettől, az élet nehézségeitől, mert Krisztus biztos védelmet nyújt neki. Az ilyen ember már nem akarja a maga akaratát érvényesíteni, nem akar okoskodni, nem forgatja ki az igazságot, hogy azt a maga elgondolása szerint alkalmazhassa, hanem ő alkalmazkodik az igazsághoz, és igyekszik az igazság jegyében cselekedni. Az ember értékét a Földön a végzett cselekedetei mutatják meg, tehát minden jócselekedet és jótett az emberi lélek értékét emeli. Ne higgyétek, hogy cselekedeteitek semmivé lesznek, ezért vigyázzatok még jócselekedeteitek véghezvitelére is. Itt is gyakran eltér az ember az Isten kijelentéseitől, cselekedeteiben nem tartja be annak törvényeit, pedig tudja, hogy egyedül csak az válik hasznára. Isten úgy alkotta meg törvényeit, hogy azon nem lehet változtatni, mert Ő mindenható, és nem csak a jelen pillanatra rendelte törvényeit, hanem az örökkévalóságra alkotta azokat. Ezért jó, ha az ember cselekedetei megtételénél nagyon vigyázz arra, hogy mindenkor az Úr Jézus Krisztus tanítása szerint cselekedjék. Ha még nem tud az Úr tanításai szerint cselekedni, akkor várja meg az időt, amikor majd úgy cselekedhet, ahogy az megüti a mértéket. De amíg ez az idő elérkezik, addig sem szabad, hogy tétlenül élje az életét, nem szabad úgy gondolkodnia, hogy én még erre képtelen vagyok, mert ezzel máris a ráháruló kötelezettségektől akar szabadulni.

Amíg nem tud érdemlegesebbet cselekedni, addig tegye a tőle telhető legjobbat, és közben szüntelenül kérje Istent, hogy mielőbb jusson el arra a pontra, amikor majd ő is képes lesz megérteni

Isten akaratát, és mindenben az Ő akarata szerint cselekedve békét és nyugalmat élvezhessen. Ha már a béke és nyugalom szállta meg a lelkét, ha már a testi kívánságok nem zaklatják, akkor az ember már képes lesz belátni bűnösségét és kicsinységét. Szükség van erre, mert amíg az ember nyugtalan, viharos természetű, amíg mindent szeretne megszerezni a maga számára, addig képtelen meghallani lelkében az Isten szavát, akkor még nem elég nyugodt és békés a bensője ahhoz, hogy észrevegye mindazt, amit Isten szeretne megláttatni vele. Ti tudjátok, hogy amikor az emberben viharok dúlnak, amikor ezek az érzések kormányozzák, - melyekkel magának ugyan kedvezhet, de sokat árthat másoknak, - akkor az emberi lélekben a béke dől romba, amelyet mindenki építget és ápol, hogy növekedhessen a megértés, a családon belül, a baráti körben és az emberek között. Ha a lélek megszerzett kis békéjét a viharos érzések elseprik, és amikor az ember mindenáron lehetőséget keres ezen érzések kiélésére, akkor lerombolja lelki békéjét, és újra kell kezdenie, ismét össze kell gyűjtenie a békét, vissza kell szereznie lelki nyugalomát melyben kissé nyugodtabban élhet. Testvéreim, gondoljátok csak el, milyen lenne az ember amúgy is sivár élete megértés és béke nélkül? Béke hiányában a hatalmas isteni szeretet utánezata, a kis földi szeretet sem ébredezhet, és vajon így mi más ragaszthatná egyik embert a másikhoz? Nektek, kik az Úr igazságából az örök élet eledelével táplálkoztok, mindezekre gondolnotok kell! Ha valóban minden szándékotok és minden vágyatok majd az lesz, hogy az Úr Jézus Krisztus tápláljon benneteket, akkor megerősödtök majd arra az időre, ami bizony nagy nehézségekkel lesz terhelve a ti részetekre is, hogy a nehézségeket kibírájátok, hogy ne váljatok hitben kicsinyekké, hogy ne veszítsétek el nehezen megszerzett lelki javaitokat.

De ha erre az időre megerősödtök, akkor az Úr Jézus ereje megtart majd benneteket, mert érdeklődésetek mind jobban feléje fordul, és így a vágyak, melyek eddig uraltak titeket, kezdik színiüket veszíteni, és nem lesznek többé hatással rátok. Így dolgozik az emberi lélekkel a természet törvénye is, segíti kitörölni és megváltoztatni a lélekben élő érzéseket és erőket, melyek azokat a hatalmas lökéseket okozzák, mert vajon, e nélkül mit tudna elérni

az ember? Semmit. Semmit testvéreim, mert így csak egész életében a testnek kedvezne, de mivel testi erejéből is veszít az ember az őt érő ütközések következtében, így vágyai alászállnak, és lassan le kell mondania, erről is, arról is. Mindezekben a teremtő Isten bölcsességét kell, hogy lássa az ember, Aki kinyújtja az emberi életet sok esetben csak azért, hogy az ember sok mindentől elszakadhasson, hogy ne hozzon rá a földi élet káros következményt a szellemi életben. Nektek szellemhívőknek mindezekre gondolnotok kell, kik előtt a túlvilágot elválasztó függöny szétnyílik, s habár keveset láthattok is meg e résen keresztül, de annyit mindegyiteknek látni kell, hogy az élet nem fejeződik be a sírnál, az tovább tart, s ez az élet a jóért majd jóval fizet, a rosszért pedig szenvedéssel. Tehát igyekezzetek jót cselekedni, igyekezzetek a jót érvényre juttatni, hogy ideát jó, boldogító eredményt élvezhessetek! Legyetek szorgalmasak a lelki munkátokban, ne tartson benneteket minden apróság vissza attól, ne engedjétek, hogy az életetekben előforduló események megakaszthassanak titeket abban a munkában, amely oly szép reményekkel indult. Ismétlem, legyetek szorgalmasak, mert a szorgalmas ember igyekezetével mindig előbbre jut, mint az, aki mindent könnyen vesz, aki azt hiszi, hogy a túlvilági javakkal is úgy sáfárkodhat, mint az anyagi javakkal. A túlvilági értékekkel másképpen kell, hogy bánjon az ember, mert ha meggondolatlanul kezeli azokat, könnyen elpazarolhatja.

Ezért ésszerűen kell bánni az embernek mindennel, különösen annak, akinek szemét már az igazság nyitogatja, akinek lelkét már megérintette a mi Urunk Jézus Krisztus - akár példabeszédekben, akár szó szerinti valóságként elhangoztatott - beszéde. Ebből a világból a láthatatlanok mindenkor készek arra, hogy segíségekre legyenek. De vajon ti is mindenkor készek vagytok-e elfogadni ezt a segítséget? Készen áll-e a lelketek ezek befogadására, hogy velünk összefogva dolgozzatok Isten dicsőségére? Ha igen, akkor ez az érzés erősítsen benneteket, hogy az életben ne tudjon semmi távol tartani titeket attól, hogy kéz a kézbe téve, együtt dolgozzatok. Testvéreim, ügyeljétek arra is, hogy ne csak az évtizedek szálljanak el felettetek, hanem egyre komolyabban foglalkozzatok az igazsággal, s kitartsatok mellette mindvégig, sőt

egyre erősebb vágy fűzőn benneteket az igazsághoz és hozzánk is, kik együtt dolgozunk veletek, és nem szűnünk meg Istenhez könyörögni értetek, hogy egy se tévedjen el, vagy térjen más útra közületek. Könyörgünk az eszközökért is, kiken keresztül tudunk csak hozzátok szólni, mert számunkra nélkülözhetetlenek, hisz eszközök nélkül nem munkálkodhatunk, mivel nélkülük nem veszitek észre azokat a sugallatokat, melyekkel időnként irányítani szeretnénk benneteket. Mivel sugallatainkat csak ritkán veszitek észre, azért van oly nagy szükségünk az eszközökre, de sajnos az eszközök is félrehúzódnak, és minden kis akadály miatt megtorpannak. Sajnálatos ez, de nem tehetünk semmit, csak szomorúan figyeljük ezeket a jelenségeket, **mert kényszerítenuk nem szabad senkit semmire, hisz Isten sem kényszerít senkit. Nem kényszerhatásra, hanem mindenkinek önként, a maga elhatározásából kell ragaszkodnia ahhoz az eszméhez, amelyet megismert igazságnak lenni.** Próbáljatok mindnyájan eljutni arra a pontra, ahol az őszinteség meghonosodhat közöttetek, hogy az mindnyájatok tulajdonságává váljon, s akkor majd mi is őszintében szólhatunk hozzátok.

Ha majd az őszinteség bennetek is kialakul annyira, hogy a szavakban nem bántást láttok, hanem észreveszitek a bennük rejlő intelmeket, amelyek előmeneteleteket szolgálják. Ha majd szavainkban ezeket meglátjátok, ha majd annyira őszinték tudtok lenni önmagatokhoz is, hogy már nem mentegetitek magatokat mindenáron, és nem sértődtök meg mindenben, akkor majd mi is szabadabban tárhatunk fel előttetek mindent, mert érzéseitekkel és helyes gondolkodásmódotokkal majd fel tudjátok fogni azt. Ezután beszédeinket nem úgy értelmezték majd, mint eddig tettétek, és nem érzitek majd úgy, hogy szavaink keményen hangzottak és alapos fejmosást kaptatok. Testvéreim, amikor az embernek még fájdalmat okoznak intő szavaink, akkor még képtelen az igazság befogadására és elviselésére. Viszont, ha úgy érzi, hogy megérdemelte a fejmosást, hálát ad ezen Istennek, mert ő maga is tudja, hogy szüksége volt erre lelki fejlődése érdekében. Intelmeinket burkoltan hangoztatjuk el. Így fájdalmat nem okozhat, és nektek, kik a túlvilággal tartotok fent kapcsolatot, különben sem szabad, hogy szavaink fájdalmat okozzanak. Aki sértésnek veszi,

vagy fennakad szavainkon, annak kár foglalkozni ezekkel az igazságokkal, az ne kívánjon a túlvilágra betekintést nyerni, hanem egyszerűen cselekedje az életben azt, amit a lelke és a szíve diktál neki. Ha majd ő is elérkezik arra a pontra, hogy elégedetlen lesz önmagával, és kutatni, keresni kezd, akkor majd szavaink rá is más hatást tesznek. Igyekeztek és tegyetek meg mindent, hogy az Isten kegyelméből elétek tett dolgok előmeneteletekre szolgáljanak, mert mi is ezért harcolunk, s ezért dolgozunk együtt veletek. Ne fájjon nektek soha, ha elhangzott szavaink rátok illenek, hanem örüljetek és iparkodjatok magatokat azon az oldalon tisztítani, mely oldalak érzékenyen lett érintve. Isten veletek!

**„VEDD FEL A TE KERESZTEDET ÉS ÚGY KÖVESS
ENGEM!” (*)**

(Zita médium által)

Az én Atyám, Istenem nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! Elvégeztetett! Így szólt az Úr. Elvégeztetett, befejeződött a nagy mű, amelyért a Földre született, amelyért jött. Elvégeztetett, bevégeztetett a megváltás nagy műve. Elmúlt mindaz, amiben az ember kegyelemből részesülhetett; elmúlt, hogy soha, soha többé vissza ne térjen. Lezárult egy dicső korszak, hogy az emberiség történetében soha többé vissza ne térjen, mert az emberek nem akarták, mert az emberek nem fogadták be Krisztust, nem hittek a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak. Bevégeztetett, hogy ami lejárt soha többé vissza ne jöjjön. **Lejárt a csodák korszaka**, a nagy tanítások ideje; az emberek nem hallhatták többé a csodálatos tanításait; a süketek, a vakok, a bénák, a nyomorultak, a szerencsétlenek nem részesülhettek többé csodával határos gyógyításaiban. Harminchárom esztendő telt el a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk a ti világotokban. **Harminchárom esztendeig tisztította mindazokat az erőket**, amelyeket az Atyától eltért, bukott gyermekek fertőztek meg a bűnnel. Harminchárom esztendeig építette az utat a Földről a mennybe. Azután alá szállt a poklokra, hogy ott is bizonyosságot tegyen Isten erejéről és hatalmáról; bizonyosságot tegyen arról, hogy van visszaút és van lehetősége az embernek is és a kárhozottaknak is,

hogy egykoron Rajta keresztül visszajuthassanak a mennyei hajlékba, a mi Atyánkhoz, Istenünkhöz. **Harminc esztendő alatt megtisztította és feltisztította a magára vett, az elkárhozott a bűnök által megfertőzött erőket, és áttisztítva visszaadta azoknak világoknak, ahonnan vette.** Három esztendeig pedig közvetlen kapcsolatban élt az emberekkel. Széjjeljárt jót téve, hirdetve Isten megváltoztathatatlan igazságát, tanítva az embereket Isten megmásíthatatlan és kijátszhatatlan törvényeire, amelyeket a bukott lelkek elfelejtettek, amelyet hinni többé nem tudtak. Mindezek igazolására olyan csodákat vitt véghez, amelyeket sem előtte, sem utána senki, soha megcselekedni nem volt képes. A vakok láttak, a süketek hallottak, a bénák jártak, a negyednapja halott Lázár feltámadott az Úr erejénél és hatalmánál fogva. Csodáit ezrek és ezrek látták. Mindazok akik Róma igájában és a bűn rabságában gyötrődtek és görnyedtek, hallhatták Isten igéjét, amelyről Ő mondotta, hogy „szabaddá tesz benneteket”.

Halljátok tehát Isten igéjét, Isten igazságát! Három esztendő nem kis idő, ha figyelembe veszitek, hogy minden napon, a napnak majdnem minden órájában emberek között volt, csak rövid időre távozott a tömegeből, hogy önmagát összekösse Istennel, hogy amikor újra emberek elé áll, hiánytalanul, tökéletesen, csakis Isten akaratát, Isten igazságát közölje a világgal. Mindezek visszavonhatatlanul elmúltak! Elvégeztetett! Bevégeztetett! Az ellentét diadaltól mámorosan azt hitte, hogy győzött Isten Fia felett. Földi képviselői úgy gondolták, ha ők kizárattak a tiszta szellemi világokból, most van itt az alkalom, amikor Isten Fia emberré lett és az ellentét világában tartózkodik, hogy őt megöljék és elpusztítsák. Tévesen azt hitték, ha a testet elpusztítják akkor elpusztul a szellem is. A szellem Isten teremtménye, azt Ő hívta létbe; egy gondolatát helyezte bele, amit a teremtmények tökéletességre kell vinnie, és azt soha, senki el nem pusztíthatja, mert a szellem örökké él. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szelleme is él örökkön örökké. Az ellentét a testet legyőzte, a testet megszégyenítette, megkínozta, megölte, de a szellem harmadnapon halottaiból feltámadott. Hála és dicsőség legyen ezért a mi Atyánk, Istenünknek! Alleluja! Feltámadott! Feltámadott, és megmutatta Magát mindazoknak, akik szerették Őt, hittek Benne, akik

reménykedtek abban, hogy a földi életből van szabadulás, hogy el lehet hagyni a bűn, a halál siralomvölgyét, hogy el lehet távozni innen, hogy Krisztus által, a Szabadító által el lehet jutni újra az Atyához. Megmutatta Magát nekik; először Mária Magdolnának, akiről az Úr mondotta, hogy nagyon szeretett. Pál apostol szeretet himnuszából tudnotok kell, hogy a szeretet mire képes, hogy mint minden értékes erény és tulajdonság koronája, a legtöbbet a szeretet nyújtja.

A szeretet az, amely a tökéletességre eljutott szellemnek boldogságod ad. Még a nyomorúságok, a bűn világában is az egyetlen boldogító erő és tényező, amikor valakit szeretnek és ő is viszont szeretheti azt. **Minél nagyobb a szeretet hatóköre, minél nagyobb körben képes valaki embertestvéreit az ő szeretetébe befogadni, annál nagyobb az ő boldogsága.** Tehát Mária Magdaléna elsőnek láthatta meg az Urat, mert nagyon szerette Őt. A szeretet oldó- és bontószer, amely felbontja a gyűlöletet, az irigységet, a haragot, az erőszakot, a gonoszságot. A szeretet hatalmának senki és semmi, égen és Földön nem képes ellenállni. A szeretet hatalmára reagál a növényvilág, is és az alacsonyabb lélekvilág is. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk a szeretet Messiása, Aki mindent feldolgozott, mindent elviselt; a gonoszságért, a rosszért - szeretetből - csak jót, csak szépet adott vissza. Semmit nem torolt meg, senkire meg nem neheztelt; bántalmazóiért is így imádkozott; *„Bocsásd meg Atyám nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”*. Lehet-e nagyobb dolog a világon annál, hogy valaki annyira szereti testvéreit, hogy életét adja értük? Nem azért kellett meghalnia, mert megérdemelte, mert bűnös volt, mint a Vele felszegezett két lator, hanem mert Ő Isten Fia, a menny királya volt, Akit a Föld nem bírt el. Neki adatott minden hatalom égen és Földön, és mégis még a bűnben, a legmélyebbre süllyedt emberlelkeket is szolgálta, azoktól is minden nemű gonoszságot eltűrt, megbocsátott és helyette jót adott vissza. Az Ő igazsága így szól: *„Szeresd Istent mindenekfelett, felebarátodat, mint önmagadat! Szeresd ellenségedet! Ne tedd másnak azt, amit magadnak nem kívánnál. Ha valaki megdob kövel, dobd vissza kenyérrel: ha valaki felső ruhádat kéri, add oda az alsót is: ha valaki azt mondja, kísérd el egy mérföldre, kísérd el kettőre”*.

Ez, modern szóval a mi Urunk filozófiája, ez egész tanításának lényege. Erre az egészen egyszerű, tanulatlan lélek sem mondhatja, hogy érthetetlen, túlkomplicált szöveg, amelyet nem képes megérteni. **Egyszerű szavakkal mondja: „ne tedd embertestvérednek azt, amit magadnak nem kívánnál”**. Mindezt azonban csak akkor vagy képes embertestvérem megcselekedni, ha ismered a teremtő Istent, legalább azon a szinten, amelyet az emberrélevés a számodra lehetővé tesz: ismered törvényeit és akaratát az igazság és szeretet törvényében, amely a Földön a kegyelmi törvényben jelentkezik. **Ő a mi Urunkat, a Jézus Krisztust is kegyelemből, szánalomból küldte el a Földre**, hogy mindazoknak, akik vétkeztek, akik elbuktak, akik elhagyták a magas szellemi világokat megmutassa a követendő utat, példájával igazolja, hogy s mint kell élnie az embernek, ha ebből a világból el akar távozni. Amikor az ember elér arra a pontra, hogy megcsömörlik a bűntől, és elege van a bűn következményeiből: a betegségekből, csalódásokból, a fájdalomkból, a szomorúságokból, a háborúságokból, a vértengerből, a halálból, a testi halál utáni kárhozatból, akkor a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztusunkhoz térjen, és vegye fel az Ő keresztjét minden napon és úgy kövesse Őt. Krisztus keresztjét az emberi gonoszság ácsolta; Krisztust az ellentétes az ellentétes eszme, a gonosz érzés és indulat, a hatalomféltés feszítette keresztre. A Krisztust követő ember, életének minden napján fel kell vegye a keresztjét. Az ember keresztje azonban nem azonos Krisztus keresztjével, mert az átlagember ennek a keresztnek a felvételére, annak elhordozására, azaz áldozatra nem képes. **Az ember keresztje sokkal könnyebb, mert az ember keresztjében sok megtisztított erő található, így vele van Krisztus segítsége.**

Az ember, keresztjét saját maga készítette és ácsolta, a saját bűneivel, rossz természetével, gonosz hajlamaival és szenvedélyeivel. És az ember mégsem akarja ezt a keresztet felvenni, hanem az igazság törvényét megkerülve, azt kijátszva a hazugság törvényéhez fordulva, kikapukat keresve, a nehézségeket, a munkát - az ő keresztjét - mások vállára akarja tenni. Mindazt, amit az igazság törvénye azok számára tart fenn, akik hisznek Krisztus ígéreteiben, akik dolgoznak és imádkoznak, - azoktól

lopja el, azoktól veszi el az eredményeket, azokban ő akar sűtkérezni és könnyű életmódot folytatni. Az élvezetek serlegét akarja nap mint nap fenékgig üríteni az ember; nem azt a keserű serleget, amelyről a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk azt mondotta: „*Atyám, ha lehetséges múljon el felőlem ez a pohár, de mindazonáltal legyen meg a te akaratom*”. **Az ember nem akarja, hogy Isten akarata érvényesüljön a Földön, hanem a saját akaratát helyezi előtérbe, és amikor a sok emberi akaratnak meg lesz a gyászos, szomorú, kínzó következménye, akkor kérdéseivel az eget ostromolja, hogy Uram miért?** Amikor bajban van, szenved, akkor egyből megtalálja a teremtő Istent és mintegy követeli Tőle, hogy müljék el e pohár. Ha a bűnbe esett ember a következményekkel találkozik, akkor értelmetlenül megáll, és azt kérdezi, hogy hogyan engedheti meg mindezt a szörnyűséget, ezt a fájdalmat, ezt a tengernyi vért, ezeket a háborúkat a teremtő Isten; miért nem tesz valamit, hogy mindezt meggátolja? Nos, az ember még lefokozott állapotában is bizonyos mennyiségű szabad akarattal rendelkezik, és ha ebből kifolyólag a rosszat, a bűnt választotta, akkor annak következményeit kell elfogyasztania. Mert ugyan ki fogyasztaná el?

Ki tisztítaná fel mindazt? Hiszen a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk már óriási mennyiségű erőket tisztított fel, amit a bűnös lélek szennyezett be, és mindazt tisztán adta vissza a Földnek. *Még egy ilyen alkalom és lehetőség nem kínálkozik a bukott emberiség részére, hogy Isten leküldje újra az Ő Szent Fiát, hogy Ő megint mindenét, amije van odaadjon: erejét, hatalmát, igazságát, szeretetét, türelmét jószándékát, életét, hogy ezektől ismét megrabolja az ellentét! Nem! Az itt maradt szennyet az idők végezetéig azoknak kell feltisztítaniuk, akik megértették az Úr szavát, megértették Krisztus kérését, hogy: „*vedd fel a te kereszted minden napon és úgy kövess engem*”. Ezek az emberek voltak és lesznek Krisztus óta, az elmúlt kétezer esztendőben a világ sói; ezek azok az emberek, akik megízesítik a földi életet, mert **mindazt, amit a földi életben, mint boldogságot - ha csak rövid időre is - érezni lehet, ami békeséget ad a léleknek, az a mi Urunk, a Jézus Krisztustól és a világ sóitól van, akik hajlandóak felvenni a***

keresztet és követni Őt. Az ellentét ezektől ma is mindent elvenne, szünet nélküli áldozatokat és lemondást kíván, hogy helyébe gúnyt, megvetést, börtönt és vérontást adjon, hogy az elvesztett helyett odalökje a nemkívánatos, a szenvedésteljest. Krisztus második eljövételére elérkezik az az idő, amikor mindazok, akik az elmúlt kétezer esztendő alatt Krisztus igazságának, az Ő csodáinak, az Ő feltámadásának hatására megtértek és követőivé váltak, azokat mind magával viszi a mennyei, a paradicsomi állapotokba, miként azt megígérte a megtért jobb latornak.

Mindazok viszont, akik keresztjüket el nem viselik, a bal latorhoz soroltatnak. A kegyelem törvénye visszavonatik, és az igazság törvénye teljes vehemenciával jut érvényre ebben a világban, hogy a gonosz többé ne kínozhassa, ne szenvedtesse, ne juttathassa kereszthalálra, ne üldözhesse, ki ne rabolhassa többé az isteni jónak követőit. Hanem az igazság törvénye szerint vegyék következményét cselekedeteiknek, gonosz érzéseiknek, vágyaiknak, gondolataiknak, azaz e világból kidobassanak, hogy a Föld fellélegezhessen és megtisztulhasson, hogy Krisztusban átalakulhasson, hogy egyike lehessen azoknak a világoknak, ahol békeség és nyugalom honol ezer esztendeig. Az a cél testvéreim, hogy minél kevesebb legyen azok száma, akiket az igazság törvénye kivet innen, és minél több legyen azok száma, akik Krisztus csodálatos és kibeszélhetetlenül hatalmas áldozatán keresztül megtérnek, megszeretik az igazságot, és életüket az igazság jegyében élik le. Nem elég az igazságot megszeretni, az igazságról beszélni tudni, hanem az igazság hatására meg is kell térni. **Krisztus követőkhöz méltó cselekedeteket kell felmutatni.** És ha a „szív teljéből szól a száj”, akkor a ti beszédedeknek az igazság törvénye szerint igaznak kell lennie; akkor tiszta forrásból, tehát a megtisztított szellemi szívből fakad az, és nem lesz benne olyan, ami kivetendő, elvetendő, amit az igazság törvényének azután hosszú-hosszú időn át gyúrnia kell, hogy abból újra a jó és a nemes bontakozhasson ki. Én kívánom, óhajtom, hogy mindannyiótok elérkezzen ahhoz a ponthoz, - ha még el nem érkezett - hogy felvegye a keresztjét, és Krisztussal együtt elhordozza azt. Hogy megerősödjete szellemben, lélekben és igazságban már itt a Földön any-

nyira, hogy képesek legyetek az életet elviselni; amikor az ellentét megszerzett értékes javaitokért arcul üt benneteket, amikor töviskoronát tesz a fejetekre, és kényszerít benneteket arra, - még ha nem is akarnátok - hogy az igazságért áldozatot hozzatok.

Ebben a kényszerítő helyzetben mutatkozik meg az ember ereje, s az hogy mennyi tudást és erőt képes Krisztustól magához vonzani. Hogy amikor az élete ilyen kritikus ponthoz érkezik, amikor szint kell vallania, amikor cselekedeteivel igazolnia kell, hogy ő Krisztushoz a szeretet, és a hit gyülekezetéhez tartozik, akkor képes legyen azt megtenni. Az igazság törvénye is csak akkor igazolja az ember magaviseletét odaát a szellemvilágban, ha az valóban az igazság jegyében történt. Ha az ember csak azt hitte, hogy ő a jó érdekében fáradozik, hogy ő azt az igazság érdekében mondta és cselekedte, hogy a lemondásai az igazságért történtek, de a valóságban a hiúság, nagyzási hóbort, feltűnési viszketegség, hatalomvágy, hatalomféltés irányították eljárásait, akkor az igazság törvénye elmarasztalja őt. Kajafás főpap erre a legjobb példa. Főpap volt abban az évben, ismernie kellett a jövedöléseket, ismernie kellett az igazságot, ismernie kellett Jehova kijelentéseit. Tudnia kellett, mi az igazság, de Kajafás annyira féltette hatalmát, hogy bár tudta kivel áll szemben, mégis mindent elkövetett, hogy a tömeget az Úr ellen hangolja, és Őt elítélje. Azt hitte, kisebb lesz a bűne, ha hazugsághoz folyamodik, ha nem közvetlenül ő lép fel Ellene, hanem elküldi Róma helytartójához, Pilátushoz és majd a nagy pogánnyal ítélteti el. Pilátus eszközzé válik Kajafás kezében, mert Pilátus nem ismeri az igazságot, nem tudja ki ez az ember, nem ismeri a zsidók törvényeit, amelyek alapján valaki elítélhető vagy felmenthető. Így ő a háttérben maradt, de az Úr megmondja Pilátusnak: *„Nagyobb a bűne annak, aki engem kiszolgáltatót néked”* - és az igazság törvénye előtt bizonygyobb.

Ha mindazokat az emberi jellemeket alaposan szemügyre vesszük, akik helyzetüknél fogva a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk elítélését, szenvedését, gyötrelmét, halálát elősegítették, mind más és más színezetet mutat. Mert más Júdás bűne, más Kajafásé, Pilátusé, más a durva római katonáké, akiket a római birodalom

alkalmazott, akik mit sem tudtak az igazságról, akik a test gyermekei voltak. Óriási különbségek vannak a ruháján sorsot vető katonák között, akik Őt arcul köpik, - még ha ez olyan szörnyűnek néz is ki - és azok között, akik egyetlen ujjal nem nyúltak Hozzá, de azt az ördögi tervet kiforralták, amellyel a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat a keresztre juttatták. Nem a mi Urunk választotta a megváltásnak ezt a gyötrelmes, fájdalmas módját, hanem az ellentét hozta ezt létre. **A mi Urunk a Jézus Krisztusunk munkája az volt, hogy elhozza és az emberi lelkekben megerősítse az örömhírt és megkösse Isten és ember között az új szövetséget**, amelyről azt mondta, „a régiek elmúltak, én az új szövetséget kínálom néktek, a bűnbocsánat kegyelmét. Aki hisz bennem, annak örök élete lesz; aki hisz bennem az elhagyhatja bűneit; aki hajlandó elhagyni bűneit, annak bűnei megbocsáttatnak, és soha emlékezés nem lesz róluk”. Ezzel az örömhírral jött a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk az emberek közé, és mindent elviselt tőlük, csak hogy megnyerje őket ennek az isteni igazságnak, ennek az isteni eszmének. És a belőle kisugárzó ellenállhatatlan nagy szeretetében részesítse azokat is, akik a szeretetet eddig még soha nem tapasztalták; a nyomorgó rabszolgák, tevehajcsárok, jött-ment emberek Izrael és Júdea földjén, akik a szent ünnepre feljöttek Jeruzsálembe, hogy megünnepeljék az Egyiptomból való szabadulást.

Találkozhattak a mi Urunkkal, a Jézus Krisztussal és az Ő szeretetében, jótékony gyógyító erőiben részesülhettek. Hallhatták ajkairól a hívást, hogy térjenek meg, és akkor bűnbocsánatban részesülhetnek. Hangzott ez már Keresztelő Jánostól is, amikor a Jordán partján kiáltotta: „*Térjete meg, mert elközelgett Isten országa*”. Isten országa, amely Krisztuson keresztül mutatkozik meg a világokban, Akiről János azt mondja, arra sem méltó, hogy saruit megoldja. Hallják mindezt, de fel nem fogják, hogy az Úr jósága van velük. Csak azt hallják, hogy meg kell halnia; azt hallják, amit Kajafáson keresztül sziszeg az ellentét, hogy inkább egy ember vesszen el, mint a nép! Nos, a nép veszett el, mert amikor azt kiáltották: „*vére rajtunk és fiainkon*”, átkot vettek magukra, amely először hetven év múlva, a szent város pusztulásában teljesedett be, amely szétszórta őket a világ minden tájára,

hogy ott üldözöttek, be nem fogadottak, idegenek legyenek. Azok a lelkek testvéreim, akik akkor Krisztus keresztre feszítése vagy csodáinak láttán megtértek, már a mennyei csűrőkben vannak, de az a lelkület, amely Őt keresztre juttatta, ma is él. E miatt a lelkület miatt megtéretlen az ember, e miatt követi a bűnt, jól érzi magát a bűnben, édes neki a bűn. Akiben ez a lelkület megerősödik, az nem fogadja el és nem fogadja be Krisztust. Nem fogadja be a mai szétszórt zsidóság, de nem fogadja be az úgynevezett keresztény sem, aki külső szerint keresztény, de benső szerint pogány, mint amilyen pogány Pilátus volt. Azt hiszitek, hogy csak abban az időben volt ez a kétféle embertípus: a zsidók, a kiválasztott nép, akikkel közölni lehetett Isten törvényeit és a pogányok, akik ebben nem hittek, akik előtt az alacsony szellemvilág különböző erői képviselték az Istent?

Ez a lelkület ma is létezik; ma is vannak, akik magukat kiválasztottnak tartják. Ezt nem csak a zsidókra értem, hanem mindazokra, akik magukat különbnek, jobbnak, értékesebbnek tartják, és ebből kifolyólag maguknak külön jogokat és elismeréseket szeretnek tulajdonítani, mint Krisztus idejében a farizeusok tettek. Akik szerették az első helyeket a zsinagógában, akik szerették, ha megsüvegelték őket, akik szerették felélni az özvegyek kis vagyonszármányát, és szívük attól távol volt, hogy amikor a megígért Messiás a Földre jött, ne ellene forduljanak, hanem segítségére siessenek, hogy a megváltás nagy műve úgy mehessen végbe, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunknak ne kelljen kereszthalált halnia. **Mert, hogy kereszthalált kellett halnia az az ellentét műve és nem Isten akarata volt.** Mivel azonban a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk mindent látott, - hiszen látott a múltban, a jelenben és látott a jövőben, olvasott az emberi szívekben, tehát ismerte az emberi szív érzéseit és bűneit - Ő azt is látta, hogy ettől az ellentétes lelkülettől nem számíthat semmi jóra; tudta, hogy a végletekig fog elmenni, hogy Őt megkínozza, megölje és fölötte itt a Földön diadalt arasson. De az ellentét e diadalába hűsvét reggelén öröm vegyült, mert a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk feltámadott. Áldassék ezért a mi Atyánk, Istenünk Szent neve!

Halleluja! Halleluja! Így legyen örök időig. Dicsőség a Bárány-nak! Dicsőség a Bárány-nak! Ámen! Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

A SORSOK OKAI(*)

(Zita médium által)

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében! **A kulisszák mögött sok minden történik a földi világban, amiről a legtöbb embernek tudomása sincs.** Emberek, népek sorsáról határoznak, - gazdasági érdekeket szem előtt tartva - és amikor az emberiség értesül ezekről a határozatokról, a megvalósulásban azok már egészen más színben mutatkoznak, mint ahogy azokat létrehozóik a valóságban szánták. **A legtöbb ember nem tudja, mik azok az okok, amelyek a történések világában a változásokat létrehozzák.** A testi ember figyelme azon van, hogyan éljen, mit cselekedjék, és hogy mit hoz számára a holnap. Minden gondolata és törekvése az, hogy a holnapi nap sikerét és megélhetését az önmaga számára biztosítsa. Sokan vannak, akik jól értesülteknek hiszik magukat, akik úgy gondolják, hogyha a napilapokat végiglapozzák, a rádiók és a köztájékoztató eszközök híreit végighallgatják, akkor minden bizonnyal tudják, mit kell cselekedniük. Ennek ellenére mégis eltévednek, mert a valóságban nem tudják, hogyan is kellene helyesen eljárniuk egy-egy adott helyzetben. Nem látják a célt és nem látják az irányt. Ők maguk is vakok, sötétben élnek és sötétben tapogatóznak. **Bár a világ urainak képzelik magukat, bár hatalmi pozíciójuknál fogva emberek sorsáról határoznak: még a maguk életét és a maguk sorsát sem tudják helyes irányba terelni, és óriási felelősséget vesznek magukra, amely előbb-utóbb maga alá temeti őket.** De elmúlnak azok az idők is, amikor szerepet játszottak mások életében, amikor határozatokat hoztak, amikor az élet kedvezett nekik, és aszerint cselekedtek, ahogyan az ő rossz természetük, önzésük és különböző vágyaik diktálták. Amíg itt élnek: a földi világban élnek csupán, a világ jelenségeit tartják csak szem előtt, és annak alapján végeznek számításokat. **Azonban a**

földi életben, a láthatatlan világ törekvései és az emberre gyakorolt hatása, sokkal fontosabb és sokkal jelentősebb, mint a Föld leghatalmasabbjainak mindenféle manipulációi.

A szellemi világ viszont beelát a jövőbe, és ismerete van a múlttól is; nem csak a testi embert szemléli, nem a testi ember akaratának, vágyainak enged, szolgáltat utat és kiélési lehetőséget, hanem minden törekvésével, minden tevékenységével azon van, hogy a szellemi fejlődést előmozdítsa, hogy a földi világban is megtalálja azokat az engedelmesebb emberlelkeket mint eszközöket, akiken keresztül az Isten akarata érvényesülhet. Isten akarata pedig, mindenkor teremtményeinek fejlődését célozza. **Tehát szellemvilág van és létezik! Ez a szellemi világ belenyúl mind az egyén, mind a népek, nemzetek, és fajok sorsába és életébe.** Így volt ez a múltban, és így van ez a jelenben, és így lesz ez az elkövetkezendő, a még hátralévő rövid, szenvedésteljes jövőben is. A régi időkben ez az isteni akarat, és ez az isteni erő, azokon az embereken keresztül nyilvánult meg, akik az Isten emberei voltak. Isten embereinek bölcsője a kiválasztott nép volt. Ott erősödtek, fejlődtek ezek az egyéniségek addig a pontig, amíg Isten akaratát közvetve vagy közvetlenül képesek voltak átvenni, és a rájuk bízott emberlelkekkel közölni, illetve azok fejlődésének érdekében felhasználni. Amikor az út már elkészítettett, amikor a bölcső már kifaragtatott, amikor az ember a sötétségből eszmélni kezdett, akkor ez a szellemi világ jelet, bizonyosságot adott magáról. **A legnagyobb jel, a legnagyobb biztatás a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk születése volt.** Igen, akik a szellemi világ befolyása alatt álltak, akik számára a szellemvilág nyitott volt emberi mivoltuk ellenére is, azok észlelték a menny csodás jelenségeit: Krisztus születésétől, egészen az Ő feltámadásáig, majdan mennybemeneteléig.

Később pedig részesültek a Szentlélek adományaiban, hogy ekkor már teljesen megvilágosodva felismerjék rendeltetésüket, feladatukat ebben a világban. Nekik is égő fáklyákká, **világító szövetnekeké kellett lenniük, hogy a világ világosságával, a mi Urunk, a Jézus Krisztussal együtt ők is bevilágítsák a Föld sötét éjszakáját,** hogy azok, akik keresik és kutatják a szabadságot, akik keresik és kutatják a világosságot, a hajnalhasadást, a

megtérésnek, a hazatérésnek, a visszatérésnek útját: azok megtalálhassák azt. **Voltak, akik megtalálták az Úr idejében, és voltak akik később, az Úr eltávozása után.** Izrael gyermekeinek többsége azonban csak a külsőben lejátszódó eseményekről vett tudomást, azok gyakoroltak hatást érzés- és gondolatvilágukra; a többség megtagadta a Világosságot, Aki e világra jött. Így többé nem volt szükség arra, hogy együtt maradjanak, hiszen nem váltak eggyé az Úr Jézus Krisztussal; nem fogadták be Őt és az Ő örömméretét, megtagadták és megölték Őt. Ezért, elveszítvén a kiválasztottságukat: szétszórattak a világ minden tájára. Ezek a szétszórtságban élő emberek, többé már nem a világosság fokozására, hanem annak elhomályosítására törekedtek. Ezt bizonyítja az a tény, hogy az elmúlt 2000 esztendő alatt napjaitokig tagadják a Messiás Bethlehemben való megszületését; tagadják, hogy a megígért és várva-várt Szabadító, Krisztusban testet öltött, és nem csak az ő szellemi fejlődésükért, hanem az egész emberiségért, minden bukottért életét adta. *Pedig ma már tisztában vannak a régi idők választottjainak utódjai azzal, hogy már nem várhatják a megígért Messiást, az Üdvözítő eljövetelét.* Ma már, ha átvizsgálták - és **elhihetitek: átvizsgálták** - az írásaikat, nyilvánvaló előttük is, hogy egy óriási bűn történt, amikor a várva-várt Szabadítót a test embere megtagadta és megölte.

De a test emberétől nem várható más, mint az örökös tagadás, mert a test embere nem érzékeli szívével, lelkével, szellemi mivoltával a földi világban is jelenlevő és érvényesülő szellemi világot. Szellemi világosság az ember részére, csakis a magasabb szellemi világokból jöhet. Isten akaratát csakis a magas szellemek közölhetik az emberiséggel és a világgal - akár testben, akár test nélkül. **A közlést viszont csak az hallhatja meg, akinek szellemi fülei nyitva vannak a hallásra,** és ajkaik nem némák az Istenhez küldött napi imára, a dicséretre, a dicsőség- és hálaadásra, amiért Isten minden korban lehetővé tette és teszi az utolsó napokig, hogy a szellemi világ hírt adjon magáról azáltal, hogy a szellemvilág kapcsolatot létesít az emberek világával. *Ez azonban nem csak eszközökön, médiumokon keresztül történhet meg, hanem minden emberhez külön-külön, egyénileg szól a*

szellemvilág, és az isteni igazságra, a jóra, a szeretet törvényének felismerésére és élésére befolyásolja. Tehát minden emberhez van szava, akinek szellemi fülei hallókká váltak, akik szellemi érzékszerveikkel érzékelik a szellemvilág jelenvalóságát. Abban a régi időben is, amikor az Urat bemutatták a nagytemplomban, mint elsősülött fiút és felajánlották Isten szolgálatára: azok, akik éltes koruk ellenére is várták, hogy földi szemeikkel megláthassák a megígért Megváltót és emberi ajkaikkal is dicsőséget és dicséretet zenghessenek Istennek: megláthatták Őt. **De megláthatták Őt azok is, akiknek az angyalok serege adott hírt a Megváltó születéséről: megláthatták Őt a keleti bölcsek is,** akik szünet nélkül kapcsolatot tartottak fenn a szellemi világgal. Így időben tudomást szereztek arról, hogy hol és mikor születik meg a Megváltó. Ezért elmentek, hogy dicsőséget adjanak Neki: aranyat, tömjént és mirhát vivén Neki. Ők az ősei mindazoknak, akik az elmúlt kétezer esztendő különböző korszakaiban a világ világosságai lettek a szellemi világgal fenntartott kapcsolatuk révén. Ezek az emberek képesek voltak behatolni a misztikumok belső lényegébe, a titkos tanításokba, és ezért tudták, hogyan kell élniük, mit kell cselekedniük, milyen igazságot kell hirdetniük, miért érdemes földi életüket feláldozniuk.

Igazából ti is a három király leszármazottjai vagytok, hiszen isteni tudományok, isteni igazságok ismerői és művelői vagytok. Az isteni kegyelem alkalmasnak talált benneteket is arra, hogy ne a világ dolgaival foglalkozzatok, és ne a világ jelenségeiről, híreiről és gazdasági katasztrófáiról értesüljete és a testet és a testhez tartozó értékeket próbáljátok menteni, hanem szellemi éneteket. **Mert az idő közel vagy!** Az idő közel vagy, és az egész teremtetett világmindenségben nincs senki, aki az ítélet napját, Isten lesújtó karját feltartóztathatná. Ezt az elérkező világmindenséget semmi, de semmi a világon meg nem állíthatja, és fel nem tartóztathatja! Tehát nektek arra kell törekednetek, hogy most, amikor a szellemi világ az evangéliumi spiritizmus révén benyomult a ti életekbe is, ennek megvalósításával olyan lelki, szellemi javulást mutassatok fel, amely benneteket a révbejutottak, a megmentettek szférájába emel. **Csak ez menthet meg benneteket a tűz-**

karikák, a földrengések és a tengerek áradásának veszedelmétől! Ma már nincs Istennek abban az értelemben kiválasztott népe, mint az régen volt. Ma már nem csoportosan történik a kiválasztás, hanem teljesen egyéni alapon és minden nép, minden faj, minden nemzet fiaiból és leányaiból felszedi a Szentlélek azokat, akik érett kalászkok, - még ha a tarlón vannak is - amelyekből nem konkolyt, hanem búzaszemeket csépelhetünk és takaríthatunk be a mennyei csűrökbe. Mindennek ideje van a nap alatt: minden pontos számtörvények alapján működik. Ezt a számtörvényt, a különböző égitesteken lakók is a maguk számtörvényeként élik meg. **Ez a számtörvény pedig a karma és a kegyelem összefüggéséből jön létre, attól függően, hogy az ember életében pont akkor: a karma vagy a kegyelem érvényesül-e nagyobb mértékben.** Nehogy azt higgyétek testvéreim, hogy mivel a természettörvény ideje Krisztussal lejáródott, és a kegyelem korszaka megnyílt, hogy a természettörvény a mai korban bizonyos fokig ne érvényesülne.

Mert a rossz terjedése, a rossz erősödése, hatalma újra és újra közelebb hozza, előtérbe nyomja az igazság törvényének érvényesülését. A gonoszság ugyanis az égbe kiált, és arra az égből feleletként egy időre a természettörvény, az igazság törvénye érvényesül mind az egyén, mind a csoportok életében. Ami a választott néppel a második világháború alatt és közvetlen előtte történt, az tulajdonképpen annak a fajnak a karmája volt, amelyet többé nem volt képes az isteni kegyelem feltartóztatni. Nem mintha az isteni kegyelem nem lenne nagyobb, erősebb és hatalmasabb a törvény igazságánál, hanem azért, mert abban a népcsoportban élők újra és újra kihívták maguk ellen a karma érvényesülését. Testvéreim, ti kézlegyintéssel szoktátok elintézni, ha egy nemzet, faj vagy egyén részére nehéz idők jönnek; úgy mondjátok hogy a karmáját éli. Az egész nem ilyen egyszerű: tudniillik, akiknek a szíve, a lelke, az érzésvilága nem nyílik meg a szenvedő iránt, aki nem érez azzal együtt, nem kívánja annak kínjait, gyötrelmei, fájdalját, nehézségét, szenvedését enyhíteni, az maga is a karma törvényét hívja ki önmagával szemben. Mert amit mint jót nem képes embertársának adni, azt a törvény sem engedi érvényesülni vele szemben; tehát a kegyelem, mintegy tétlenül

nézi, amit az ember a maga érzéseivel, gondolataival, rossz kívánságaival, érzéketlenségével önmagára rázúdít, és önmaga ellen felkorbácsol. Embereket láttok, akiket házaikból, lakásaikból kiönt a nagy árvíz, akiknek mindenét tovasodorja az ár, akiknek termését elpusztítja a vihar és a szünet nélkül tartó eső vagy a szünet nélkül tűző Nap. Ki fogja be az eső csatornáit? Ki fogja le a vihar romboló szelét, miért érvényesül ez az emberek világában napjaitokban, és miért fog ez érvényesülni veletek szemben is?

Miért fog e világ lakosságának nagy része éhezni az elkövetkezendő időkben? Azért, mert az emberben élő gonoszság újra és újra utat nyit, és mintegy kihívja, kikényszeríti az igazság törvényének érvényesülését. **Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik megtérnek! Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik a kegyelmi időt a maguk megtérésére és a mások iránti jótettek gyakorlására használják fel! Kegyelmet csak azok kaphatnak, akik megbocsátanak az ellenük vétőknek, akik nem bosszúállók, nem kegyetlenkedők és nem kívánják az ellenük vétők halálát, azok életterének megsemmisítését, hanem Istennel és a Megváltóval együtt kívánják, hogy a bűnös megtérjen és éljen!** A kegyelem beérésére mindaddig nem számíthat az ember, amíg nem törekszik rosszért jót adni cserébe, míg nem hagyja érvényre jutni az igazságot az életében. A megfogamzott, a kiélt vágyak, az Istentől való elfordulás, Krisztus megtagadása, az ateizmus, az anyagimádás, a testiség képzetének teljes felfokozása, a nemi s mindenféle egyéb testies vágyak kielégítése azok, amelyek a kegyelmi korszakban is **előidézik a rossz, a nehéz következményeket az ember részére. Ugyanis mindennek következménye van;** ha az ember jobbra vagy balra lép, annak is; ha gödörbe lép, annak is, ha másnak vermet ás, annak is, ha ezt a nagy-nagy igazságot közönséges dologként kezeli, annak is; ha a kínálókozó lehetőségeket és alkalmakat nem használja ki a maga megtérésére! Az ember ezek között a számtörvények között él, amelyek meghatározzák, mintegy határt szabnak, hogy az ember hányat léphet anélkül, hogy annak súlyos következményei rázúdulnának.

Természetesen nem kell azt hinni, hogy talán ez a számtörvény a ti szabad akaratotokat gátolja! Szabadon cselekedhetitek

mind a jót mind a rosszat, de ahogyan cselekedtek aszerint alakul az erők körforgása is körülöttetek. Ti bent éltek az erők világában, az erők tengerében; hogy ezek az erők milyen irányban és milyen sebességgel forognak körülöttetek, az a belőletek kiinduló erőtől: tehát érzéseitektől, vágyaitoktól, gondolataitoktól függenek. Ezek idővel visszaforgó erőkké is válhatnak, amelyek titeket alacsonyabb szintű világokba szállítanak alá, vagy válnak helyes irányú, felfelé forgó erőkké, amelyek a fejlődésüket szolgálják, és a segítségetekre lesznek. Míg a visszaforgó erők hátrányokra vannak olyan mértékig, hogy nem tudjátok ebből az örvénylésből magatokat kiszabadítani, addig a felfelé irányuló erőkkal mintegy vitethetitek magatokat, és aránylag kevés erőkifejtéssel is jó szeleket foghattok a vitorláitokban, és minden viharos utazás nélkül elérhetitek a másik partot, ahol örömeitek és boldogságotok nagy lesz. Sok minden olyan befolyásolja az ember életét, hogy még ha jártas is az asztrológiában, képtelen kiszámítani az emberi sorsok alakulását. Ismert lehet valaki születésének pontos ideje, az égitestek akkori állása, azok kisugárzása, hogy melyik bolygó hatása érvényesült a másik felett, de ha mindezt egészen pontosan számításba veszi is az ember, és ha két lélek ugyanazon a helyen, ugyanazon pillanatban látja is meg a földi napvilágot, sorsuk mégis egészen eltérő és különböző lehet. Elsősorban aszerint, hogy honnan jön, másodsorban aszerint, hogy hová tart, harmadsorban azzal, hogy a maga akaratával és a maga természetével mit kezd a földi világban, minek ad érvényesülési lehetőséget, mit nyom el magában és mitől szabadul meg. A múlt árnyai kísértik az embert, de azok - bár fizikailag egészen közel lehetnek - mégsem érik el őt, mert a kegyelem távol tartja azokat tőle; más esetekben pedig egész messzeségben lehetnek, és mégis feltartóztathatatlanul bekövetkeznek, azokat senki meg nem állíthatja.

Semmi sem rögzített az ember életében, semmi a világon! Tulajdonképpen a születésének pillanata és a halálának órája sem, mert a születésének pillanatában is lehetnek napos, sőt hetes eltérések. Például váratlan események miatt, a várandós anyának el kell hagynia állandó lakóhelyét, és azon az új helyen egészen más helyzet, egészen más környezet alakul ki körülötte. Ugyanígy van

a halál pillanatával is; hisz Isten kegyelméből gyakran kap hosszabbítást az ember, mert az isteni törvény nem a családot nézi, ahová a haldokló tartozik, s azt sem veszi figyelembe, hogy a család tagjai mit gondolnak, hogy szeretnék a tehertől szabadulni vagy szeretnék a szerettüket még odakötni. Számtalan példa van arra, hogy csak egy piciny lehetőség van is az átalakulásra, az átformálódásra, egy kis jónak a megszerzésére, egy-egy igazságra való ráérzésre, és az egyén hosszabbítást kap. Így, ha eredményre érkezik a szellemvilágba, hamarabb felébred, könnyebben talpra állíthatjuk, és elindíthatjuk, mint azt, akit egészen váratlanul, életének teljében, egyik pillanatról a másikra ragad el egy baleset. Ahány lélek, annyi variáció az Isten kezében. A halál angyalai viszont csak abban a pillanatban vágthatják át az életszalagot, amikor arra intést kapnak. Az ember pedig - anélkül, hogy neki ahhoz joga lenne - nap mint nap elveszi embertársa életét annak ellenére, hogy az isteni törvény már a régieknek megmondotta: ne ölj! Az ember mégis pillantásával, gondolatával, kívánságával az élet ellen tör, tehát: öl. Veszi magának azt a bátorságot és óriási felelősséget, hogy más ember életébe belenyúl, és annak életszálát elvágja vagy a körülmények megnehezítésével az illetőt olyan helyzetbe sodorja, aminek elviselésére lelkileg felkészületlen volt, és a szerencsétlen egy pillanat alatt eldobja az életét, amire még szüksége lett volna. **Mindannyiótoknak szüksége van a földi életre, hogy tanuljatok, bölccsé váljatok, az igazságot megszeressétek**, önmagatokat és embertársaitokat helyesen szeressétek, a Megváltó eszméjét megértsetek, életetekben helyesen alkalmazzátok, és a lelketekből a sok bűnt kitisztítsátok.

Ha ezt meg nem teszitek, bűneitek nyomán új konkoly nő a lelketekben, ami azután új nyomorúságot és új fájdalmakat eredményez számotokra. **Mert törvény: aki konkolyt vet, konkolyt arat; aki búzát vet, búzát arat; az almafa csak almát teremhet; a jónak jó a következménye, a rossznak pedig rossz!** Ha az ember a rossznak következményét nem érzékeli tíz, húsz, harminc ötven év elmúltával sem, azt az isteni kegyelem cselekedte vele, hogy alkalma és lehetősége legyen a megtérésre. De nem tartóztathatja fel időtlen-időig az ember cselekedeteinek, gondo-

latainak, érzéseinek rossz következményeit; egyszer szembesülnie kell azokkal! Amikor az ember válaszüthoz érkezik, nem határozhat helyette más! Neki kell döntenie, hogy mit kezd és mit tesz; marad a régi úton vagy rááll az újra? Ha a régi úton marad, más a számtörvénye, azaz mások a lehetőségei, más a szabadsága és más a korlátozása, mintha az új útra tér, amely új lehetőségeket kínál neki. Azonban ezeknek a lehetőségeknek is meg van az idő- és térbeli számtörvényük, vagyis hogy azok milyen mértékig valósulhatnak meg az egyén életében. **Teljesen új számtörvénybe és új lehetőségek és alkalmak közé léptetek akkor, amikor a harmadik kijelentéssel, az evangéliumi spiritizmussal találkoztatok, amikor elhatároztátok, hogy ide jártok rendszeresen, nem egy más vallás hívei között vagy otthon töltitek az időtöket kényelemben. Biztosak vagytok ebben az elhatározásokban testvéreim, vagy nem?** Mert vannak emberek, akik egész életüket bizonytalanság közepette élik le. Az egész életük nem mérlegelés, hanem vacillálás. A mérlegelés józanságra vall! Azt jelenti, hogy a következő lépés előtt az ember átgondolja, hogy annak mi lesz a következménye; ha egy irányba elindul, mit ér el, mit zúdít azzal a lépéssel, azzal a kijelentéssel, azzal a határozattal, azzal az erőszakos megnyilvánulással magára és másokra.

Tehát ebben az értelemben felelőséggel tartozik az ember minden lépéséért. Ti úgy éreztétek, hogy a vallások nem adnak nektek elegendő lelki táplálékot, tehát ti úgy határoztatok, hogy ide kívántok tartozni. Mert nem arról van szó, hogy Istennek melyik házába jártok, hogy milyen név alatt jegyzik azt az eszmét, amelyet az a vallás képvisel, hanem arról, hogy az a vallás milyen igazságot hirdet, mennyire képes az igazság mélyére hatolni, és ti mennyit vagytok képesek kivenni abból; hogy az sok, kevés vagy elegendő-e számotokra. Ha elhatároztátok, hogy ez a többlet kell, ne annak alapján tegyétek ezt, hogy valahová járnom kell. **Ha ide kötődtek, tartsatok ki mellette! Ha úgy érzitek, hogy az évek során nem kaptátok meg, amit kívántatok volna; keressetek magatoknak más helyet, ahol megkapjátok.** Mert az életben nem csak az a fontos, hogy az ember éhezze és szomjúhozza az

igazságot, hanem törekednie is kell arra, hogy az éhségét és szomjúságát kielégítse, miként az éhes vándor, akinek az tölti ki a gondolatvilágát, hogy éhségét hol, hogyan, miként csillapíthatná. Amikor nagyon éhes, válogatás nélkül mindent megeszik, csak-hogy az éhségét csillapítsa. Amikor jóllakott, amikor van elegendő tápláléka, amikor választhat, hogy melyik táplálék után nyúljon, és - mint gazdag országokban ez megtehető - válogatós lesz és a másik oldalra esik: akkor ez sem jó, az sem jó; akkor minden nap kacsá- vagy csirkesültet enne. Azután elfogja az undor, és kellemetlenül érzi magát; böjtöt kéne tartani, - gondolja - de nem képes rá, s azon töri fejét, hogy milyen étel van még a házában, amit még nem próbált meg. Az ilyen ember nem éhes; az ilyen ember ínycsók; az ilyen ember az ő ínycsók kielégülését keresi, mert nem az élete forog veszélyben az éhínség miatt. Így van ez a szellemi táplálékkal is testvéreim.

Ha elszegődtek ide, az Úr eme szőlőjébe, ne azt tartjátok fontosnak, hogy a férjem vagy a feleségem mit akar, hanem nektek az legyen fontos, hogy a ti halhatatlan szellemeteknek mire van szüksége. Ha nem érzitek az ezzel az igazsággal való élés szükségességét, hanem egyéb társadalmi elkötelezettségeitek vannak, akkor éljete azoknak, mert Isten mindenkinek szabadságot biztosít. **A kegyelmi időszakban a törvény mintegy hosszú pórázra engedi az embert: így semminemű kényszert sem alkalmaz az emberrel szemben. Aki szereti az igazságot, mindenre képes érte**, aki szereti az igazságot, elhagyja apját, anyját és követi azt, akit szeret, mint a házasságnál: elhagyja apját, anyját és követi az ő urát. **Krisztus tanítványai elhagytak mindenüket és követték az Urat.** Aki bizonytalankodik, az hol itt van, hol ott van és végül sehol sincs. Azt hiszi majd ebből is, abból is kiveheti azt, ami neki kedvező, és közben egyiktől sem kapja meg azt, amire számított. Két pallón nem lehet járni; két urat nem lehet szolgálni, mert vagy szereti az egyiket és a másikat gyűlöli, vagy árulójává válik annak is, akire azt mondta, hogy szereti. Testvéreim, mivel idősek vagytok, át kell gondolnotok, hogy még mit kívántok az élettől, honnan jöttök, hová tartotok? Az új és új esztendőknél alatt mit akartok még elérni és megvalósítani? A köztetek még fiataloknak is át kell gondolniuk, hogy erre az igazságra

vágyanak-e? Ha igen, akkor mindent meg kell tenniük, hogy ettől a lelki tápláléktól duzzadó erős, határozott, szellemi emberekké váljanak. Ha pedig valamelyikőtök másra vágyik, addig keresse meg azt, amíg alkalma és lehetősége van arra.

De nehogy azt keressétek, ami az embernek jó, hanem azt, amire a halhatatlan szellemeteknek van szüksége! A test nem használ semmit, a test elhullik, mint a virág; a test elpusztul, elporlad, elenyészik. De a halhatatlan szellem kiszáll ebből a testből és annak találkoznia kell az örök életben azokkal az eredményekkel, amelyeknek megszerzésére a Földön volt meg a lehetősége. **Kegyelmi időket éltek:** ez a kegyelem számtalanszor adott lehetőséget nektek a javulásra; számtalan esetben fogta és fogja le a törvény kezét, hogy az ne érvényesüljön veletek szemben, ami nektek a törvénytől kijárna. **Isten kegyelme hordoz benneteket. Krisztus áldozata révén a kegyelem van ma veletek; Isten kegyelme adja a lehetőséget, hogy a tékozló gyermekek hazatérjenek, hogy a tékozlókból megtértek legyenek,** akiknek részére a hízott tulkot levágathatja az Úr, akikre gyönyörű, ragyogó köntöst ad, ujjaikra gyűrűt húz és bevezeti őket az Ő házába és örökségébe. Ahol nem lesz említés az eltékozolt időről, a bűnökről, a gonoszágokról, amelyeket elkövettek, hanem öröm lesz a mennyben a hazatérő tékozló gyermek felett, aki elveszett, de Krisztus által megtaláltatott. Bűnös volt, de újra tiszta lett; rab volt, de újra szabad lett: szabad a büntől és a bűn minden nyomorúságától, a haláltól és a kárhozattól! Erre vár az én Atyám, az én Istenem, hogy ti is bejőjjetek az én Atyám, Istenem örökébe. Így legyen! Így legyen! Ámen. Isten legyen mindannyiőtökkel! Isten veletek!

A HÁROM ISTENI KIJELENTÉSRŐL(*)

(Zita médium által- 1995)

Az én Atyám, Istenem nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Mózes felméné a hegyre, hogy átvegye Isten útmutatásait és parancsolatait; útmutatást a maga részére és a parancsolatokat az ő népe, nemzete részére. A későbbiekben ezek a parancsolatok

nemcsak Izrael népének szóltak, hanem a Földön élő minden ember részére. Amíg Mózes a hegyen időzött, addig az ő népe, kiknek érdekében fáradozott Istennél; kiknek üdvösségét egyengette, elfeledkezve az intelmekről, a hegy lábánál aranyborjút készítettek, és a test minden kívánságát kielégítették, mert nem volt szemük a látásra és fülük a hallásra. A test gyermekei voltak, akik mindennél előbbre helyezték a test kívánságát, és mihelyt nem csattant a hátukon a természettörvény ostora, mihelyt Isten által kijelölt vezetőjük felment a hegyre, azonnal a test embere lépett előtérbe, és kereste a testies kívánságainak kielégítését. Ez annyira felháborította Mózeszt, hogy amikor lejött a hegyről és mindent meglátta, összetörte a kőtáblákat, amikre a parancsolatok voltak vésvé. Mert, ha csak egy egész rövid időre is vezető nélkül maradt a választott nép, máris újra a test gyermeke lépett előtérbe, és mindannak, amikre az Isten által rendelt vezetőjük tanította és figyelmeztette őket, hátat fordítottak. A cél nem az volt, hogy a parancsolatok a kőtáblákra írassanak fel, hanem hogy azok az emberi szívekbe véssenek, és onnan irányítsák az ember minden gondolatát, érzését, és figyelmeztessék őt a teremtő Isten törvényeire és akaratára. Hosszú, kibeszélhetetlenül hosszú az emberiség harca és küzdelme a bűnnel és a bűn következményeivel: a fájdalmakkal szenvedésekkel, a csalódásokkal, a betegségekkel és a halállal. És a Mennynek új és új küldötteket kellett küldenie, hogy az embereket ébresztgessék, hogy füleik alkalmasakká váljanak a hallásra és szemeik a látásra.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk jászolbölesőjénél ismét összeért a menny a Földdel; új Küldöttet, a Szeretet Messiását bocsátotta el a mi Atyánk, teremtő Istenünk, hogy most már személyesen, és nem a kőtáblákra vésett parancsolatokkal tanítsa az embereket és nyitogassa szemeiket és füleiket. Mégis, azon az éjszakán, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk megszületett Bethlehemben, a test gyermekei éppen úgy az aranyborjú körül táncoltak, és éppen úgy a legfőbb kívánságuk a test minden vágyainak kielégítése volt, mint hajdanán, amikor Mózes a Sínai hegyen időzött. Ezért oly kevesek azok, akik ébren vannak, akik meglátják a menny csodálatos fényét, meghallják az angyalok dicsőítő

énekét és a hírt, hogy megszületett a Megváltó, a megígért Messiás, keljete fel, menjete Bethlehembe és adjatok tisztességet Neki. Ezért csak kevesen vesznek tudomást a Messiás születéséről, miként a napkeleti bölcsek a csillagok állásából, az ég jeleiből, valamint az egyszerű pásztorok, mert ők nem a test gyermekei voltak, ők képviselték a választott nép magvát, akik Mózes idejétől az igazságban nevelkedtek, azaz akiknek kinyílt a szemük és a fülük az igazságra, és ezért amikor az Úr, a Megváltó megszületett képesek voltak Őt felismerni. De a többség, a tömeglélek, a test gyermeke mélyen alszik, és még akkor sem eszmél, amikor 30 esztendő múlva a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk kilép a világba, hogy hangosan kiáltsa bele az emberi fülekbe a menny üzenetét, a menny örömhírét, az Újszövetség lehetőségét, a bűnbocsánat tényét. És még akkor sem értik meg, amikor a hegyen elmondotta a beszédét a boldogság kritériumairól, mert nem voltak elég élesek füleik a hallásra, és szemeik a látásra.

Ezért három esztendő eltelte után „feszítsd meg”-et kiáltottak, és elfeledkeztek mindazokról a lehetőségekről, amelyeket tanításaival a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk újra és újra eléjük tett, hogy a test gyermekének meg kell halnia, el kell pusztulnia. Hogy a test gyermeke nem veheti a mennyek országát örökségül, hanem fel kell támadnia a szellemi embernek, akinek füle van a hallásra, szeme a látásra, és érzékeli a szellemvilág üzenetét, a szellemvilág jelenségeit, mert ezek vezetik el az emberiséget a bűneikből való megtéréshez, az élethez. Tehát a többség, akik az Urat hallgatták és látták csak testi füleikkel érzékelték a szavak dübörgését, és csak testi szemeikkel látták a Megváltó csodálatos, felmagasztosult, tiszta alakját. Akiből tiszta erők áradtak rájuk és e világba, de a bensőjük érintetlen maradt a nagy csodára, nem érzékelték mindazt, amit Ő Isten ingyen kegyelméből, ajándékként közjük szórt és nekik adott. Legfeljebb csak azok érzékelték, akik sánták voltak és járnai kezdtek: akik testileg vakok voltak és látókká váltak, akik testileg holtak voltak és feltámadtak. De az átlagember, akinek úgy-ahogy megvolt az egészsége, aki úgy-ahogy boldogulni tudott az életben, az anyagi világ keretei és feltételei között: az nem volt képes a testi ember vastag páncél réte-

gét lehántani a szellem és lélek körül, és összekapcsolódni a szellemvilág Küldöttjével érzésben, gondolatban és akaratban. Miként a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk elmondhatta magáról, hogy „*Én és az Atya egy vagyunk*” - mármint érzésben, gondolatban, akaratban és cselekedetben - mindezt nem mondhatták el magukról Izrael fiai és gyermekei Mózes után több mint ezer esztendővel, mert testi emberek maradtak, és Krisztus eljövetelére sem váltak szellemileg látókká és hallókká.

Tehát a választott nép nem vette észre a Megváltó Bethlehemben történt megszületését; csodálatos tanításaiból nem szűrte le a maga részére azt a tanulságot, hogy meg kell térnie, bűneit el kell hagynia, ha boldog akar lenni és örökéletet akar biztosítani a maga számára. És a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk halálakor szintén nem volt képes leszűrni azt a tanulságot, hogy Ő érettük jött el, és értük hordozta el azt a nehéz keresztet, a sok-sok megszégyenülést, a sok-sok szenvedést, és érettük halt kereszthalált a Golgotán. Nem voltak képesek ezt érzékelni, mi több, egy pogány lelkületű egyénnek, a római századosnak kellett kimondania az igazságot: „*Valóban Isten Fia volt*”, mert Izrael fiai vaskosan a testben éltek. Annak ellenére, hogy Mózes elhozta Isten parancsolatait, és a természettörvény szigorúan, kérlelhetetlenül büntette őket, amikor a Szeretet lehajolt hozzájuk a mi Urunk, a Jézus Krisztusunkban, a test gyermeke nem ismerte fel Benne a megígért Messiást. Utána majdnem kétezer esztendő telt el ismét, hogy az ég újra megnyilatkozzék, hogy az égbolt újra meghasadjon a Földön rekedt, bűneikbe alásüllyedt emberek részére. Hogy a Szentlélek ilyen feltűnő módon, és ezzel a feltűnő irányítással az égiekről jelet adjon, az égiekről bizonyosságot szolgáltatson, és akinek most füle van a hallásra és szeme a látásra, az hallja és lássa, hogy mit mond, és mit mutat részére a lélek. Miként amikor Mózes a hegyen időzött, miként Krisztus születése, tanítása és halála alkalmával a test gyermekei mélyen aludtak, ugyanúgy nem vettek és nem vesznek tudomást a Szentlélek e feltűnő módon való megjelenéséről és e világba való belépéséről sem, mert megkeresztelt pogányok vagy ateisták az emberek, akiket a menny üzenete, a menny megnyilatkozása nem érdekel. Mindazok, akik az elmúlt kétezer esztendőt nem a hitben való megerősödésére, a

lelkük megtisztítására használták fel, akik szellemi füleiket és szemeiket nem nyitották meg, azok lassan-lassan azt a kevés hitüket is elveszítették, amivel valaha rendelkeztek és kimondották: nincs Isten, az Isten halott!

Ennél nagyobb és szégyenteljesebb átkot saját magára az emberiség nem mondhatott mint, amikor megtagadta életének Teremtőjét, a boldogság és szeretet forrását. Akármilyen erényekre tett eddig szert, ezzel mintegy kitagadta önmagát mennyei jussából és mennyei örökségéből hosszú-hosszú időkre, mert ezek lesznek azok, akiket a visszatérő természettörvény majd kiszorít e világból, és egy egész örökkévalóságig nem lesz szemük a látásra és fülük a hallásra. De lesz nagy nyomorúságuk és fájdalmuk, - nem Isten és a természettörvény büntetéseként, hanem azért, mert amikor Istenüket, Teremtőjüket megtagadták, önmagukat fosztották meg attól a boldogságtól, amit Istennek életünkben való jelenvalósága nyújthatott volna nekik. Mert csak Isten adhat boldogságot, megnyugvást, békességet és a szellemiekben való előbbre jutást a léleknek. Vannak azután azok a megkeresztelt pogányok, akikkel ünnepnapok táján megtelnek a templomok, de a valóságban szintén nincs fülük a hallásra és szemük a látásra, akik jól érzik magukat megszokott életkörülményeik között, ahogy az életükben a dolgok mennek. Jól érzik magukat mindaddig, amíg betegségek, nyomorúságok vagy háborúságok rájuk nem zúdulnak, hogy azután gyenge hitükben megrendüljenek és akkor már ne akarjanak hallani sem Istenről, sem templomról, sem vallásról. A földi vallások most az utolsó időben, a 24. órában, a Szentlélek feltűnő módon való kitöltése ideje alatt nem vették át a Szentlélek erejét, nem karolták fel a Szentlélek munkáját. Így élettelen, odvas fákká váltak, amelyeket a készülő és közeledő vihar ki fog csavarni, és mindazok, akik hitükkel nem az élő Krisztusba és nem a Szentlélek erejébe kapaszkodtak, azokat ezekkel a nagy odvas fákkal együtt elsodorja majd a vihar.

Mert a testi ember felteszi nem egyszer a kérdést: ha a Szentlélek igazsága oly nagy és szent, Istentől elrendelt kinyilatkoztatás, akkor hogyhogy csak oly keveseknek adatik és hogyhogy nem a sok millió embert számláló egyházaknak? Nos, a sok millió embert számláló egyházak részére is adatott, csakogy nem volt

fülük a hallásra és szemük a látásra, hogy mit mond a Szentlélek. Inkább hallgattak a béresekre, és arra, hogy mit szólnak azok az emberek, akik a Szentlélek befolyásolása nélkül elfoglalják a szószéket, elfoglalják a pódiumot, és emberi igazságokat hirdetnek mindazoknak, akik még éhesek és szomjasak az igazságra. Ők azonban nem eléghülhetnek meg, mert olyan fórumon keresik az igazságot, ahol az már nincs jelen. Az igazságot nem lehet dogmákkal rögzíteni, megfogni és megkötözni. Az igazság elillan onnan, ahol nem becsülik meg, ahol nem hallgatják meg, ahol nem figyelnek fel mondanivalójára, amely a szellemhez szól és keresi, kutatja azon keveseket, akiknek füle van a hallásra és szeme van a látásra. Mind a három szellemi kijelentésnél alig volt egy maroknyi ember, akikkel közölni lehetett azokat, akik felfigyeltek Isten szavára, akik felfigyeltek arra, hogy a szellemvilág, mint Isten küldötte mit óhajt adni a bűnei következtében oly szegény, nyomorult, beteg és szenvedő emberiségnek. Márpedig nem lehet ezektől a nyomorúságtól, fájdalomtól megszabadulni másként, csak úgy, ha elhagyja bűneit és megtér az ember. Hogyan tudja elhagyni? Hogy kezdjen hozzá ehhez az ezer és ezer esztendő óta rá váró munkához és feladathoz? Hiszen nincs iránya, nincs ismerete a tájékozódásra. Úgy, hogy átadja magát Krisztusnak és az Ő személyének. Mert, ha nem Krisztusra, hanem azokra bízta magát, akik magukat és a maguk emberi világosságát adják a világnak, akkor eltéved, miként eltévedtek mindazok, akik a Mózes által közölt tíz parancsolatot nem írták fel a lelkük falára.

Tehát ezek az emberlelkek nem töltötték be Isten parancsolatait, éppen ezért sötétségben maradtak, tévelyegtek. Mózes-től-Krisztusig a sötétség olyan naggyá, áthatolhatatlanná, áttekinthetlenné vált, hogyha a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk e nagy munkára, a megváltás e nagy művére nem vállalkozik, akkor ezek a megtéretlen emberlelkek mind veszendőbe mentek volna, mert **a Föld már akkor érett volt arra, ami most néhány évtized múlva fog bekövetkezni.** És a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk idejében kikre hallgatott a tömeg? Kikkel volt tele a jeruzsálemi nagy templom? Ott Jézusunkat nem látták szívesen, neki kint kellett prédikálnia a fórumon, a templom előtt, a hegyen és a völgy-

ben és nem a templomban, nem Isten házában, ahol egyszer fordulhatott meg, amikor nem volt még annyi félteni valójuk az embereknek, amikor Jézus csak 12 éves gyermek volt. Kik prédikáltak a nagy templomban tehát? Prédikáltak az írástudók és a farizeusok. Mit prédikáltak? Prédikáltak a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk ellen, és lesték a pillanatot, amikor elfoghatják, elbuktatják és megölhetik Őt. Mert kezdettől fogva ez volt a legbensőbb és legtitkosabb érzésük és gondolatuk; megölni Őt, elhallgattatni Őt örökre, mert Ő kimondja az igazságot. És az igazság nem kedvez nekik: kimondja, hogy szeretik, ha megsüvegelik őket és szeretik, ha az első sorban ülhetnek, de a bensejükben messze estek az isteni igazságtól. Pedig az írásokat betéve tudták és ismerték a jövendöléseket, hogy kit, mikor és hol várhatnak Izrael gyermekei, mint Megváltót és Szabadítót. Tudták és mégis, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Bethlehemben megszületett, csak az egyszerű pásztorlelkek és a napkeleti bölcsek, az Isten misztikus és ezoterikus dolgaiban járatosak tudtak róla, és halálakor csak a pogány római mondja ki: „*valóban Isten Fia volt*”. És a Harmadik Kijelentésnél mit tapasztaltok?

Látjátok ezt a koldus ruhát? Látjátok amivel megalázzák Isten e csodálatos, nagy Harmadik Kijelentését? Megalázzák az egyházak, a tudomány emberei, és megalázzák azok is, akik mindezeket a titkos dolgokat, a sötétség felé fordulva, nem evangéliumi alapon kezelve, a jövőjük, a testi énjük megerősítésére és felnövelésére használják fel. Igen! Kevesen vannak a Harmadik Kijelentésénél, és mondom nektek, ez a jel! Miként ez volt a jel Mózes idejében, a mi Urunk Jézus Krisztusunk születésénél, ez a jel ma is; csak kevesen vannak a helyes úton. Ez azért van, mert az emberek, minden világosság ellenére is szellemileg vakok maradtak, és a vak nem láthatja meg sem az Isten dicsőségét, sem a nap ragyogását, a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat, sem azokat a lámpásokat, amelyeket a Szentlélek gyújt az emberi szívekbe. A test gyermeke, ha meghallgatja is, amit a Lélek szól, mit érthet belőle? Hiszen a különbséget sem képes megérteni, hiszen teljesen mindegy, hogy melyik egyháznál mit hall, mert a szónak külső szépsége kápráztatja el; esetleg az abban lévő különlegességeket keresi, talán türelme sincs a hosszú, kutató munkára és a kutató

munka révén az összehasonlításra, hogy különbséget tudjon tenni a jó és rossz között, igazság és hamisság között, egyházi tanítások és dogmák között, a világosság és sötétség között. Akkor hogyan láthatná meg a Szentlélek evangéliumi alapokon álló alapkijelentéseiben, és mindabban, amit mi kis szolgák hozzáfűzendők vagyunk, amit Isten szán a keresőknek-kutatóknak. Nem láthat benne semmit, mert nincs szeme a látásra és füle a hallásra. A vak előtt a legcsodálatosabb világ kitárulkozhat, a tavasz, a nyár, az őszi a tél minden csodája, a természet ragyogása, de ő mindezt nem érzékeli; a süket előtt a legcsodálatosabb szimfóniát és égi zenét játszhatna le a legképzettebb és legnagyobb zenekar, nem hall belőle semmit. Hogyan hallhatná és érthetné a szellemileg süket és vak azokat az igazságokat, melyeket a Szentlélek szól az emberi világba.

Szóljuk azért, mert **ez a parancs, mert a teremtő Isten az utolsó időkben a hitüket elvesztetteket is össze akarja gereblyéztetni a tarlóról, szóljuk azért, hogy hátha még a hátra tévő 3-4 évtized alatt kinyílik az ember szellemi szeme a látásra és füle a hallásra.** Mert, ha a szellemi érzékszervei megnyílnak, akkor megmenthető; akkor érzékeli a Szentlélek munkáját, mert a Szentlélek munkáját az egyházakon belül is csak azok érzékelik, akiknek nyitott arra. Egyébként az egyházaknál nagyon sok dolog kell ahhoz, hogy érzékeln tudják a Szentlélek jelenvalóságát. Először is a közösségnek elfogadó lelkekből kell összetevődnie, azután az igehirdetőnek olyannak kell lennie, hogy a Szentlélek őt komolyan képes legyen befolyásolni munkája közben. Azután minden egyénben ki kell bontakoznia ennek a látásnak és ennek a hallásnak; meg kell éreznie, hogy mi váratik tőle, hogy képes legyen különbséget tenni az isteni igazság és az emberi igazság között: hogy a bűn és az erény fogalma, amely a földi életben és az emberi lélekben teljesen összekeveredett tisztává váljon előtte. Az emberi lélekben nagy összevisszaság van, és nincs benső világossága. Az embernek ezt a világosságot kintről, a mózesi törvényekből, a tíz parancsolat szellemi lényegéből, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk tanításából és a Szentlélek magyarázataiból kell megszerezni. Amikor az ember a szentiratokból nem tud tá-

jékozódni, akkor szintén valami útirányra van szüksége. A középkor sötétségében, az azt megelőző időkben és mondhatnám az első keresztények legyilkolása után az egyházakban a világosság egyre kisebb lett és a sötétség egyre nőtt. Azt a nagy-nagy világosságot, amit a mi Urunk, Jézus Krisztus gyújtott, lassan véka alá rejtették, arra lassan hamut szórtak és odatették a maguk világosságát, azaz Krisztus tanáról az ő emberies magyarázataikat.

Ráadásul kemény intézkedéseket hoztak, amelyekkel büntették és életüket kioltották azoknak, akik hangos szóval kiáltották, hogy: „Mégis mozog a Föld”. Vagyis van fejlődés és a létező dolgokat letagadni nem lehet. És azóta el kellett következnie a reformációnak, azóta szellemileg új és új reformációknak kellene eljönni ahhoz, hogy az ember újból megértse és meglássa a világosságot: Krisztus ígét. A reformáció olyan, a szellemi világából indított és inspirált mozgalom volt, aminek a külső salaktól kellett volna megtisztítania az isteni ígét. Ezzel szemben egy rövid időszak után újra elkezdtek csúrní-csavarni és megint nem lehetett a fényt tisztán látni. Nem azt mondom, hogy ennél, annál vagy amannál a kis egyháznál nem voltak olyan lelkészek, akik képesek voltak az igazság lényegébe behatolni, és azt közvetíteni az őrájuk bízott lelkekre, de általában véve az emberek megint irányítás nélkül maradtak a sötétben. Ezért vált szükségessé mintegy kétszáz évvel ezelőtt, hogy a Szentlélek feltűnő módon megnyilatkozzék; mert a Szentlélek a világban volt az első pünkösöd óta, de nem ilyen feltűnő módon. Annak közvetlen megnyilatkozása, az alapítételek lerakása, a Szentírásnak szellemi úton nyert, a szó szoros értelmében vett magyarázatát adta azoknak, akiknek - ismeritek a refrént - szeme van a látásra és füle a hallásra. Akiknek ez nincs, azok megmaradnak a sötétségben. Nem azt mondom, hogy mindenki sötétségben marad, hanem azt, hogy azok, akik a különbséget nem tudják megtenni, akik olyanok, mint az írástudók és a farizeusok voltak, akik olyanok, mint azok a tömeglelkek voltak, aki aranyborjút imádtak a Sínai hegynél, azokat nem képesek összegereblyézni a Szentlélek munkásai, mert annyira kihullottak minden jóból, hogy nem hallják, mit mond a lélek.

Másokban sok szép tulajdonság, megszerzett erény, jószándék, jóakarát, segítőkészség van, de hogy kutatnának, keresnének, abba időt, erőt, energiát tennének bele, azt már nem óhajtják, hanem jó az úgy ahogy ma van, ahogy tegnap volt, ahogy kétszáz évvel, vagy háromszáz évvel ezelőtt volt. Kint a világban a mindennapi munkánál, a mindennapi feladatnál, a különböző tudományágaknál nem jó, ahogyan háromszáz, kétszáz vagy száz évvel ezelőtt volt. Ott óriási fejlődés mutatkozik, és a fejlődéssel lépést kell tartani, ha valaki nem akarja elveszíteni a munkáját. A szellemi világosságnál sokak számára ez nem fontos. Azt hiszik, legyen az spiritiszta vagy a vallásokhoz tartozó, hogyha bemegy a templomba, részt vesz egy istentiszteleten vagy beül egy spiritiszta ülésre, már megváltotta a jegyét a mennyek országába és az üdvösségre. Már bemehet a nyitott kapukon azokban a világokba, ahová a megmentettek kerülhettek be; azok, akik megmosták ruhájukat a Bárány verében, azok akiknek szemeik vannak a látásra és füleik a hallásra és amit látnak és hallanak, attól nem téríti el őket, ha mások azt mondják, hogy: „Te azt nem jól láttad, te azt nem jól hallottad” - és a test igazságával érvelnek. Az, hogy az ember egy-egy csoporthoz tartozik - legyen az ezer embert vagy harminc embert számláló csoport - teljesen lényegtelen. Ez külsőség és a külsőség nem juttat el az üdvösségre. A lényeg az, hogy ahová csatlakozik, ahová hozzátapad, ezzel a hozzátapadásával szívni tud-e valamit az igazság emlőjéből, szívni tud-e olyan táplálékot, amely ideát, ebben a világban szabad szellemmé teszi. Mert van itt a reformációnak népes társasága, mert van itt a természet gyermekeinek és mindenféle varázslatnak, kuruzslásnak is népes társasága, mert van itt örök Róma, és vannak itt olyan spiritiszták is, akik nem értik, hogy ha egyszer spiritiszták voltak, hogy-hogy most a szellem nem emeli őket fel, hanem megmaradnak a „nézők,” a vajákosok és minden egyebek társaságában. (Mózes 19:11 (Ne menjetek az igézőkhez...) I. Sámuel 28. (Saul az endori asszonytól))

Mert **nem a csoport emeli fel és üdvözíti a lelket**, mert nem üdvözültek mind Izrael fiai közül, akik a hegy lábánál időztek, sőt, nem üdvözültek mindannyian azok sem, akik a mi Urunk, a

Jézus Krisztusunk ideje alatt hallgatták az Ő beszédét és nem üdvözültek mindannyian azok sem, akik az évezredek során katolikusok, reformátusok, evangélikusok, baptisták vagy zsidók voltak. Csakis azok üdvözültek, akiknek füle volt a hallásra és szeme a látásra és érzékelték a szellemvilág jelenvalóságát, és hogy mit mond a lélek, és amit mondott a Lélek, azt meghallgatták, hamuba ültek és megtértek bűneikből. Mert itt nem a csoportok élete a mérvadó: azok csak keretek. A csoportokból ki kell nőni és ki kell válni: egyéniséggé, szabad szellemmé kell válni. A szabad szellem sem térhez, sem időhöz sem helyhez, sem csoporthoz, sem emberi állapotokhoz, sem szellemvilági állapotokhoz nincs kötve. Az állapotvilág törvény szerint azokra kötelező, és azokat szedi össze, akik egy bizonyos állapotban megrekedtek, egy bizonyos állapotban stagnálnak, egy bizonyos igazság szintről nem képesek tovább lépni és elmozdulni. Nem mondom én azt, hogy az egyházaknál nem található a szellemi igazságoknak bizonyos szintje, de ott lassú, vontatott a haladás. Akik hitüket megtartották, azok Krisztustól a mai napig, az egyházakon keresztül takarítottak be a mennyei csűrökbe. Krisztus eszméje szünet nélkül felszedte azokat, akik nem rekedtek meg egy szinten, hanem szemük volt a magasabb rendűt meglátni, azt elfogadni, magukévá tenni és önmagukat ezen keresztül átalakítani. Amikor ez az átalakulás megtörtént, megint a magasabb rendűt meglátni, megint ahhoz felnőni és azt a szintet megtartani. Mert nem lehet senkit egy szinten tartani, amíg az nem az övé; hiszen a fizika törvénye értelmében a nehézségi erő is vonzást gyakorol a tárgyakra és a Föld központja felé vonzza őket.

A fizikai törvények pedig lassan ugyan, de a szellemi törvényekhez igazodnak és azokat követik. Így tehát egy szellemi szinten huzamosan csak úgy maradhat valaki, ha az a szint, az a fokozat már az övé. És ezt a fokozatot nem lehet elérni azáltal, hogy valaki egy embercsoporthoz, egy fajhoz, egy vállalashoz tartozik, hanem mindegyikből a törekvőket, az igyekvőket, a világosságot keresőket, az igazságot éhezőket és szomjúhozókat válogatja ki a törvény, és emeli egy magasabb szintre, ha a léleknek vagy szellemnek már megvannak az adottságai. Tehát nem az a lényeg, hogy az ember külső szerint minek vallja vagy minek hiszi magát,

nem is az a lényeg, hogy hova tartozik és hova jár, a lényege az, hogy ahová jár az az ő szellemi haladását segítse elő. Hogy a Szentlélek kijelentéseinél kevesen vannak, annak több oka van. Az egyik oka az, hogy erre a szintre fel kell nőni. Ezzel nem azt mondom, hogy különbek, jobbak vagy tisztábbak azok a lelkek, akik elfogadták a Szentlélek kijelentését, de lelki füleik és szemek már érzékenyebbek a magasabb rendű, a misztikus és az ezoterikusabb jelenségek iránt, tehát az, hogy kevesen igénylik ezt, az a Föld fokozatát is mutatja, mert, ha elmennétek mondjuk a Jupiterre, meglátnátok, hogy ott a szellemi dolgokkal való foglalkozás mennyire élő, eleven, és mennyire természetes. De, miként Krisztus idejében nem voltak az emberek képesek megérteni Őt, úgy ma is csak kevesen értik meg a Szentlélek igazságát, mert kevesen hajlandók időt, erőt, munkát áldozni arra, hogy az az övék legyen. Persze Isten e csodálatos kinyilatkoztatására mind a vallások, mind a halottaktól tudakozódók ráaggatták a koldus ruhát. Kik a halottaktól tudakozódók? A test gyermekei, akik a szellemi igazságokat is a testi énjük könnyebbségére, jólétére használják fel. Igen! Ezek rossz híret keltik az eszmének. De eljön az idő amikor olyan szellemi nagyságok emelik ezt fel mint Mária, Buddha és Laurentius, és a világ felé is közölnetik. Mint már többször mondtuk nektek, **akkor majd sokan megtérnének, de nem lesz már rá idő.** Pedig sokan hozzá csatlakoznak, de azért mert az sikk lesz, nem pedig azért, hogy megtérjenek a bűneikből. Tehát mindegy lesz, hogy a tömegeket is felszedi akkor ez az igazság, ők akkor sem válnak igazán szellemi értelemben spiritisztává. Tehát nem lesz előnyükre és nem lesz a megmentésükre. És most tegyétek fel ti is magatoknak a kérdést, hogy ezen az igazságon keresztül szellemi értelemben vagytok-e már spiritiszták vagy ti is megrekedtetek a külső jelenségeknél, és csak a külső emberi értelmek, a külső emberi énetek vesz arról tudomást, de a bensőtök meg nem fogta meg? Mert, ha megfogta akkor az átalakulásnak már mutatkoznia kell, és halálotok órájára a teljes átalakulásnak meg kell történnie. Ezeket kívántam a mai napon elétek tenni. Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

A NÉVTELEN SZELLEM ÉS CSALÁDJA(*)

(Zita médium által)

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Az elhangzott ének emberi nyelven és emberi szavakkal csodálatos módon fejezi ki mindazt, ami Krisztuson keresztül az emberrel megtörténhetik. Mert valóban Krisztus fehérré moshatja az emberi lelket és tisztává teheti, mint a frissen hullott hó. Azokra az időkre emlékezem és emlékeztet engem, amikor még én is nagyon jelentéktelen és nagyon kicsiny szellem voltam, és még nem ölelt át abban a mértékben a Krisztusból áradó fény és szeretet, mint amilyen mértékben később, lelki tisztulásom folytán, miután felvételt nyerhettem a Névtelen Szellem nagy családjába. Mert ebben a családban élni és munkálkodni kitüntetés; ebben a családban élni olyan erők felvételét, és olyan erőkben való részesülést jelent, amelyet mindazok, akik letről, alulról jönnek: el sem tudnak képzelni. És bizony-bizony én is letről, én is alulról jöttem, mert akarati tendenciáimmal sokáig nem az Isten akaratát szolgáltam, hanem kerestem a magam akaratának érvényesülését, kerestem azokat a lehetőségeket, amelyeket a Föld nyújtott számomra ahhoz, hogy kényelmesen, jól éljek, és a testi énem kielégülést nyerhessen. Csak hosszú idő után, kedvezőtlen körülmények között élve, nehéz és fájdalmas tapasztalatok árán jutottam el a fordulóponthoz, amikor a szó legszorosabb értelmében megcsömöröltem a bűntől, és a bűnből elegendem lett. Rájöttem arra, hogy a bűn zsoldja valóban a halál, és minden egyes élet után, amelyet az alkalmak és lehetőségek világában, a Földön eltölthettem, egy rendkívül nehéz és súlyos lelki - nem merem szelleminek mondani - élet várt és nehezedett rám, és olyan lelkiismeret furdalás vett erőt rajtam, amelynél fájdalmasabbat a legszenvedésteljesebb földi életeimben sem éreztem. És rájöttem, hogy nem jutok előbbre; minden egyes testet öltés után a szellemvilágban hasonló körülmények vártak rám hasonló víziókkal, és „áldozataimnak” keserves panaszaival, vádoló tekintetével találtam szemben magam.

De ez még csak a jobbik oldala volt a dolognak, mert sokan, akik ellen vétkeztem, akikkel szemben gonoszul, helytelenül, szeretetlenül viselkedtem vagy megkárosítottam őket, számtalan

esetben teljes haragjkkal, indulatukkal támadtak rám, és nem hagytak egy pillanatra sem nyugodni engem. Sok esetben az illető már nem is volt a közelemben, és mégis annak szellemi árnyéka kísértett engem: tehát mindazok az erők, amelyek feldolgozatlanul maradtak, mint árnyak még mindig újra és újra megtámadtak engem. Azt gondoltam életek során, hogy akik hatalmon vannak, akik dicsőségben fürödnek, akik emberek által erőseknek látszanak, azok nyújthatnak nekem is erőt, út- és iránymutatást, hogy hogyan kerülhetek én is az élet kedvező körülményei közé, és hogy jöhet létre bennem is az az érzés, hogy én a világ ura vagyok és a világ alattam van és mindenki nekem engedelmeskedik. Rá kellett jönnöm arra, hogy minél többen lesték a szavam, minél többen engedelmeskedtek nekem, annál kevesebb volt a szellemi szerzeményem, amikor a halál a testi létből a túlvilági létbe szállított át. Egyre jobban rájöttem, hogy nincsen dicsőség gyalázat nélkül, nincsen szabadság rabság nélkül, nincsen gazdagság szegénység nélkül. **Egyre jobban rájöttem arra, hogy az alkalmakkal és lehetőségekkel, először is meg kell tanulnunk élni; tudnunk kell, hogy az adott helyzet mit vár és mit kíván tőlünk; tudnunk kell azt, hogy a szeretetben való munkálkodás a legfontosabb, és amíg önmagunkon uralkodni nem vagyunk képesek, addig hiába kívánunk uralkodni mások felett, az csak újabb fájdalmakat, gyötrelmeket és kötött helyzeteket zúdít majd ránk.** Ellenben, ha megtanulunk az önmagunk rossz természetén uralkodni, ha nem a magunk sikereit várjuk az élettől, hanem arra törekszünk, hogy életünkkel, cselekedeteinkkel mindenkor embertársaink segítségére legyünk és ezzel Istennek szerezzünk dicsőséget, akkor már ráléptünk az igazi szolgálat útjára.

Ez után az élet után már nem kell didergő lélekkel, félelmes érzések között megállnunk itt a túlvilágon, hogy vajon hogyan alakul sorsunk, és a törvény milyen szentenciát mond ki felettünk. **Minél jobban megvilágosodtam, annál inkább láttam, hogy szükségem van a mi Urunkra, a Jézus Krisztusra, szükségem van a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk példájára, és arra, hogy eljárásaim, érzéseim, gondolataim, megnyilvánulásaim az Ő**

szent megnyilvánulásaihoz, az Ő szent elgondolásaihoz legyenek mérhetők. Hosszú az út az ébredéstől a megtérésnek arra a fokára eljutni, ahol már teljes öntudatra ébred a szellem, és ezt az öntudatot képes a testben is megtartani. De az ember a megvilágosultságnak ezen a fokán már pontosan tudja, hogy mit kezdjen erőivel, ismereteivel, képességeivel, lehetőségeivel. Tudja mi a feladata, mi a munkája, milyen korlátok vannak még az életében, amiket felesleges feszegetnie, és életerejét arra fordítani, hogy ezeket a törvény által felállított korlátokat áthághassa, azokat onnan elmozdítsa, Azzal a téves elgondolással, hogy ha azokat elmozdítja, akkor szabad az út, és akkor mindenképp szabadok lesznek neki. Bár kegyelmi időkben lehet a korlátokat tágítani és távolabbra eltolni magunktól, hogy ne ütközzünk állandóan és szünet nélkül azokba a korlátokba, amelyeknek feladata, hogy ránk féket tegyenek, csakhogy ez nem hoz eredményt. Mert az ember életébe a fék, a korlát okkal és céllal adatik; részben azért, hogy abba fogódzva el ne essen, és azon az úton maradjon, amely a hazugságok világából kivezeti őt. Vagy mankóként szerepel, amire támaszkodhat az ember, hogy el ne essék, s ha már elesett, legyen mivel felsegítse magát. S az is lehet, hogyha az a korlát nem lenne ott, akkor olyan területre tévedne, ahol még nem ismerné ki magát, ezért ott nem lenne képes szellemi eredményeket elérni.

A balga lélek mindig azt hiszi, hogy neki van igaza; a balga lélek mindig azt hiszi, hogy mindenképp szabadok őneki; a balga lélek azt hiszi, hogy a teste az övé, és azzal azt tesz, ami neki jóleső. A balga lélek azt hiszi, nem fontos, hogy idejét és erejét az Isten igazságának megismerésébe fektesse bele, hanem a múlandóval, a világ tudományával, a világ ismereteivel foglalja le magát. Ezek az ismeretek, amiket a világi tudományból, a politikából, a világi életből, a világi szórakozások terén szerez magának az ember, a test halálával mind itt maradnak. Tudniillik mivel ezek az ismeretek az agyban raktározódnak el, ezek az agy megbetegedése vagy a halál következtében a testtel együtt a Földön maradnak; ezeket az ismereteket a lélek nem képes a maga világában rögzíteni és ott hasznosítani. Tehát teljesen fe-

lesleges kellékek, amik nem egyszer kölöncök csupán a szellemen, amik nehezítik és korlátozzák az ő előrejutását, tisztánlátását még itt a szellemvilágban is. **Ellenben mindaz, amit az ember az érzés és gondolatvilágában, mint szépet, mint örökkévalót, mint maradandót, mint örömet és boldogságot nyújtót rögzít meg: vele marad akkor is, amikor a Földről távoznia kell.** Az olyan tudást és olyan ismeretet nyújt neki, aminek segítségével ebben a világban tájékozódni képes, ami olyan jellel jelöli meg a lelket, aminek révén értékes, magasabb szellemi körökhöz vonzódik, akiknek társaságában boldogság és öröm tölti el őt. Amikor a Föld polgára, a Földről távozott szellemi újszülött egy ilyen magasabb szellemi családba kebeleztetik bele, akkor ott ő a legjelentéktelembb, a legkevesebbet tudó, szellemi szempontból a legkisebb azok között, akik már szellemi óriásokká nőttek ki magukat.

Mert az Úr mondja: **„Az én Atyám házában sok hajlékok vannak”** - és valóban sok hajlék van, és minden egyes hajlékon más és más szellemi családok nyernek életlehetőséget a tanulásra, a szellemi előrejutásra, a teljes szellemi megvilágosodásra. Az önmaguk átvilágítására, melynek segítségével pontosan feltérképezhetik magukat, hogy mik azok a lélek redőiben még meghúzódó gyenge vagy beteges csírák, amelyekből új bűnök sarjadhatnak ki és újra akadályozhatják őt a szellemi előbbre jutásban. A Földön a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk emberi értelemmel felmérhetetlen, hatalmas, csodálatos, eget és földet megrengető munkát végzett el. **Közvetlenül Ő jelölte ki Pétert szellemi Egyházának, a szeretet vallásának irányítójává, amikor azt mondotta: „Te Péter vagy, azaz kőszikla. Erre a Kősziklára építem az én Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta”.** Azaz, akik érzés, gondolat, akarat, eljárás, cselekedet tekintetében Krisztusnak ehhez a láthatatlan Egyházához tartoznak, azoknak nem kell félniük, mert annak főpapja a mi Urunk, a Jézus Krisztus, és vezetője Péter. Akik ebbe a családba felvétetnek, azok a hatalmas és teremtő Isten különösen nagy kegyelmében részesülnek. **Péter, előző életében mint Buddha, már elérte a megvilágosodás legfelsőbb fokozatát, amit akkor emberi testben el lehetett érni. A későbbiek folyamán, amikor az Úr követőjévé vált,**

mint Péter mindazokat a hiányokat pótolta, amik az előző életéből fennmaradtak; mindarra, ami érzés és gondolatvilágában homályban maradt, közvetlenül Maga az Úr a Jézus Krisztus világított rá.

És, hogy ez a világossága megmaradjon, az Úr Jézus Krisztus távozása után, az első Pünkösd napján feltűnő módon Szentlelket vett, hogy azután ezzel a megvilágosodottsággal lépjen ki a világ elé, és bizonyosságot tegyen a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk mellett, hogy Ő valóban Isten Fia volt. Fény a fényből, világosság a világosságból; élet az életből; jóság a jóságból; tisztaság a tisztaságból, tudás a tökéletes tudásból és igen! szeretet az isteni szeretetből. Ő a szeretet messiása és a békesség fejedelme, és Péter közvetlenül Tőle kapta mindazokat a képességeket, amikkel Mellette az emberek világában bizonyosságot tehetett és bizonyosságot tehettek azok is, akik látták az Urat. Akik Vele éltek, akik ismerték az ő tanításainak benső, ezoterikus lényegét, akik nemcsak az igazság külsőben való megtartására törekedtek, hanem a szó legszorosabb értelmében a tiszta életre; arra az életre, amelyben nincs mit kendőzni, nincs mit elfedni, nincs rejtegetni való. Ezek életéből mindaz, ami napvilágra jön: Krisztus igazságáról és Krisztus lelkületéről tanúskodik, és Krisztus arculatát tükrözi vissza. **Igen, ez a Péter megérett a vértanúságra, megérett arra, hogy az Úrért, az Úrhoz hasonlóan, keresztre feszíttessék, és megkapta azt a csodálatos lehetőséget, amelyet az Úr bízott Rá: „Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”.** Ez az, amit Péter, azaz a Névtelen Szellem ma a szellemvilágból e világnak adhat és a világba sugározhat. Minden, amit Eszteren keresztül adott és mindent, amit a világba sugárzott, annak a jegyében folyt le, amire őt az Úr kérte fel és az Úr hatalmazta fel, hogy: **„Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”.** Ezeknek a bárányoknak és juhoknak olyan dús mezőt kellett keresnie, amelyen csillapodhat éhségük, és olyan forrásról kellett gondoskodnia, amelynek vize csillapítja szomjukat. Tehát, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, azok Hozzá térnek: a Névtelen Szellemhez, Aki - úgy a Földön

fennálló és működő egyházakban, mint az azokon kívül levők között - a Szentlélek munkásai közreműködésével ezt a legeltetést végzi, és gondoskodik üde legelőkről és tiszta forrásról.

Ezek a bárányok Rátekintenek, mert ismerik az Ő szavát és ismerik azokat az igazságokat, amelyeket ő az Úrtól hoz nekik. Akik nem az Úréi, akik nem ezekre az üde mezőkre áhítoznak, azoknak jó a föld nyújtotta táplálék; jók azok a hazugságok, amelyek itt-ott igazság szemcsékkal vannak megkeverve, hogy így a hozzá nem értők elfogadják, és maguknak ítéletet vegyenek, és ne legyen bennük az örökéletnek ereje. **A mi Urunk, a Jézus Krisztus ma közvetve, eszközökön keresztül szól e világ népe-
ihez, nemzeteihez, azon belül pedig az egyénhez, és a megtérés
szükségességét hirdeti.** A Névtelen Szellem nemcsak azokra az évtizedekre és azokban az évtizedekben élő emberlelkek részére adta le azokat a csodálatos tanításait, amelyek az isteni igazság-
hoz, a tiszta forráshoz vezethetik el a juhokat és bárányokat, ha-
nem mindenki részére: a későbbiek, az utókor részére is hozzá-
férhetővé teszi, hogy akik keresik és kutatják az igazságot, azok megtalálhassák. Ez az igazság nem a világnak adatik; ez az igaz-
ság nem a külső egyházaknak adatik, mert a külső egyházakban a
lecövekelte részleteket és apró igazságokat nem hajlandók a jobb-
ért, a többért az értékesebért, a nagyobbért feladni. Görcsösen
ragaszkodnak azokhoz az igazságokhoz, amelyeket évszázadok-
kal ezelőtt lecövekeltek, amelyek az akkori embernek talán meg-
adták azt a lelki táplálékot, amire szüksége volt, de a hitetlen, a
kételkedő, a természeti törvényeket immár jól ismerő embernek
semmiképpen nem elegendők **A hitetlen világnak bizonyás-
gokra és mindazokra az igazságokra van szüksége, amit a
Névtelen Szellem műveiben az emberiséggel közölt.** Tehát ez
alatt azt értem, hogy nem rejtett tan ez többé, hanem akik éheznek
és szomjúhozzák, azok részére nagyon is hozzáférhető. Más do-
log azután, hogy kiket érdekel, kik nyúlnak utána, és hányan lát-
nak abban olyan értékét, amely felhasználható az ő megmenté-
sükre és az ő megmenekülésükre.

Mint hallottátok, az „idők közelséget” úgy kell érteni, hogy
rövid már az idő ahhoz, hogy az ember azzal a lassú cammogás-
sal, azzal a lassú körülnézegetéssel, azzal a komótos keresgéléssel

ráakadhasson az igazság bensőbb, mélyebb rétegeire, amelyek az ő megmentését szolgálhatnák. Mert amikor az ember minderre ráakad, még nem menekült meg. Ez még csak az első állomás, a kezdet, amikor a megismert igazság segítségével felveheti a harcot és küzdelmet a maga tévelygő, hibázó, bűnös, Istentől elfordult természetével szemben. Természetes, hogy ennek elfogadására is meg kell érni, mivel mindennek érési ideje van, és nem lehet sem aratni, sem szüretelni, mielőtt a gabona vagy a gyümölcs be nem érett. **Tehát a testet öltések sorozatai alatt az ember lassan megéri az isteni jó elfogadására. Így minden lejárodó korszak felmutatja azokat a lelkeket, akik abban a korszakban megérték arra, hogy a tisztább, magasabb isteni kijelentést megtalálják, felfogják, megértsék, hasznosítsák és ezen keresztül önmagukat átalakítsák. Ezt célozta az első isteni kijelentés Mózes által, ezt célozta a második isteni kijelentés, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk hozott, és aminek érési ideje az elmúlt kétezer esztendő volt. Ez az idő arra adatott, hogy a szenvedések, a nyomorúságok felszántásuk a lélek talaját az igazság magvának befogadására, hogy az ott kikeljen, szárba szökkenjen, termést hozzon és a termés betakarítható lehessen a mennyei csűrőkbe. Majd elküldte az Úr a Szentlelket, hogy ezekben az utolsó időkben, a teljes sötétség beállta előtt a tarlón elhullott, de már érett kalászatokat betakarítsa.** A teljes sötétség közel van és éppen ezért adta Isten a sötétség eme közelségének idejére a harmadik isteni kijelentést, a Szentlélek tanát a világnak. Egészen piciny jelentéktelen csoportnak látszott az a néhány ember, akik Eszter magánkörét alkották: a későbbiek folyamán ez a kör, mint mag utaltatott át a már megalapozott és a világ előtt is ismert gyülekezetbe a **Budapesti Szellembúvárok Egyletébe**, hogy ott azután az Eszter által közölt igazságok sajtó alá rendeztessenek, és a világ igazságra éhező és szomjúhozó emberlelkeinek birtokába juthassanak.

A Névtelen Szellem családja sok-sok szellemet ölel fel: köztük ilyen jelentéktelent is, mint amilyen én vagyok, hogy a világ különböző pontjain, a különböző okkult, szellemi, parapszichológiai jelenségek elvezessék az emberi lelkeket az igazság iránti mélyebb érdeklődéshez, hogy azután az igazságot megértsék, azt

szeressék, kövessék, éljék, és ezáltal elérhessék a megmenekülését, azaz az üdvösségüket. Ehhez a családhoz sok különböző rendű és rangú szellem tartozik; tehát szellemi színvonalunk különböző, de nagy a vágy és a lelkesedés, amely bennünket fűt, hogy a Krisztus által elhozott isteni igazságot hirdessük, hogy arra bizonyítékokat szolgáltatassunk az emberiségnek. Tehát nagy az elhivatottság-érzésünk, hogy az embereknek mindenáron szolgálatot tehessünk a lelkük megmentése érdekében. Az az érzés fűt bennünket igazán, hogy bármiképpen szolgálatára lehessünk testvéreinknek; még akkor is, ha a mi helyzetünk megnehezedik, ha a mi körülményeink súlyosbodnak is. Ha ez a munka közülünk többet testbe szólít is, hogy a Földnek azokon a pontjain, ahol már ilyen kis állomások vannak, ahol ezek a pásztortüzek már égnek, közülünk e világból felvértezve, új lelkesedést, új elhatározást vigyenek ezekbe a piciny kis közösségekbe, amelyekben néha már éppen csak hogy pislákol az a világosság, amely valaha az emberi lelkekben meggyújtott. **Mert az emberi lelkekben a Szentlélek hatására nyilvánvalóan világosság derül, és a lelkesedés szent tüze ébred, ami további világosságot és meleget áraszt.** Ugyanakkor ezeket a helyeket az ellentét mindenkor számon tartja, mindent elkövet, hogy az ott élők lelkesedése, szeretete, világossága, jószándéka alábbszálljon. Ezért szükségessé válik, hogy ezeken a helyeken újabb erős, felvértezett munkások jelenjenek meg, hogy ott a pislákoló tüzek újra fellángolhassanak.

Igaz, hogy egyre kevesebb azok száma, akik ezért a világba mennek; kevés azért, mert Isten nem dobálja az igazgyöngyöket a sertések elé; **Isten, az oktan áldozatnak nem híve.** Miként a régi időkben sem gyönyörködött a kosoknak vérében, éppen úgy ma sem gyönyörködik a hiábavaló áldozatban. **Amikor az ellentét, a gonosz hatalma annyira megerősödik, hogy gögjében csak gyötri, szenvedtetni és elpusztítja azokat, akik a világ világossága és a világ sói lehetnének: akkor Isten már nem tartja érdemesnek, hogy több áldozati bárányt küldjön a Földre.** Az utolsó időkben kiszélesednek a szellemvilág kapui, és a természettudományok ismert törvényeivel megmagyarázhatatlan jelenségek fognak mindenütt létrejönni. **Az úgynevezett cso-**

dák mindenkor rendkívüli idők jelei, és mindig ezek a rendkívüli idők szolgáltatják a legnagyobb lehetőséget arra, hogy az emberek nagyobb számban térjenek meg, hagyhassák el a Földet és majd később a Föld szféráit is. Tehát mint mondom, egyre szélesebben nyílnak ki a szellemvilág kapui és onnan a Szentlélek munkásai közül minden rendű és rangú szellem, azon lesz, hogy bizonysgot szolgáltatson az ember részére. Ez azonban nem általánosságban történik, hanem a Szentlélek egyénenként ad bizonysgot a hitre és a hit bizonysgaira vágyó emberlekeknek. A testben viszont már egyre kevesebb lesz azoknak a száma, akik ezt a harcot, ezt a nehéz küzdelmet vállalják azért, hogy egy se vesszen el azok közül, akikre az Úr azt mondotta Péternek: **„Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat”**.

Ebben a világban rendkívül nagy erővel és hatalommal rendelkezik Péter, a Kőszikla, azaz a Névtelen Szellem. Ez a név azonban csak az ő megjelölése, de az utolsó időkben itt, ott, amott, majd szintén jelentkeznek a névtelenség leple alatt szellemek. Végeredményben ezt sem kell elítélnetek, ha az a szellem az isteni igazsgot hirdeti, csak tisztában kell lennetek azzal, hogy amit hirdet: az igazsg vagy ocsú. Mert a névtelenség leple alá különböző okok miatt burkolóznak szellemek; ezek az okok lehetnek személyesek, de lehetnek bizonyos fokig védőek az emberre nézve. Krisztus második eljövételéhez közeledvén, mindazokról a vallásalapítókról, akik régen úgymond, az Isten emberei voltak, az emberek nem egyszer állítják, hogy reinkarnálódnak, mint ahogyan napjaitokban hallotok Buddha reinkarnációjáról. Ezekben az esetekben is tudnotok kell, hogy Buddha sem az, aki volt, hisz azóta úgy Péter apostol, mint Névtelen Szellem, mindig elért szellemi megvilágosultsága és fejlettségi szintje szerint sugározta az Isten igazsgát az emberek világába. Tehát nem mondhatjuk, hogy azok a szellemek inkarnálódnak, akik úgymond az Isten emberei voltak, mert azok attól az időtől fogva, hogy az emberek világában, mint vallásalapítók ismertté váltak, óriási szellemi fejlődésen mentek át, és számukra a testet öltés sem nem szükséges, sem nem kötelező. Erre az időre nagy lesz a fejetlenség és nagy lesz az összevisszaság; és mivel nem ismerik ki magukat az emberek, és nem tudják kinek s

mit higgyenek, ezért a hitetlenség, a bizonytalanság és a kételkedés is igen nagy lesz. Akik az egyházaknál, a külső formákban és a ceremóniákban hitték fellelni a maguk üdvösségét, ezeknek hite teljesen elvész, mert az idő megmutatja a vallások igazságában is, hogy mennyi van abban a Krisztus eszméjéből.

Ezzel azt akarom mondani, hogy **az idők végére minden megmutatkozik a maga teljében, a maga természetében, a maga színében, és bár az igazság a hamissággal, és a jóakarát a rosszakarattal és a fekete a fehérrel össze lesz keverve, de akiknek éles sasszemük van a szellemi lényeg meglátására, azok a pillanat töredéke alatt ki tudják választani, hogy mire van szükségük, miben bízhatnak, miben reménykedhetnek, hol van az igazság.** És ezeknek az emberlelkeknek akkor már nem is az lesz fontos, hogy melyik vallásnál vagy esetleg spirítiszta gyülekezetnél van az igazság, mert addigra ők már eljutnak arra a szellemi fokozatra, hogy bennük van az igazság, bennük van a mennyeknek országa, bennük van Krisztus lelkülete: tehát az ő lelkiismeretük képes megmondani, hogy mi is az igazság, és hogy s mint kell eligazodniuk az életben. Tehát az ilyen embernek már nincs szüksége arra, hogy más mondja meg neki, hogy az igazság így és így értelmezhető, hogy ebbe így kell hinni, mert mivel beérett az idők végére, ő maga képes a jót a rossztól, az igazságot a hamisságtól és az Isten akaratát, az emberi akaratától elválasztani. Az Isten igazságának általános ismerete testet öltésről, testet öltésre annyira kiképzí a lelket és a szellemet, hogy már érti és érzi: mi az igazság. **A jól képzett lelkiismeret azután már megéretteti az emberrel, hogy mit szabad és mit nem szabad megtennie, mit kell és mit nem kell megcselekednie; hogy mikor kell hallgatnia, és mikor kell beszélnie.** Ha ezeket az embereket bíróság elé idézik, ott a Szentlélek befolyása alatt tesznek tanúbizonyságot hitükről, mert ők már vettek Szentlelket és a Szentlélek minden körülmények között képes használni őket; így a Szentlélek leküzdí bennük a félelmet, és a halál lehetősége ellenére is ki merik mondani az igazságot. A Szentlélek azért adatott a világba, hogy az ember - ha Szentlelket vett - többé ne féljen; ne legyen gyenge, hanem erős; ne legyen bűnös,

hanem igaz; ne legyen lusta, hanem törekvő; ne legyen tunya, hanem lelkes; ne a hazugságot kövesse, hanem az igazságot; ne a sötétben éljen, hanem a világosságban. **Ezt a Szentlelket kaptátok meg és remélem, hogy fogadtátok magatokba; ez a Szentlélek ma a világban van, ennek a Szentléleknek földi vezetője Krisztus megbízásából a Névtelen Szellem.**

A Névtelen Szellem, a maga számára csak egyetlen eszközt képezett ki, aki olyan képzetté, annyira érzékennyé vált, hogy a Névtelen Szellem minden mozdulatát, lelkének minden rezdülését, igazság ismeretének minden apró pontját képes volt kifejezni, mondhatnám, majdnem olyan tökéletességig, mint amilyen tökéletességgel egy magas szellem a saját földi testét képes használatba venni. És ez azért történt, hogy ebbe az isteni kijelentésbe semminemű tévedés, tévelygés, félreértés bele ne csússzon. Természetes, hogy az igazságot, s ezt a kijelentést is minden ember a maga prizmáján, a maga ismeretein, a maga szellemi fokozatán, a maga felfogási készségén, a maga lelkületén keresztül képes csak felfogni, átérezni és megérteni. Mint ahogy azt tudjátok, a kijelentéseknek - úgy tudom erről egy alkalommal itt már szó volt - három, illetve négy dimenziója van. Ezek a kijelentések a testi embernél, az igazság külső köntösénél akadnak meg. Erről a külső köntösről elhiszi, hogy amit forma szerint megcselekszik, az az ő üdvösségét szolgálja. De természetesen, ha eszerint hisz, az Úr azt mondja: **„legyen néked a te hited szerint”**; ezért, ha hisztek, erősen higgyetek. Tehát ha az ember abban hisz, hogy ha valamit elfogyaszt, az őt meg nem mérgezheti, még ha az méreg is, nem árt a testének, ha arról a delejes vízről azt hiszi, hogy annak ereje az ő gyógyulásához vagy legalábbis a megkönnyebbüléséhez juttatja, akkor ez megtörténhet. Nem az a víz, nem az a kézrátétel, nem az az áldás, nem az a delejezés viszi azt véghez, hanem a benne élő hit, amivel ezeket az erőket, amik szükségeltetnek a természeti törvényben az átváltozáshoz, vonzani képes. Így, akik az igazságnak csak a külső köntösét ismerik és attól várják életük jobbrafordulását, azoknál az nem következhetik be, mert a külső, a dolgok benső lényege nélkül holt; a külső a benső szellemi lényeg nélkül nem képes megelevenedni.

Tehát a külső elhívés nem igaz hit, és ez a külső elhívés és a szemellenzőség, és az igazság szó szerinti értelmezése nem vezet sehova. Az ember elpocsékolja drága idejét azzal, hogy amit tesz, szokásból teszi: szokásból megy el a templomba, szokásból ül be egy spiritiszta ülésre, szokásból nem eszik pénteken húst, tehát szokásból vagy tévhitből, tesz valamit, mert azt hiszi: az szolgálja az ő üdvösségét. **A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit. A testhez tartozó dolgok, a testi erőkkel együtt elpusztulnak: a lélek erői szünet nélküli kapcsolatban vannak a szellemmel, mondhatom így is: a lélek a szellem ruhája, a szellem erőtartálya. Tehát ott már olyan erők vannak jelen, amik uralhatók, kormányozhatók és megtisztíthatók, és tulajdonképpen ez is a cél. Ami a léleknek szól, az már magasabb rendű; aki megérti azt, ami a léleknek szól az már az igazságból a mélyebben fekvő értékeket is képes magának kivenni; aki a még a mélyebben fekvő igazságokat is - mondjuk Krisztus egyetlen mondásából - megérti, az már a szellemnek szóló igazságot értette meg. A Névtelen Szellem családja, mindenképpen azon van, hogy az embert erre a szellemi látásra tanítsa meg, hogy a Krisztus igéinek legbensőbb lényegét is képes legyen felfogni és értelmezni. Ha erre képes, - mivel törvény, hogy az ismeret kötelez - akkor neki már kötelessége a megismert igazság szerint élni, eljárni, gondolkozni, és az egész életében az időt úgy és arra felhasználni, amire az a születésével adatott. A legtöbb ember csak végig éli az életét. A legtöbb embernek fogalma sincs arról, hogy a benne eltemetett szellem mi mindenre lenne képes; mi mindent tudna elraktározni; mi mindent tudna megérteni, szuggesztív erejével mi minden megtételére lenne képes.**

Az ember mindezeket a képességeit parlagon hagyja heverni, és csak a testi képességeit műveli, azokkal foglalkozik. Pedig azok is a lélek mélyéről jönnek elő, csak azok testileg szembetűnőek. Nézzétek: itt ez a két kéz és ott van, mondjuk Michelangelo keze; ez a két kéz, bár külsőleg úgy néz ki, mint Michelangelo keze, de soha nem lenne képes azt megalkotni, amit az ő keze megalkotott, mert a mögötte levő szellemnek volt meg az a képessége, amivel művészien tudta azokat a kezeket használni. Ez

a fül fölveszi a különböző hangok rezgését, de hogy azokat a rezgéseket úgy hallaná meg, vagy úgy tudná összerakni, mint ahogyan arra Beethoven képes volt, az nem létezik, mert az az ő szellemi képessége volt és a szellemvilágból vette át, azokat a rezgéseket. Ha én most valamelyiteknek azt mondanám, hogy innen átülök melléje és próbálom rá hatni: meg sem tudnám mozdítani; nem tudnám mondanivalómat úgy elétek tenni, mint ahogyan ezen eszköz által képes vagyok, mert neki ehhez van meg a képessége. Tehát a szellemi képességek növelhetők egészen a tökéletességig. Azonban az ember jelenlegi fokozata és a tökéletesség között olyan nagy a különbség, hogy ha tudatosan és szünet nélkül képezné is magát és minden nemű képességét munkába szólítana, akkor is csak nagyon gyenge és gyatra eredmény mutatkozna. **Az emberben azonban még ez a törekvés sincs meg, hanem hagyja, hogy a test eluralkodjon rajta: kényelemszeretével, evésével, ivásával, arra gondolva, hogy milyen legyen az ő öltözködése, milyen problémák várnak megoldásra az életében. Ezek a problémák azonban ott voltak ezer esztendővel ezelőtt és ott vannak napjaitokban is; ahogyan az Úr fejezi ki ezt: „Szegények mindig lesznek veletek”.** Szegények, betegek, elesettek - a társadalom bármit próbál is tenni - mindig lesznek a társadalomban, mert a lélekben levő önzés, a hatalomvágy és sorolhatnám még milyen emberi tulajdonságok teszik ezt lehetővé.

Tehát nem a külsőt kell megváltoztatni, nem a külsőre kell valami írt találni, hanem a bensőt. Ha az ember a lélekben élő önzés, irigység, harag, gyűlölködés, rosszakarát gyökereit elvágja, és ezáltal azokat megszünteti, akkor a világ automatikusan más lesz körülötte. Csak kis példaként hozom fel testvéreim: abban a családban, ahol a férj és feleség igazán szereti egymást, és érzésben a gyermekek is szorosan e családhoz tartozónak érzik magukat, mennyivel boldogítóbb, békésebb, nyugodtabb az élet, mint azok között, akiket a börtönökben összezárnak. A külsőben nem sok a különbség a szegény családnál, meg a fényűző luxusbörtönökénél, de az élet minősége egészen más, mert az ott élők érzései, vágyai, bűnei folytán válik az élet itt elviselhetővé, esetleg boldoggá, ott elviselhetlenné. **Tehát az ember a maga jövőjének a kovácsa, az emberé a jelen; a múlt lezáródott. A**

múlt teleírt lapok sorozata, a múltban megtörténtet nem lehet meg nem törtéنتté tenni, a jövő pedig Isten kezében van. A jelen a tiétek, a jelenben kapjátok a Névtelen Szellem csodálatos igazságait, a jelenben kapjátok a megvilágosodás lehetőségeit, ezért a jelenben kell ezekkel élnetek. A jelenben a tiétek ez az igazság; hogy a jövőben a tiétek lesz-e, hogy a jövőben összejöhetnek-e, hogy a jövőben alkalmas eszköz lesz-e a kezünkben: ez mind Istennél van. De amiben ma részesülhettek, az a tiétek. Tehát a mai napot kell úgy felhasználni, hogy az szellemileg eredményt hozzon a számotokra. Az ember megszületik, és meg kell halnia; a közbeeső idő viszont az övé. Igaz hogy a múlt árnyai bizonyos fokig korlátozzák a jelen lehetőségeit, de még legnehezebb körülmények között élő embernek is megvan a lehetősége, hogy a jót válassza a rosszal szemben.

A Földön minden embernek megvan a lehetősége a megtérésre. Így, aki ma még a bűn útját járja, holnap ráléphet a Krisztus útjára; a baj csak az, hogy az ember megátalkodott az ő bűneiben; csak a felszínes, könnyű fajsúlyú dolgok érdeklík; a baj az, hogy az ember a nap huszonnég órájából csak nagyon kevés időt szentel a benső értékeinek képzésére, de annál többet tölt el emberi érdekei érvényesítésére. A baj az, hogy a nap huszonnég órájából több időt tölt el a testnek kedvezőkkel és csak nagyon kevés időt hagy az *imádságra, a meditációra, a szent könyvek olvasására, az igazsággal való ismerkedésre, a másik emberhez való lehajolásra, hogy azokat szellemi vagy testi táplálékkal, segítséggel lássa el.* A Névtelen Szellem családja mindent megtesz azért testvéreim, hogy ti, akik e nagy családba felvétettetek, de még nem tartoztok a Szentlélek közösségébe, hogy elérhessétek ezt a magasabb rangot és rajtatok keresztül a Szentlélek már itt a földi életben munkát végezessen. Azaz az isteni akaratnak, az isteni áldásnak legyetek a közvetítói, és az isteni akarat valósuljon meg általatok, bennetek, és ez a megvalósulás, mások megvilágosodását, mások megtérését, mások javulni való szándékát is elősegítse. Ez a szándék vezet bennünket, és ez a szándék kell hogy vezessen mindannyiótokat, kik Isten kegyelméből a

Szentlélek kijelentéseit megismerhettétek. Utam tovább vezet. Isten áldása nyugodjon meg rajtatok! Isten veletek!

LÁTOMÁNY MAGYARORSZÁGRÓL(*)

(Zita médium által)

Ezt az érzést már ismerem... emberi tudatomban tisztában vagyok azzal, hogy itt ülök közöttetek, de a szellemi tudatom egészen mást vesz észre... azokat az érzéseket érzem megint, amiket több ízben éreztem, amíg Magyarországon jártam. Most ismét úgy érzem magamat, mintha egy nagy-nagy kapuban ülnék és a kapu rendkívül huzatos. Még csak azt sem tudom meghatározni, hogy milyen irányból ostromolják e kaput a szelek: Keletről-nyugatra?... Északról-délre?... de minden esetre érzem, hogy huzatos. Ez a mai Magyarország... Egy ilyen hatalmas, nagy kapu, ahol állandó fluidcsere van és azt hiszem, hogy ez okozza ezt a nagyon erős huzatot, amit észlelek. Sok minden beáramlik ezen a kapun és sok minden kiáramlik innen. És ahol már ilyen erőteljes a szél, azt gondolom, hogy abból később vihar is kerekedhetik. A különböző elvek és eszmék is itt birkóznak meg Kelet és Nyugat között - értem a Kelet alatt mindazt, amit a leomlott társadalom Keletről maga után hagyott és a Nyugat alatt azt az Isten nélküli anyagi világot, amelyet felépített. És Délről is betör mindaz, amit otthon úgy mondták, hogy Balkán, de én szellemileg nem úgy észlelem, hanem inkább úgy, mint ami indulat, ami gyűlölet, ami harag, ami ellenszenv minden jó és igazzal szemben. Sőt, van benne határtalan irigység is, és ezek mint a légköri örvények, mint a felhők, különböző rétegekben vonulnak és újabb veszélyt hozhatnak a térségre... bár én nem térségnek, hanem az én édes Hazámnak érzem. És szintén csak az érzéseimre támaszkodva mondhatom, hogy ez a légkör olyan, amilyen légkör nincs sehol másutt...

És ez a légkör az emberi lelkek csoportját - már akik érzékenyek erre - átítatják ezzel a lelkülettel, mint ahogyan én is átítatódtam otthon. Akik ezzel a lelkülettel átítatódnak és - hát így kell mondanom - ezen keresztül a lelkük érzékennyé válik ezekre a különböző szellemi fluidokra és szellemi behatásokra, azoknak itt a kapuban „szeme lesz a látásra és füle lesz a hallásra”. És sokakat

megérint és megihlet a Lélek: és sok-sok olyan lesz - nem mondhatom azt, hogy médiumi képességgel rendelkező, mert nem csak azt értem alatta, akik feltűnő módon médiumokká válnak - akik a szellemvilágba is bele fognak látni, bele tudnak fogódzni, tehát az anyagi világ mögött a szellemi világot is érzékelné fogják. És mégis-mégis, az egész nemzet nagyon nagy nyomás alatt nyög és nyögni fog a jövőben is, mert a kapun kívül és belül örököt állít fel az ellentét. Mindent elkövet az ellentét, hogy ez az igazság, ami itt jelen van, ne terjedjen, és hogy azok az emberek, akikben megvan a képesség az igazság befogadására, ezt ne érzékeljék. Ezek a felállított örök igyekeznek mindent szétkaszabolni, hogy ne tudjanak ezek a fluidok összefolyni és újra és újra megkeverik a Délről és Délkelet felől jövő nagyon erős gyűlölethullámokkal. Tehát az emberek élete meg lesz fojtva, le lesz fogva; az ellentét megvonja a javakat mindattól, ami lelkileg fontos lenne. De mégis azt tudom mondani, hogy ez a talaj alkalmas - ez alatt nem a földi talajt értem, hanem a szellemi talajt - ennek az igazságnak a továbbvitelére.

Ez az igazság, mint pásztortűz az éjszakában, már a világban itt is, ott is, amott is ég, de a tűz központja itt van... Ezt a tüzet valahogyan biztosabb helyre kellene helyezni, vagy valamivel körül kellene venni, hogy ezek az erősödő szelek ki ne oltásák... Mert ha kioltják - és ez az ellentétnek a célja! - akkor nemcsak ez a kis ország, hanem az egész emberiség is sokkal szegényebb lesz és a választottaknak is sokkal nehezebb lesz megküzdeni azzal, ami még hátra van. A világosság itt fektettetett le, innen áradt... a tűz még mindig itt van, a parázs még nagy tűzzé éleszthető, csak amint mondom, minden olyan huzatos... fúj a szél Keletről-nyugatra, Északról-délre. **Aggódok, hogy a huzat el ne hordja azt, ami érték, és az igazság nehogy olyan kézre kerüljön, amely a szellemi értékeket elprédálja...** Ezt a kaput nem lehet bezárni, ez a kapu nyitva volt, nyitva van és nyitva lesz... ezen a kapun örökösön vonulnak át emberek, elvek, eszmék Keletről-nyugatra, Nyugatról-keletre, Délről-északra. Ezen a kapun mindenkor beáramlottak különféle eszmék; ezen a kapun beáramlottak azok az eszmék is, amelyek a keresztény elv és eszme ellen törtek és most

is beáramlanak azokkal az elvekkel és eszmékkel, amelyek a régmúltban értékesek voltak, de amiket már a krisztusi eszmékre kellett volna becserélni és felváltani...

AZ UTOLSÓ IDŐKBEN KITÖLTÖK AZ ÉN LELKEMBŐL(*)

Dicsértessék a mi Urunk, a Krisztus! Eljöttünk mindnyájan, testvéreim, hogy elbúcsúzzunk tőletek. Búcsúzásul a mai ünnepnap jelentőségének megfelelően arról akarok titektek beszélni, amit Jóel próféta által mondott az Úr: *„Azokban az időkben kitöltök az én lelkemből minden testre és prófétálnak a ti fiaitok és lányaitok; a ti ifjúitok látásokat látnak és a ti véneitek álmokat álmodnak. - És minden test meglátja az én erőmet, az én hatalmammat és kiárasztom az én kegyelmemet mindenekre, akik keresik és kutatják az igazságot.”* (Jóel próféta 2:28.) Tehát az utolsó időkre az idők legvégére, amikor a Föld már az ő befejező turnusához közeledik - mintegy befejezésül - mielőtt még teljesen besötétednék, kitölti az Úr az Ő lelkét minden testre. Tehát mielőtt bezárulna a menny, mielőtt a Földről a világosság sugarai elvonattatnának: az Igazság lelke kitöltetik... Az utolsó időkben kitöltök az én lelkemből - azt mondja az Úr. Valóban kitöltetett a Szentlélek, hogy megerősítse és megpecsételje mindazt, amit a Megváltó az Ő munkájával teremtett, és itt hagyott a Földön az emberek részére. Mint a legutóbbi beszédemben is mondtam: nem a szellemek részére töltetik ki a Szentlélek ajándéka, hanem az emberek részére, akik a kegyelemben vannak, akik az élet sugaraiban sütkéreznek: ezeket hinti be az Atya mennyei ajándékkal. Aki nem szűnik meg az Ő eltévelyedett gyermekeihez, az Ő szeretetével lenyúlni, hogy megtisztogassa, felemelje, megigazítsa és megszentelje őket, hogy azután megdicsőülhessenek. Aki nem szűnik meg vezetni, még azokat sem, akik a legmélyebbre buktak, de a lelkükben ott él a vágy: felemelkedni, jónak és igaznak lenni, s Őhöz közeledni, Akitől az életet nyerték. Akiknek a lelkéből nem halt még ki a boldogság utáni vágy, akikben még van mennyei sugár, mennyei igazság, amely minden bűnök, s tévedések dacára is irányítja őket, és ha egy pillanatig tart is ez az

irányítás, ha győzelmet nem is arathat azokban a pillanatokban a szeretet, Isten módot és alkalmat ad nekik, hogy újból és újból próbálkozhassanak, hogy hazajuthassanak, hogy megpihenhessenek.

A pünkösöd jelentősége az, hogy a Lélek kitöltetett minden testre, akik hajlamosak voltak az Igazság keresésére, és annak elfogadására. Akik hajlamosak voltak az ő lelküket Isten felé emelni és az onnan jövő világosságot elfogadni. Isten az abszolút Egy. Ő az élet, a világosság, a haladás, a boldogság és a beteljesülés. Minden Őbenne, Őáltala van. Ő az ígéletben megmondotta régen, hogy: *„azokban az időkben kitöltök az én lelkemből minden testre”*. Azok az idők, bárha régen elkövetkeztek, a kegyelem folytán még mindig tartanak. Ezek az idők zárják be azt a turnust, amely alatt minden léleknek, aki beírva találtatik az élet könyvébe, meg kell találnia az utat Őhöz: a boldogsághoz. Meg kell találnia akár a szenvedés, akár a megpróbáltatás, akár a boldogság árán, mert hol felemel, hol lesújt a körforgás kereke, de a javulásra hajlamos emberi léleknek mindig előre mutat az útja, a kibontakozás felé, amely kibontakozás pontról-pontra, részről-részre engesztelődésképpen jön csak létre. Nem máról-holnapra, nem egyik percről a másikra, mint ahogyan azt az emberek gondolják, hanem csak lassan, fokról-fokra. Mert hiszen a lélek minden részének tisztává, tökéletessé kell lennie, hogy helyet foglalhasson Isten Családjában, a tökéletesek országában. - A bűnös léleknek pedig minden része úgy el van torzulva, úgy el van hajolva az igazságtól, hogy bármilyen nagyon akarja, bármilyen nagy is a törekvése arra, hogy magát kiképezze, semmiképpen sem tudja azt véghezvinni, ha csak Isten kegyelme őt olyan állapotba nem helyezi, amely az ő lelkének mindig a leghiányosabb részét javítja ki, és mindig újra oda és oda helyezi, ahol a legszükségesebb próbáknak van kitéve a lélek. Isten kegyelme minden állomáson ott áll, hogy a lelket figyelmeztesse arra az igazságra, amely őt mindig közelebb és közelebb viszi Istenhez.

Minden lélekhez más és más úton szól a kegyelem Istene. Nincs két lélek, aki egyformán ébredt volna fel. Nincs két út, mely teljesen megegyezne, s így minden léleknek külön-külön

kell utat törnie magának a sötétségen és tudatlanságon át. Istennek minden lélekhez külön szava van. Bár ezek a szavak egyöntetűen és egyformán hangzanak, de mégis minden lélek a maga természetének megfelelően kapja meg azokat a meggyőződéseket, azokat az irányításokat, amelyek az Ő lelki természetének megfelelnek. S bár a lélek első fellobbanásában ott van az igazi láng, ott van a léleknek az a nagy odaadó hálája, szeretete, áhítata, s öröme, mely az Ő Teremtőjéhez siet, azonban az élet vándorúján mégis kialszik ez a tűz. És ha ez csak könnyen fellobogó láng, parázs nélküli tűz volt, ismét visszaesik az emberi lélek abba a hamuval és porral telt állapotba, mely a lelket megbénítja, és az anyaghoz köti. Szükséges tehát, hogy az emberi lélekben a pünkösdi szó, a pünkösdi jelenség, a Szentlélek szava felhangozzék. Szüksége van mindenkinek külön-külön arra, hogy hozzá az Úr az Ő saját természete szerint úgy szóljon, ahogyan azt az ő természete leginkább fel tudja fogni, fel tudja dolgozni a saját részére. Azért szüksége van minden léleknek a Szentlélekre, a Szentlélek kitöltetésére. - Azonban arra is szüksége van az embernek, hogy szívét, lelkét készen tartsa, s felajánlva az Ő Urának, Teremtőjének az ő odaadásán és munkásságán, az ő szeretetén keresztül a Szentlélek szava felhangozhassék, hogy folyton újabb munkára indítsa, hogy reménységgel és szeretettel ragyoghassa be lelkének világát. Máskülönben az élet harcaiban elgyengül, kimerül és összeesik az út porában. Szüksége van mindenkinek a Szentlélek ajándékaira. Szükséges, hogy az ember lelkében felgyulladjanak a pünkösdi tüzek, hogy e tüzek világosságánál visszatekinthessen a régmúltba, amikor az első pünkösdi tűz kigyúlt, hogy ezt a tüzet ápolja, táplálja a saját lelkében, s folyton lelkesedő lánggal, folyton lelkesedő szeretettel töltsse be azt a hivatást, amelyre őt az Úr, az ő odaadása szerint elhívta.

Ha valakinek a lelkében kigyulladt a pünkösdi tűz, ha valaki érzi a lelkében az úton való elhívást a munkára, ha valakinek lelkében visszhangot keltett a reménység, mely az ígélet által meggyökeresedett, hogy: „**Én veletek vagyok a világ végezetéig**” (Máté: 28:20), ha valaki meggyőződést nyert abban, hogy Krisztus mindig csakugyan ugyanaz marad, szükséges, hogy felemelkedett lélekkel készen tartsa magát a Szentlélek besugárzására.

Mert e nélkül az ember az ő kicsinységében, erőtlenségében nem tehet semmit, akár akarja bár a legjobbat, a legszebbet, a legigazabbat: hazugsággá válik. Helytelen cselekedetté süllyed minden jó akarat, mert az ember alaptermészete rossz és hibás. Szükséges, hogy a Szentlélek besugárzása által az ember rossz, elhibásodott természete fokról-fokra megszépüljön. Fokról-fokra átváltozzék, újjáteremtődjék, mert a régi természetben, a régi ember, semmiképpen sem állhat meg az ígélet szerint való találkozásnál Isten előtt. A régi ember, a Föld embere, a halálé, a kárhozaté. - Csak az új ember, aki Krisztusban újjá született, aki átment a tűzkeresztségen, akit átsugárzott a pünkösdi láng: az állhat meg az Úr előtt. Mert már nem ő az, aki él, hanem él benne a feltámadott Krisztus, Aki benne és általa munkálkodik, és végrehajtja az Ő szándékát: teremti, alakítja a Földet, tisztítja a megromlott természetet, és igazzá teszi a hazuggá vált, megromlott életet. Ez az újjáteremtő Lélek, ez az újjáteremtő Szellem él az ígéletben. Ez az erő élő, mozgó hatalommá válik az ember lelkében, s ebben az élő, mozgó erőfolyamban látja és érzi a földi ember az ő elhivatottságát. Ezekkel az erőkkkel meggazdagodva érzi az ember, hogy a lelkében él az Úr, hogy benne munkálkodik azáltal a Lélek által, azáltal a Szellem által, amely egyre hatalmasabban és erősebben követeli az életet magának, és érzi a lélek, hogy körülötte mint válik árnyékká és semmivé az anyag hatalma, és mint válik rá nézve a halálnak réme közömbössé.

Mert ahogyan a földi test ereje, hatalma igazsága és követelőző természete felbomlik és összeroskad, ugyanabban a mértékben épül fel az ő mennyei teste: az isteni gyermek, aki a Szentlélek által urává és hatalmasává lesz a múlandónak... És ez az örökévaló természet terjeszkedik széjjelebb és széjjelebb az ő akaratával, és sodorja fel mindazokat az erőket, és távlatokat hoz közelebb és közelebb, amelyekről azelőtt fogalma sem volt. Éreznie kell az embernek, hogy milyen nagy hatalom a lélek hatalma, és milyen kicsinnyé válik a test követelőző hatalma, mely azelőtt pedig nagy volt, hatalmas volt. De a lélek hatalmával szemben eltörpül, megsemmisül, mihelyt kiemelkedik a földi ember lelkéből az a hatalmas, mennyei valaki, amint tudatossá válnak azok a megsejtett törvények, azok a megsejtett dolgok, amelyekről

ezideig bizonyosságot nem tudott szerezni a földi testben az ő fogalmával és tudományával. Éreznie kell, mint válik a földi törvény, a tudomány mind semmivé a nagyobb tudomány és a nagyobb törvény előtt, mely éppúgy felemésztja az alacsonyabbat, mint ahogyan a sötétséget felbontja és felemésztja a fény. Földi testvéreim! Ti magatok láthatjátok a rajtatok bekövetkezett csodákban az Isten Lelkének nagy hatalmát, pedig ti a lelketeknek még nem az egészét adtátok át teljességgel az Úrnak, mert ti még a Földből sokat megtartottatok magatoknak. A ti lelketeknek még csak egy részecskéjét hatotta át a világosságnak az a sugara, mely át fogja teremteni egész lelki valótokat. De már ez a kis részecskék is érzi, hogy milyen más az élet, hogy milyen más az a világosság, amellyel most bírtok, s milyen messzire láttok, s milyen sokat tudtok felfogni abból, amit úgy neveztek, hogy láthatatlan és érthetetlen... Ti már látjátok, mint zsugorodik össze a földi világ festett képe, amikor az isteni világosság reá világít.

Ti már látjátok, hogy az igazságban mint látszik meg a tévedés, a hiábavalóság, a tökéletlenség, mert az Isten lelke átvilágította lelki szemeitek előtt a valóságot. Látjátok azt is, hogy a fizikai törvény hatalma mint foszlik széjjel, és a ti lelketekben mint cáfolja meg a szellemi törvény a fizikait. Látjátok mindig jobban és jobban, hogy nem a ti látszatvilágotok a valóság, hanem az, ami e mögött van: a láthatatlan világ. Mert ott van a látható világban megtörténő események gyökere és ága, mert onnan indul ki és oda siet vissza minden. Ti már tudjátok azt, hogy a láthatatlan világ függőnye eltakarja a földi szemek elől azokat a jelenségeket, amelyek - az egyénre nézve legyenek bár kedvezők, vagy kedvezőtlenek - mindenkor az egyén haladása útját munkálják és a lélek javulását irányítják. Látjátok, hogy **nincs véletlen és nem ötletszerűen van az élet berendezve, mert minden az eshetőségek és lehetőségek hatalmának engedve végez törvényszerű mozgást, amely törvény áthághatatlan és megmásíthatatlan.** - De azt is tudjátok, hogy e felett a törvény felett is van még egy törvény: **az Isteni Kegyelem Törvénye**, mely ezeken a világokon keresztül is közvetlen összeköttetést tart fenn az ember lelkével. - És ez a kegyelmi törvény azt mondja az embernek: **higgy és bízzál, mert én veletek vagyok a világ végezetéig és elküldöm**

hozzátok a Vigasztalót... Elküldöm hozzátok az én lelkemet, és kitöltök abból minden testre, és prófétákká válnak az egyszerű emberek, akik sohasem sejtették, sohasem gondolták, hogy valaha is az ő lelkükön keresztül az égi csoda megtörténhet. Isten Lelke cselekszi ezt a csodát és cselekedni fogja, mindaddig, amíg a menny kapu be nem zárulnak. Figyeljetek Reá testvéreim! Nyissátok ki szemeiteket és keressétek Istennek azt a nagy bizonyosságát amellyel a ti szemeitek előtt is meg akarja pecsételni azt a nagy igazságot, amelyet kijelentett az ígéletben.

Azt akarja megpecsételni, hogy **Ő** nem hagyta és nem hagyja el az **Ő** gyermekeit, mert a világ végezetéig velük van és elküldi hozzájuk az **Ő** Szent Lelkét, hogy ezen keresztül intenzív összeköttetést tartson fenn, hogy minden szó és cselekedet találja meg az utat **Ő**hozzá. Mert Isten mindenről tudomást vesz és a kegyelem által sok nehéz számtörvényt felbont. - Megbocsát a megtérőnek, felemeli az elesettet, és erőivel fogja fel a gyengét. Aki elvesztette az utat, annak azt megmutatja, aki pedig gyenge a hitben, azt megerősíti és elküldi hozzá az **Ő** Szentlelkének bizonyosságát, hogy az igazságot megismerhesse. **Gyermekeim! Ti mindnyájan az utolsó időknek összeszedett kalászhalmok vagytok, akik elmaradtak azokból a kérésekből, amiket az Úr a menny angyalaival hosszú időken át összegyűjtetett, és bevitetett a menny szérűjébe. Ti elmaradtatok, mert engedetlenek voltatok, s ezért mindeddig nem láthattátok meg a fény országát, nem hallottátok meg a mennyei szót, amikor az angyal szólt hozzátok. Ti nem kerestétek az igaz utat, mert úgy éreztétek, és úgy láttátok, hogy úgy jó az, ahogyan ti cselekedtek, és elmaradtatok azokból a csoportokból, amely csoportok már beérkeztek. Ti itt maradtatok az utolsó időkre, és az Úr munkásai, akik most végzik az utolsó gereblyevonásokat a Földön, titeket is összeszednek, és kéréseibe, csoportokba gyűjtenek, hogy ti is olyan lelkek közé állhassatok be, akik már előbb meghallották az Úr hívó szavát, és elhagyták tévelygéseiket, s magukat az Úrra bízták. A jelenlegi pünkösdi szava, a jelenlegi szélvész, ami megremegteti a világot, titeket is szólít most abban a szóban: *szellemtan*. Titeket is szólított - és felfigyeltetek e szóra, s megértettétek, hogy nektek már nem a tévelygések útján**

van a helyetek, mert ti már az Istennek hajlékába vagytok hivatalosak, ahová már régen hívott benneteket - ti azonban nem tudtatok oda jutni... Most tehát minden erőttökkel figyeljétek az Úr szavára, mely a Szentlelken keresztül szól hozzátok. Összpontosítsátok oda minden figyelmeteket, hogy vajon mit akar Ő?... Mit kíván tőletek?... Ne féljétek! Isten nem kíván semmi olyant, ami a ti erőteteket meghaladná...

Ő csak azt kívánja, hogy nyissátok fel a ti szíveteket, lelketeket, hogy az Ő igazságát, az Ő világosságát besugározhassa, és érezzétek át azt a szeretetet, amellyel hívogat benneteket vissza - Őhöz. Érezzétek meg az Ő szeretetét, és ismerjétek meg, hogy Ő a szeretet Istene, s nektek csak jót akar. Érezzétek meg és lássátok be, hogy a tévelygések útján nem juthattok be abba a világba, ahol a ti fájdalmaidtól, szenvedéseitektől mentesek lehetek, ahol a terheiteket lerakhatjátok... Adjátok át magatokat teljesen, hogy Isten Szentlelke újjáteremthesse a lelketek érzéseit, és megerősítse szemeiteket a látásra, hogy lássátok meg azt az igazságot, amelyre nektek szükségetek van, hogy az étellel, vagyis a tévelygéseitekkel való harcaitokat diadalmasan megvívhassátok. Ebben a küzdelemben, testvéreim - itt az ellentét világában - szükségetek van egy új tudományra, amely nélkül nem boldogulhattok. Ennek a tudománynak pedig egyetlen kifejező szava: a szeretet. Tanuljátok meg szeretni! - mert hiszen az Ő törvénye egyetlen törvény csak és ez: a Szeretet Törvénye. Ne tanuljátok az ellentétől! Ne keressétek a sokféle hiú igazságot. Maradjatok meg az egyszerű igazságnál - a szeretet igazságánál - még akkor is, ha egy-egy pillanatra fájdalmat okozna is nektek, még ha egy-egy pillanatra le kell is érte mondanotok. - Tanuljátok meg, hogy a szeretet mindennél nagyobb és mindennél hatalmasabb. A szeretet az a csodaszer, amely feloldja és hatásaiban teljesen megsemmisíti a bűnt a tévelygést, és megvilágosítja az ember lelkét. Ha a szeretet törvénye szerint éltek, a szeretet tökéletes munkát végez rajtatok. A magatok igazságát ne keressétek, hanem keressétek Isten igazságát, amely mindenkor és mindenben a szeretet. Tanuljátok meg azt, hogy a szeretet mellett még az alázatosságban is ki kell a ti lelketeknek fejeznie magát, mert ha nem tudtok

alázatosak és szeretetteljesek lenni, lehettek bár a legtudományosabbak, a legigazabbak, mégis visszamaradtok és nem is juthattok be oda, ahová az Úr az Ő gyermekeit hívja.

A szeretetben és alázatosságban van az a csodatévő erő mely az ember lelkében a nagy harcot, a Földdel megharcolja. Ebben a harcban pedig szükségetek van az Úr Lelkének adományára. Szükségetek van arra a világosságra, amellyel Ő a ti lépéseiteket megvilágítja, amellyel a ti cselekedeteitek előtt nektek tanácsot ad, titeket megerősít és bátorít. - Mert hiszen tudjátok, hogy az élet, melyet a Földön éltek, a valóságos életnek csak árnyképe, csak másolata... Álom ez csupán, amelyből fel kell ébrednetek, bármilyen boldognak vagy boldogtalannak érzitek is magatokat. Ha majd az álom véget ér, és a ti lelketek a csalódásba hull vissza, nem érte meg azt, hogy ti egy pillanatig is a tévedések világában olyan igazsághoz ragaszkodtatok, amely utóbb mégis csak fájdalommal és csalódással fizetett. Azért keressetek olyan igazságot, mely bár ennek a világnak, ennek a Földnek és testnek nem kedvez, azonban kedvez a léleknek, mely örök, és a céljai is mindenkor örök célok maradnak, - igyekezzetek ezeket megvalósítani, mert a cél mindenkor az a hatalmas nagy törvény: a szeretet törvénye. Az emberi élet különböző álarcokat szab egyik-másik lélekre, és hovatovább - ha a lélek ezt az életet valónak hiszi - beleéli magát abba az álarcba, és azt hiszi, hogy valóban ő az, akit neki a földi világ tükre mutat. A szenvedő, a gyötrődő lélek azt hiszi, hogy nincs joga semmihez, amit az élet adhatna neki. Hátmarad tehát és mindenkitől kifosztva járja végig az élet útját. De lelkében - bár ha nem mutatja is - ott él a szomorúság, az elégedetlenség Isten iránt, Aki szerinte, nem igazságosan osztotta be földi életét. A másik lélek pedig, mivel a Föld talán gazdagabban öltöztette fel, mert kedvezőbb álarcot készített számára - amikor a tükörbe tekint - úgy látja és érzi, hogy az ő, bár tudja és érzi, hogy belső lelkivilága nem egyezik meg a külsővel, mindannak ellenére jólesik neki, hogy kedvez az álarc, hogy mindent kedvező színben tüntet fel. - De amikor mind a kettőnek el kell az álarcát dobni, amikor mind a kettő a maga valóságos „én”-jének tudatára ébred, egyik sem lesz megelégedve önmagával.

Hiábavaló volt mind a kedvező, mind a kedvezőtlen élet, ha az ember nem értette meg az Úr szavát, ha nem töltötte be az Úr törvényét, hiábavaló volt a jócselekedet, hiábavaló volt a munka után való törtétese, hiábavaló volt még a szenvedés is: nem jutott előbbre a lélek. ***Egyetlen, legszükségesebb dolog van: megérteni Krisztust; betölteni Krisztus törvényét; cselekedni azt, amit Ő kíván az embertől: hogy szeretetet adjon és szeretetet ébresszen maga körül.*** Aki megérti Krisztust, az a szeretetből fakadó igazságot szaporítsa Földön, hogy minden könny, minden bánat elmosódjék, és arra törekedjék, hogy minden lélek megismerje az igazságot és a szeretetet, az Úr nagyságát és az Ő szeretetét földi gyermekeihez. Testvéreim! Ezen kívül nincs más igazság, amely az ember lelkét előbbre vinné a fejlődésben. Hiába emlegetitek a pogány „karmát”, a jóvátételt, a megfizetést: nem használ semmit! Nem tudtok semmit jóvátenni, nem tudtok semmit helyrehozni, hacsak Krisztus szellemébe magatokat bele nem élitek, ha csak Krisztus akaratát nem cselekszitek! Csak Krisztus által, csak Krisztussal tehettek valamit jóvá a Földön. **Kell, hogy Krisztus lelke a ti életetekben visszatükröződjék, hogy a világ lássa meg bennetek Krisztust! - akkor cselekedtek valamit!** Mert a ti akaratotokból, a ti igazságaitokból nem tehettek semmit jóvá, hiszen egyetlen búzaszemet sem teremthettek, amelybe az életet ti magatok fejlesztenétek! ... Így ha valamit elrontottatok, ha valamit igaztalanná tettetek, miképpen tehetnétek azt igazzá, mikor ti magatok sem vagytok igazak?! **Mindaddig nincs bennetek az igaznak gyökere és élete, amíg magatokat nem formáljátok Krisztus életéhez, Krisztus törvényéhez. Ha magatokban előbb az Ő törvényét teszitek életté: csak akkor tehettek mindent jóvá.** Őt pedig nem tehetitek magatokban életté, csak akkor ha teljesen átadjátok magatokat Neki. Tehát a lelketeknek nemcsak egy részét, vagy felét, hanem az egész lelketeket, mert Krisztus az egész lelketeket újjá akarja teremteni, át akarja sugározni. - Mert ha ti nem az egész lelketeket adjátok át Neki, hogyan jelentek meg az örökkévalóság világában?!

Nyomorékul akartok megjelenni Krisztus országában?! - Mert amit Krisztus lelke át nem formál, újjá nem teremt: az nem él.

Tehát amit nem adatok át a ti lelketekből, az a részetekre meghalt: az nem nyert életet. Azért gyermekeim, ha valaki magát teljesen át nem adja Krisztusnak, semmiképpen sem nyerheti meg az ő tökéletes mennyei alakját. Mondjuk, valaki még szereti a Földet: szereti a Földnek előnyeit és javait - noha ezek az előnyök és javak ellenkeznek Krisztus igazságával, s az Ő törvényeivel - azonban a lélek mégis ragaszkodik Hozzá, mégis szeretné megtartani lelkének egyik részében Krisztust, az igazságot - a másik részével pedig a Földhöz ragaszkodik, - akkor amely része a léleknek elfogadta Krisztust, s amely részét áthatotta az Ő Lelkének ereje: a léleknek az a része él, azonban a másik része - amelyet nem hatott át - meghalt. - Akik pedig lelkileg bénák és nyomorékok, semmiképpen sem mehetnek be a mennyek országába. Azok, akik elhagyják a Földet és annak kívánságait, a testiséget, és mindazokat a vágyakat, amelyek ennek a Földnek és testnek kedvesek, s Krisztus lelkét magukba fogadják, és szolgálnak Neki abban az értelemben, amely értelemben a szolgálattétel kívánja: úgy ezek élnek. De akik lelküknek csak egy részét adják át, vagy csak a lelküknek egyes fellobogó lángja az, amivel magukat Krisztushoz kötik, úgy az ő lelküknek csak egy bizonyos része él és csak azok a kicsiny lángok azok, melyek tanúságot tesznek odaát az ő érzéseikről. Azért testvérem, akikre egyszer rásugárzott a pünkösdi láng, akik megéreztek lelkükben a pünkösdi tüzet, amely őket felemelte és Krisztushoz vezette, ezek ne hagyják ki-aludni ezt a tüzet, ápolják azt a lelkükben folyton-folyvást, hogy örökké égjen ott Isten dicsőségére. Vigyázzatok testvéreim, hogy lelketekben mindig ez az örök tűz lobogjon, hogy a Földhöz ragaszkodó életeteknek minden fellobogó érzése lassan lassan feláldoztassék.

Mert amint az áldozati oltáron elhamvad a külső én, a földi ember, azon módon az áldozatból felfelé törekvő füstben ott él, szervezkedik és alakul az örökké élő mennyei alak, a krisztusi gyermek: az újjáteremtett szellem-ember... mert csak az hivatott az örök életre, aki a Szentlélek által teremtetett újjá. - De ez nem máról-holnapra, nem egyik óráról a másikra, hanem az idők folyamán születik újjá az örök életre... Ezért szükséges a hosszú, kegyelmi idő, testvéreim! Ezért hosszabbította meg az Úr az

utolsó napokat, hogy mindazok, akik be vannak írva az élet könyvébe, magukba vehessék az életet adó tüzet, amely elsorvasztja és felégeti bennük a múlandót, és újjászüli az örökkévalót. Ti, akiket szólított az Úr, tudjátok meg, hogy az Úrnak céljai vannak veletek! - Ti ne álmodozzatok azokról a nagy célokról, amelyek az emberek előtt talán kiváltságosokká, nagyokká tennének benneteket. Ti ne akarjatok hatásokat kiváltani! Ti ne igyekezzetek azon, hogy embereket tanítsatok a ti igazságaitokra. Nem hívott mindenkit az Úr áldozattételre... Nem hívott mindenkit az Úr arra, hogy magát azon az oltáron feláldozza, melyre a világnak szüksége van, hogy mint az igazságnak bizonyos előmunkásai feláldoztassanak. - Nem! Ti legyetek egyszerűek és szerények! Értsétek meg azt, hogy tinektek még nem másokon kell munkálkodnotok, hanem legelsősorban önmagatokon: a saját lelketek nemesítésén... És hogy ez mennyire így van, csak akkor fogjátok meglátni, amikor a figyelmeteket, a ti saját bensőtökön végigjártatjátok. Csak akkor látjátok meg, mennyi hiábavalóság van még ott, amelyeket fel kell áldoznotok a szeretet oltárán. - és amíg azokat fel nem áldoztatok: semmiképpen sem juthattok közelebb Krisztushoz! Nem! Mert azok a hiábavalóságok olyan vastag réteget képeznek a ti lelketeken, hogy nem vagytok képesek meghallani az Úr szavát, amikor hív benneteket, amikor közölni akarja veletek a ti egyéni életetekre vonatkozó utasításait és meghagyásait...

De ha figyeltek és igyekeztek lelketeket az Úrnak felajánlani, meglátjátok az elkövetkező pünkösdi csodát! Látni, érezni és tapasztalni fogjátok, hogy a pünkösdi tűz átvilágítja és átmelegíti a ti szíveteket és lelketeket. Sőt nemcsak a lelketeket, hanem a testeteket is, és átváltoztok tökéletesen. Ha ezen az átváltozáson keresztül juttok: láttok és hallotok... Látni fogjátok a saját egyéni rendeltetéséteket, és felismeritek a ti helyeteket, melyet tinektek e világban el kell foglalnotok, felismeritek hivatásotokat, és azt híven, pontosan, az Úr akaratára szerint be is tudjátok tölteni. Tehát, amikor az Úr benneteket munkára szólít, ne a nagyot keressétek, ahol önmagatokba bele nem tekintve, mindig csak a külsőn, a láthatón dolgozhattok - dolgozzatok ti csak magatokon, és igyekezzetek arra a tökéletességre, amelyet el kell érnetek. Mert amíg magatokban

a munkát el nem végzitek, semmiképpen sem válhattok alkalmassá arra, hogy másokon munkálkodjatok. Szükséges azért, hogy az ember elsősorban önmagán végezze el azt a tisztító munkát, azt a figyelő munkát, amely minden hiábavalóságot, bűnt, tévedést felismerni igyekszik, s amikor felismerte, Isten segítségével igyekszik attól megszabadulni. A többit bízzátok az Úrra, mert egyedül úgy sem tisztulhattok meg, önmagatoktól úgysem hagyhatjátok el a bűnt, mert a ti erőtök, a ti akaratotok, a ti természetetek ahhoz gyenge. Isten Lelke az, Aki tibennetek épít, Aki titeket megtisztít, tibennetek megerősíti a jót és az igazat. Isten Lelke az, aki titeket újjá teremt, újjá alkot... Ti magatoktól gyermekeim nem volnátok képesek semmire. És amikor ti mindezt megérezitek és megértitek: alázatosakká váltok. Ez az alázatosság aztán képessé tesz titeket arra, hogy munkálkodjatok az Ő szülőjében. Mert akik még haragosak és a maguk igazát keresik, ha a saját meggyőződésükből még nem képesek engedni, sőt még az ő igazukat, hatásukat, másokban - mint okvetlenül megfogamzó igazságot - akarják viszontlátni, vagy az ő hatásuknak eredményét türelmetlenül másokra kényszeríteni: azok még nem Isten lelkétől vannak irányítva.

Az Isten Lelke által vezérelt lélek sohasem kiabál, és sohasem harcol olyan fegyverekkel, mint amilyennel az ellentét harcol. **Isten Lelkének munkája az egyszerűség, igazság, megértés, szeretet, megbocsátás és elnézés.** Akik ezekkel az erényekkel már át vannak hatva, azok bizonyosan Isten Lelkének munkásai, mert Isten akarata szerint cselekszenek. De akik még türelmetlenek, hirtelen haragúak és csak saját személyüket akarják előtérbe tolni - legyenek bár igazságosak, de ha erejüket azért vetik latba, hogy meggyőződésüket érvényesíthessék - azok nem Isten Lelkétől áthatott lelkek. Nem! - mert ezek még a maguk akaratát cselekszik, s mivel a maguk akaratát cselekszik, végeredményben jó munkát sem végezhetnek. Mindaz, ami erőszakkal, hatalommal és kényszerrel lesz végezve - legyen az a legjobb is - rajta van az emberi „én”-nek nagy akarni és hatni vágyása, tehát nem Isten Lelkétől van irányítva. **Testvéreim! Szokjátok meg azt, hogy a ti igazságaitoknak ne keressetek erőszakos érvényesülést. Hagyjátok Isten Lelkét munkálkodni. Legyetek mindig egyszerűek,**

szelídek, türelmesek, elnézők, szerények és másokhoz szeretetteljesek. Ahol a szívekből a szeretet melege és világossága sugárzik, ott Isten Lelke munkálkodik. Ott nem kell erőszakot alkalmazni, ott nem kell hatásokat kiváltani az ember lelkéből, mert Isten Lelke elvégzi azt. Higgyétek el: **ha valamit Isten Lelke végez el, azt a szívekbe ülteti, tehát nem kívülről, az emberi akarat által végezteti el. Amit pedig Isten a szívekbe ültetett, azt onnét nem egykönnyen tépheti ki a világ és az ellentét.** Azért ha valamit munkálkodni akartok, ne magatokért, vagy a világért, hanem az Isten Lelkéért cselekedjétek azt. Legyetek Isten akaratának közvetítő eszközei! Ne ti akaratok: hagyjatok Isten lelkét akarni és cselekedni. Bízatok abban, hogy a lélek elvégzi azt, mert az ember önmagától nem ültethet a lelkekbe semmi jót, csak az ültethet a más lelkébe jót és igazat, aki maga is jó és igaz. De akkor már nem ő cselekszik, hanem cselekszik benne Istennek lelke. Ha ti igyekeztek egyszerűek és alázatosak lenni, és magatokat Isten lelkéhez alkalmazzátok, és lelketeket egész teljességében felajánljátok, akkor a ti lelketek - bárha viharokon és megpróbáltatásokon kell is keresztül mennie - békés és csendes lesz, mint a tó vize, noha a felszínen fodroznak a hullámok, de a víz mélyén csend és béke uralkodik.

Az Isten Lelkéhez tapadt lélek, aki önakaratát fel tudja adni, nem rendül meg a küzdelmek láttán. Ezek a lelkek az egészséges lelkek. Ezeket az élet megpróbáltatásai nem törik annyira össze, hogy elesésükből fel ne tudnának emelkedni, mert ha Isten lelke szükségesnek találja a megpróbáltatást, úgy ezeket meg is erősíti a megpróbáltatás elviselésére. Mindenekfelett azt ajánlom nektek testvéreim, hogy a ti egész lelketekkel ragaszkodjatok Krisztushoz és az Ő igazságához. Kérjétek a Szentlelket, hogy árássa ki reátok mindenkor az Ő ajándékát, és az Úr mindegyikre külön-külön gyönyörűséges ragyogást áraszt szét, mert a Szentlélek ajándéka - a jó és igaz - minden lélekben más és más formában tükröződik vissza... A Szentlélek mindig mást és mást formál, bár lényegében ugyanaz marad. Így ha egymásban meglátjátok az Úr Lelkének ajándékát, ne nézzétek azt irigységgel, nehezteléssel, vagy talán elégedetlenséggel, hanem örömmel. - Mert akik igazán

az Isten Lelkéhez tapadt lelkek, azok kell, hogy egymásban örömet leljék, és kell, hogy örüljenek az ajándéknak is. Amikor ezt látja az Úr, Neki is öröme telik gyermekei örömében és megáldja és megszenteli azt. Sohasem azért hinti el az Ő ajándékát, hogy az egyént kiemelje általa, hanem azért, hogy mindnyájan Egyben és Lélekben örüljete, mert mindnyájan egyek vagytok az Úr Jézus Krisztusban. Mind akik megtérnek, s akik felveszik az Úr keresztjét és az Ő útján járnak - legyenek azok bár kicsinyek, igénytelenek, vagy nagyok, hatalmasok, - kell hogy a szeretetben egygyé forrjanak, mert csak úgy válik naggyá mind. Az Úrnak öröme csak akkor telik be, ha szívvel, lélekkel átérzitek azt, amit Ő meghagyott nektek, hogy **„szeressétek egymást.”**

Szeressétek egymást testvéreim, akár kisebb, akár nagyobb fokban van meg lelketekben a pünkösdi ajándék. Akiben meg csak kisebb fokban van meg az Úr ajándéka az törekedjék jobban az Úrhoz kapcsolódni, hogy nagyobb fokban nyerje meg azt. - Ne emberi kicsinyességekkel törekedjék, hanem azzal a finom vágygyl, a léleknek azzal a finom érzésével, amely mindig erősebben és intenzívebben ragaszkodik az Úrhoz, hogy lelke átváltozzék, s újjáteremtődjék. - Akinek pedig már megvan, becsülje meg azt az előre adott, nagy mennyei ajándékot, amellyel mintegy lefoglálta, eljegyezte őt magának az Úr. Eljegyezte magának, s mint ahogyan a vőlegény eljegyezi a menyasszonyt, mintegy megpecsételve, hogy az az övé, - tehát akiket az Úr így eljegyez magának, akikben ez az ajándék észlelhetővé válik, azokra az Úr bizonyos kincseket bíz, amelyekről nekik el kell számolniuk, amelyeket nekik közölniük kell azokkal, akik még nem voltak képesek ezt az ajándékot elfogadni, és magukhoz vonzani. Úgy vegyétek tehát ezt az ajándékot, mint akik tudják és érzik, hogy el kell számolniuk mindenről... Arra törekedjete, hogy minél igazabb, minél hívebb és tisztább lelkiismerettel tudjatok elszámolni, hogy ebből az ajándékból semmi ne jusson a földi testnek, mert minden dicsőség, minden nagyság, s minden dicséret az Urat illeti meg, Akitől kaptátok azt. Az Úrnak mindig voltak és vannak ma is kiválasztott szellemei, akiket nem azért választott ki, mintha ők többek, vagy különben volnának előtte, hanem mert az ő lelki termé-

szetük legjobban megfelel annak, hogy az Ő munkáját velük végeztesse el. - De jaj nekik, ha nem az Ő munkáját végzik! Jaj nekik, ha azt az ajándékot, amit az Úrtól kaptak, elpazarolják, és vele az ő földi énünket szolgáltatóják, vagy olyan javakat szereznek rajta, amely nem az Úrnak, hanem az ő egyéniségüknek válik dicsőségére.

Azért, ha mindenkinek szüksége van alázatosságra, sokszorosán inkább szükségük van azoknak, akiknek az Úr mintegy megpecsételésként azokat a képességeket adta, amelyeket ti úgy neveztek: Szentlélek ajándéka. - Azért akiket munkálkodásra hívtak el az Úr, úgy munkálkodjanak, úgy végezzék a feladatot, mint akik tudják és érzik, hogy arra az ő képességeikre lelki természetük folytán alkalmasak. Az Úrnak ezen elhívottai legyenek nagyon óvatosak a cselekedeteikben, mert náluk sokkal hamarabb látszik meg minden olyan folt, mely az isteni törvénnyel, az igazsággal és szeretettel ellenkezik. Azok pedig, akik még nem érzik magukban az isteni ajándéknak nagyobb fokú kitöltését, akik még csak kicsiny fokban bírják, legyenek segítők, legyenek megkönnyítők az isteni Lélek kiáradásának. Ne vessenek annak gátat! Ne nehezítsék meg az igazság szétáradását apró emberies kicsinyességekkel, mert tudnivaló, hogy akik a Szentlélek ellen vétkeznek, nagyon de nagyon vétkeznek, mert a Szentlélek ellen való bűn sem itt, sem a másvilágon meg nem bocsáttatik. Az ilyen lelkek eleve elzárják maguktól a lehetőséget, hogy rájuk is kiáradhasson a Szentlélek ajándéka. Azért mindenki tartsa tiszteletben és szeretetben a Szentlélek ajándékát, s tekintse Isten ajándékának azt a képességet, amellyel azért ajándékozta meg a Földön élő embereket, hogy higgyenek. Tartsa azért mindenki tiszteletben Istennek ezt az ajándékát, és adjon érte hálát, hogy vannak az Úrnak olyan kiválasztott lelkei, akiken keresztül azokhoz is szólhat, akik még nincsenek olyan állapotban, hogy rajtuk közvetlenül keresztülhatolhasson a mennyei hang. Ezek a lelkek törekedjenek meggyőződést szerezni és imádkozzanak azokért, akiken keresztül meggyőződéshez juthatnak. De imádkozzanak azok is, akiken keresztül szólhatnak innen, akiken keresztül megnyilatkozik a szó, a hang; akiken keresztül szól az Úr Lelke, mert tudnivaló az, hogy: **„tisza edényeken keresztül tisztábban hangzik a szó.**

A bűnökkel és tévelygésekkel megfertőzött piszkos edényeken keresztül is hangzik a szó, csakogy ezekhez hozzátapad a tévedés, hozzátapad a hazugság, a rosszakarat és az önzés. Hozzátapad a nagyravágyás, a gőg, a hiúság, a testiség, és az előnyök megszerzése, és így nagyban lefokozza értékét a legnagyobb, a legtisztább igazságnak is”. Azért testvéreim a legjobb, amit mindnyájan megtehettek az, hogy mindenki vizsgálja meg önmagát és igyekezzék igazzá lenni. Ne keresse, ne kutassa a mások tévedéseit, mert azokért nem ő a felelős. De a saját lelkéért a saját lelkének természetéért igenis, felelős, mert akinek a lelkében ott él még a hiúság, a dicsőség és uralkodás vágya, a makacsság, az önzés és testiség, annak még sok eltakarítanivalója van. - Továbbá, nem lehetnek igaz eszközei az Úrnak azok sem, akik mindenféle tisztátalan dolgokban hisznek, és azoknak előretörését megkönnyítik. Az ilyenek semmiképpen sem lehetnek igaz szóvivői az Úrnak, mert amennyi jót az igaz, a lélekbe vihet, ugyanannyi jogot a gonosz is formálhat hozzá. S ugyanakkor, amikor az igazság felébreszti a lélek természetét, felébred benne az igaztalan is, és összevegyül az igaz a hamissal, és így tisztátalan eszközzé válik, még ha a legjobbat akarja is. Azért - amit mondtam - legelsősorban mindenkinek önmagára, az ő saját lelkére kell a legnagyobb figyelemmel lennie. De miután az ember semmire sem képes önmagától, s így önmaga lelkét meg nem tisztíthatja, ezért mindenkinek, aki meg akar tisztulni, aki meg akar javulni, szóval, aki újjá akar születni, fel kell magát ajánlania az Úrnak szívvel, lélekkel, hogy az Úr az Ő Szentlelkével áthatassa, megtisztíthassa a jóban és igazban megerősíthesse. Ezek után a Szentlélek mindarra megtanítja az emberi lelket, amire csak szüksége van, mert senki sem értheti meg sem az igazságot, sem a jót, a Szentlélek segítő ereje nélkül. Szüksége van azért mindenkinek arra, hogy a Szentlélekért imádkozzék. Szüksége van mindenkinek arra, hogy az Úr kibocsássa reá a Szentlelket, mert csak a Szentlélek teheti erőssé a lelket, csak ő ruházhatja fel az ember lelkét képességekkel. Ő jobbitja, munkálja, Ő teremti újjá, és vezeti, erősíti diadalról diadalra az életnek vándorútján.

Aki már a Szentlélekkel áthatva halad, annak a részére nincsen sem időben, sem térben távolság, hogy az Úrhoz siethessen, hogy

az Úrral összeköttetést hozhasson létre, mert benne már az Úr él és munkálkodik. Nem kell már várnia az idők végtelenségéig, amikor az Úrral találkozik, mert hiszen a Szentlélekben ott él az Úr akarata, ott él maga az Úr, Aki a cselekedetekben megmutatja magát az emberi léleknek. A Szentlélek vezeti, bátorítja, sugalmazza, és egy élő, eleven összeköttetést tart fenn, folyton-folyvást a megtért és megtérő lelkekkel: **„Azért, akik az Isten lelkétől vezéreltetnek, azok Isten fiai”**. Mit vártok akkor még testvéreim? ... Milyen csodára van még szükségetek, hogy földi álmaitokból felébredhesetek?! Ébredjete fel, és a ti szíveteket, lelketeket adjátok át Őneki, hogy Ő cselekedhessen bennetek, hogy Ő akarjon és rendelkezék veletek, és ti csak az Ő akaratát véghezvivő eszközei legyetek. Ha mindezt megérti a lélek, megértettétek hivatásokat is, és rögtön megtudjátok, mit kell cselekednetek, hogy helyesen, jól éljetek és békességben legyetek, hogy szeretetet fakasszatok egymásban, és örülni tudjatek egymásnak... Ha ti lélekben teljesen átadjátok magatokat az Úrnak, akkor ti már az Övéi vagytok, és ha az Övéi vagytok, akkor titeket már nem csábít a világ hamis boldogsága, amely csak látszat a jóban, még a legnagyobb jóban is. Mert a mindennél legnagyobb jó: Krisztus! - Azért akik boldogok akarnak lenni, Őt fogadják a szívükbe, hogy őket vezesse és újjá teremthesse. Vegyétek Krisztust a szívetekbe, hogy bennetek és általatok újjá teremthesse e világot, hogy amikor elkövetkezik az este, amikor a nap már leszáll, és a pünkösdi tüzek kialusznak, a világon mindnyájan együtt legyenek azok, akiket az Úr magának megtart, akiket be akar vinni a lakodalmas házba, mielőtt az ajtó bezárulna... Tehát ti tudjátok, mi a kötelességetek! Tudjátok, mit akar az Úr! - Szeretettel átalakítani a világot, hogy megszűnjék a boldogtalanság, megszűnjék a bűn, a szenvedés.

Hogy mindazok, akik hisznek Őbenne megváltassanak a szenvedéstől, és itt e Földön való élettől. Hogy ne kelljen nekik újra és újra visszajönni, s felvenni a test nehéz törvényét... Hogy ne kelljen bolyongani, hanem egyenesen Hozzá siethessenek mindazok, akik hivatalosak, akiknek be kell érkezniük, még mielőtt nem késő. - Akiknek van fülük a hallásra, azok hallják, és tudják,

mit akar az Úr. Siessetek tehát testvéreim! Készítsétek el a lelketeket minden nap és minden órában, hogy a pünkösdi tűz, a Szentlélek szava, ereje áthassa a ti lelketeket, hogy megérthessétek az Úr szavát, és irányíthasson benneteket, hogy életeteknek minden idejében készen legyetek arra, amit az Úr veletek akar. Így akkor, ha már megértettétek Őt, meglátjátok, hogy nincs törvény, nincs hatalom, ami titeket itt a szenvedések világában lekötözhetne, mert az Úrnál van a szabadítás és erő, és Ő a Szentlélek igazságával szabadabbá tesz titeket a bűntől és a bűnhődéstől. **Nem szükséges jóvátenni, nem szükséges pontról-pontra a karma törvényét nektek betölteni, mert az Ő törvénye: a szeretet.** Valaki tehát megérti az Ő akaratát és betölti a törvényt, akkor az Ő törvénye felemeli a megtérő bűnöst a nehéz törvény uralma alól. A bűn öltözékétől megszabadítja, hogy felöltöztesse mennyei ruhába, és akkor az Ő Atyja elé viszi, mint ahogyan a tékozló fiú is az ő királyi atyja elé került. - Úgy fogjátok ti is érezni és tapasztalni az atyai szeretet melegét, mint ahogyan Ő meghagyta nektek abban a példabeszédben. Ne idézzétek tehát a nehéz karma törvényét, hanem inkább siessetek! - Ne késedelmeskedjétek a bocsánatadással, hogy ti is bocsánatot nyerhessetek.

Legyetek készen az elnézéssel is, hogy ti is elnézést nyerhessetek. Legyetek türelmesek és engedelmesek; egyszerűek és szerények, hogy ezekről az erényekről megismerjen titeket az Úr. Gyermekeim! Az Úr nevében elbúcsúzom tőletek! Nem úgy, mintha lélekben is eltávoznék, hanem csak úgy, hogy emberi hangozom nem minden héten szólok hozzátok. Lélekben azonban veletek vagyunk mindnyájan. Különben is az én beszédemből, az én tanításaimból meríthettek egész éven át annyit, hogy azzal a ti szíveiteket, lelketeket megtölthetitek. Minden beszédnek, minden tanításnak az volt a célja, hogy a lelketeket Krisztushoz emeljem: mind közelebb és közelebb. Járjatok Krisztus útján, cselekedjétek az Ő akaratát, és akkor nem választ el bennünket sem idő, sem tér egymástól. Mi veletek vagyunk érzésben, gondolatban azon a szálon keresztül, amin ti a mi érzéseinkből, gondolatainkból magatokévá tettétek... És ha a ti szívetek megérzi, és lelketekben annak kifejezést adtok, úgy mindig és mindenkor magatok körül

fogtok érezni bennünket, mert ti mibennünk éltek, a mi érzéseinket cselekszitek. Mi pedig Krisztusban, Őbenne pedig mindnyájan egyek vagyunk és találkozunk. - Mint ahogyan mondtam: idő és tér nem játszik bele a mi összetartozásunkba. Mi mindenkor veletek vagyunk, amikor csak a ti lelketeknek arra szüksége van. Igyekeztek a kapott tanítások emlékét a lelketekben megőrizni. Ezen a szálon keresztül mindig magatokhoz vonzhattok minket. Előttünk nincs sem első, sem utolsó, nincs kiválasztott, sem elhagyott.

Mi mindnyájan szeretünk mindannyiótokat, mert ti velünk együtt mindannyian egyek vagytok az Úr előtt, és egy mielőttünk is. Mi nem szűnünk meg a titeket gyengeségeitekben támogatni, hogy erősek legyetek, amikor javulni és tisztulni akartok. Nem szűnünk meg a ti akaratosokat erősíteni, amikor arra szükség van, hogy az összetartozásnak lelkét erőssé és nagygyá tegyétek. Nem szűnünk meg imádkozni értetek, és mi is kérjük, hogy imádkozatok érettünk, mert az imádság összeköti a lelkeket. Ha az Úr elé együttesen járulunk imádságainkkal, akkor az Úr Lelke egygyé tesz, egygyé forraszt benneteket a szeretetben. A szeretet pedig, olyan erő, amelynek nem állhat ellen sem idő, sem hatalom. Most pedig gyermekeim az Úr áldjon meg titeket az Ő Szentlelkének erejével és világosságával! Kapcsoljon össze benneteket a szeretetnek erős, szétszakíthatatlan szálaival, és munkálkodjék az Ő Szentlelkével tirajtatok és tibennetek. Tegyen titeket nagygyá és erőssé a jóban, hogy mindannyian, akik találkozni fogunk a ti lelketekkel, részesülhessünk abban az örömben, amely az Úrnak öröme, hogy mindannyian örülhessünk tibennetek, tirajtatok, mert a mi lelkünkön keresztül a Szeretet Istene örül, hogy összehozott titeket mivelünk - és mi is örülünk, hogy menthetünk az Úrnak olyan lelkeket, akik elmaradtak, és ismét megtaláltattak... Az Úr áldjon meg titeket, és az Ő Szentlelkének erejével tartson össze benneteket, hogy soha el ne kelljen válnunk, hanem mindnyájan Őbenne és Őáltalá éljünk: Mindörökké! Ámen!

AZ ISTEN ORSZÁGÁNAK TORNÁCÁBAN(*)

Az Isten dicsőségének fénye besugározza az eget és a Földet. Az Isten dicsőségének ereje új világot teremt, új létállapotoknak nyit lehetőséget, hogy ezekben az állapotokban megtalálja otthonát minden olyan lélek, aki megismerte és magához vonta Isten, eme dicsőségének sugarait. Ezek a sugarak átformálták, átalakították a lelkeket, és alkalmassá tették arra, hogy ebben az új létállapotban, új életre ébredjenek, és fejlődésük további állomásainál mind több és több boldogságot megismerjenek, melyet az Ő Teremtőjüktől, Atyjuktól örökségként megkaptak. Az Úr Szentlelkének sugarai szétáradnak a világban. Ezek a sugarak az arra alkalmas lelkekben tüzeket gyújtanak, nagy, erős lobogással lángolnak, és ezek a lángok majdan egyszer bevilágítanak a bűnnek sötét, eldugott barlangjaiba is. De amikor ez elérkezik, akkor már nem hívogatja az isteni kegyelem a megtérésre azokat, akik elzárkóztak eme világosság sugarai elől. Mert ezek a sugarak akkor már az ítéletet és igazságot, a megmásíthatatlan törvényt viszik hírül azoknak a lelkeknek, akik bezárkóztak, akik eltemetkeztek, hogy az Istennek kegyelmi sugárzása meg ne találja őket. Mert az ember itt a Földön a múlandóság világában van, számára itt egy új törvény születik meg: elfelejti mindazt, ami azelőtt volt és nem látja azt, ami ezután következik, bele van helyezve az ember a jelenbe, a jelennek minden örömébe, megpróbáltatásába, amelyet időleges sorsa nyújt neki. Ebben az időleges sorsában az ember vagy jól érzi magát, vagy rosszul, mindegy.

Mindenképpen készíttve van arra, hogy gondolkodjék, kutasson, cselekedjék, és valamiképpen részt vegyen abban a jóban és rosszban, amely őt körülveszi, lelkének minden érzését, minden indulatát minden jó, vagy rossz voltát bele kell dolgoznia ebbe a jelenbe. Hogy amikor ez a jelen lehullatja szirmait, s eljön az ősz, elhullatja leveleit is, amikor az élet törvénye őt ebből a jelenből - a cselekvések teréről - lassan-lassan kivonja, akkor e jelen történéseinek magvai csírázásnak indulnak, s elkezdődik az a folyamat, amely következményeket hoz létre. Ő ezeket már nem ebből a jelenből szemléli, hanem úgy érzi magát ezzel szemben, mint egy harmadik személy, s akkor sokszor megijed, és nagy rémülettel

szemléli azokat a következményeket, amelyek az ő jelenben végigélt és cselekedett magvaiból kikelnek. Bár akkor a törvény még nem ül felelte ítéletet, egészen addig nem, ameddig az az ügynevezett pohár be nem telt. Mert minden léleknek egy hosszabb, vagy rövidebb folyamat eleibe van adva, amelybe bele kell írnia az ő lelkéből azokat a cselekedeteket, amelyek az ő lelkének kiteljesedését jelentik. Senki nem írhat bele mást, mint aki ő önmaga, mint ami az ő lelkében benne van, amire őt hajlamai készítetik, tehát itt a változások világában minden lélek az ő tulajdon mivoltában, - mondhatnám – kivirágzik, és valamelyest gyümölcsöt hoz, amely gyümölcsök az örökkévalóság csűrébe takarítatnak, ahol ezek a gyümölcsök várják a lelket. Nem más, nem idegen, nem az Isten - mint ahogy az emberek elképzelik -, hanem ezek a gyümölcsök tartanak rajta ítéletet, ezeket kénytelen szemlélni a szellemvilágban, mert ezek élnek, és ezekből ismer mindenki önmagára.

Ezekből kell, hogy önmagába tekintsen, és látnia kell, hogyan, miképpen alakult az ő lelke, milyen ő tulajdonképpen a saját valóságában. Mert hiába mondaná valaki az embernek: nézd, tenedek ebből, vagy amabból azonnal meg kell térned, teneked el kell hagynod ezt, vagy amazt, teneked ezt a magad részére meg kell szerezned, mert nagy hiányérzeted van. Ameddig ez a hiányérzet nem válik tudatossá, addig azt el nem hiszi, és hiába mondaná neki valaki: neked ezeket, vagy amazokat az elgondolásaidat, érzéseidet, törekvéseidet el kell hagynod, mert ezek neked károsak, kárhozatot teremtenek számodra: - nem hiszi el addig, amíg nem látja a következményeket, és nem látja azokat a káros visszahatásokat, amelyek az emberi lelkeket gondolkodásra és szemlélődésre indítják. Tehát szükség van a fizikai életre, szükség van egy ilyen megszabott, korlátok közé szorított, állapotra a szellem részére, hogy ott egy bizonyos kifutása legyen az ő belső lelki világában, hogy abban cselekedjék. És a cselekvés következményeit szemlélve beismerésre juthasson az igazsággal szemben, amikor az igazság törvénye számon kéri ezeket az életeteket, cselekedeteket, amelyeket ezekben az időleges kis kitérőkben kellett megtennie, mert nem a földi élet a cél. Azért mondom sokszor tinektek, földi embereknek, hogy nem a Földön eltöltött testöltéseknek a

száma adja meg az ember értékét, fokozatát, hanem az az eredmény, amelyet ezekkel a földi életekkel a maga részére megszerzett. Jó eredményt értél el? Gazdag vagy, boldog vagy, mert beváltja ezeket az értékeket az örökkévalóság törvénye. Ha a te gondolataidba, érzéseidbe, törekvéseidbe és ezekből kifolyólag cselekedeteidbe az örökkévalóság törvényét vitted bele, akkor az örökkévalóság törvénye abban a fokban téged felszív, abban a fokban te polgára vagy a láthatatlan világnak, amely tulajdonképpen a valóság.

Mert nem az a valóság, ami ebben a múltó földi életben történik, és amelyet az ember az ő állapotában él. Mert láthatjátok, hogy minden porrá és hamuvá válik, amelyet egyik évről a másikra a szél tovahord, és nyoma sincs annak a dicsőségnek, annak a hírnévnek, gazdagságnak, amelyért az ember küzdött. Ebből nem marad semmi az emberi léleknek. Ámde amikor a láthatatlan világba visszatér, mindaz, amelyet magával hordoz az ő lelkében - annak az emléke bevésődik, letörölhetetlenül, akár jó, akár rossz legyen az, amelyet végigélt, és amely őt lelkesítette, amely őbenne érzéseket keltett, és benne fellángolásokat hozott létre. Ezek a fellángolások, ezek a lobogások, ezek az örömezők, nagy akarások, ezek, amelyek munkára serkentik az emberi lelket, amelyek kitöltik és tartalommal látják el az ember-életét: ezek azok a bizonyos értékek, amelyek az embernek az ő benső lényegét mutatják meg: Ki mit szeret, mit keres, mi lelkesíti, mi dobbantja meg benne az öröm érzését, mi az ami cselekvésre készíti, mely rugó az, ami mozgatja? Mik azok tulajdonképpen, amik egy életnek irányt szabnak?! Én azt mondom, hogy az emberi élet a maga szűk korlátok közé szorultságában, valójában semmi. Olyan, mint a tiszavirág élete: egy napig tart, azután vége szakad minden örömével, minden bánatával, szenvedésével együtt: semmivé válik. - De az, amit ez alatt az egy nap alatt élt, amelyért ezen az egy napon küzdött, az nemvész el vele, az nem lesz porrá. Az tovább él, mert ebbe élet van belepréselve, ebben az élet meg van rögzítve, és ez az élet, a nagy, az örökkévaló életnek egy része, amely részt az az emberi élet hordozott magában, mint kicsiny magot, amely vele született, sorsát képezte, amely

naggyá tette, vagy lealázta, amely dicsőségre emelte, vagy a gyalázatot hozta részére: mindegy.

Akár felemelte, akár lesújtotta, azt az értéket, az életnek azt a részét, amelyet a nagy életből hozott magával, azt nem e világ adta, és e világ nem veheti el, mert az azé, aki ebben munkálkodott, aki azt diadalra vitte és azt magáénak tekintette. Most aztán az a kérdés: az az életrész milyen minőségileg, és milyen mennyiségileg? Hogyan, miféleképpen tudta azt a lélek érvényesíteni? Mert ha az a rész az örökkévaló életnek, az örökkévaló törvénynek egy részét képezte és azért munkálkodott, azért lelkesedett, örült, lobogott a lélek a földi testi életének ideje alatt, akkor ezek az örökkévaló törvények, ha csak egy kicsit csiszoltak rajta, ha csak egy kicsit is dolgozott bennük, mint eredmény, mint nyereség ott marad annak a léleknek a tulajdonában, aki ezt magában hordozta, és ennek értékében nyert az örökkévalóságban pihenést, boldogságot, előmenetelt. - És az örömmnek eddig ismeretlen forrásait találja meg, mert hiszen ezek az értékek újabb és újabb, messzemenő lehetőségeket találnak, mert hiszen az örökkévalósághoz kapcsolódva az életrészek érvényesülésének mindig nagyobb és nagyobb tere nyílik meg előtte. De ha ezek a múlandósághoz kapcsolódtak, a múlandó testben elérhető vágyak és kielégülések voltak csak, amelyek az egyénnek a maga önző céljait szolgálták csupán, és semmi más értéket nem képviseltek, akkor ezek a törekvések és vágyak, a maguk erőszakosságával szükségképpen kellett, hogy más törekvések terjeszkedési lehetőségeit lekaszabolják, megsemmisítsék. És ezek a más törekvések ezáltal szenvedtetve lettek. Ezek a más vágyak lemondásra lettek készítette akkor is, hogy ha a lélek még azt hitte volna, hogy csakugyan értékes dolgok ezek, mert még akkor is szembekerül az örökkévaló törvénnyel, amely törvény ítéletet mond felette azzal, hogy visszautasítja: „Nem kellesz, nem váltom be semmiféle törekvésedet, mert az én világomban az nem érték. Kívül maradsz minden munkáddal, törekvéseddal, fáradságoddal, lelkesedéseddal és lobogásoddal, mert ezek nem ütnek meg azt a mértéket, amely csak valódi értéket fogad el, és ez pedig nem valódi, mert hozzá van kötve a múlandó élet törvényéhez, amely a földdel együtt, a testtel együtt lejár, megszűnik és porrá válik.”

Ez a kétféle törekvés, ez a kétféle lelkesedés örök harcot vív egymással itt - tiközöttetek - a földi életben, mert mindegyik a maga részére követeli azokat a lehetőségeket, hogy kiélhesse magát, terjeszkedhessék, sokasodhassék. Ezek gondolatok, törekvések, érzések, amelyek mind-mind megvalósulni igyekeznek. Ezek felett ott áll a szellem, a maga többé-kevésbé világos ismeretével, vagy egészen homályos földhöz tapadt ösztönével, amelyben ő maga sem ismeri ki magát, mert hiszen nem uralkodik az ösztönön, hanem az ösztön uralkodik őfelette. Tehát ez a kétféle dolog harcot vív egymással és mindegyik igyekszik a maga előnyeit a Földön érvényesíteni és megszerezni. A Földön a szellemi és lelki törekvéseknek is szükségük van az anyagra, mert hiszen az anyag nélkül nem tud tért hódítani, mert az anyagnak átszellemiesülése a célja, mert a Teremtő természetszerűleg tűzte ezt eleibe, és így minden, ami az anyag szellemiesülését - átlényegülését - előmozdítja, az érvényes. Valami pedig, ami az anyagnak az eltorzítását és visszaesését eredményezi, az elvettett dolog az igazság törvénye előtt. **Tehát ha az ember cselekszik, szükséges, hogy a szellem tudjon különbséget tenni cselekedeteinek rugói között, hogy melyik miért van munkába állítva** egy és ugyanabban a lélekben. A szellemnek ítéletet kell mondania minden egyes alkalommal az önmaga alsóbbrendű énjének törekvése felett, és át kell vizsgálnia: miért érzem, miért akarom, mi az én célom tulajdonképpen, amiért ezt cselekszem? *És hogyha a szellem úgy ítéli, hogy az anyagi életben az anyagot nem emeli fel, nem helyezi bele az Isten akaratának szolgálatába, hanem az az ő egyéni akaratát, az ő egyéni célját, az ő lelkének alsóbbrendű törekvéseit szolgálja, akkor szükséges az, hogy ítéletet mondjon felette, és ezt az ítéletet érvényesítse is. Vagyis amikor felismerte azt, hogy ez az ő örökkévaló életre előhívott énjének kárára van, akkor mondjon le azokról a törekvésekről, és igyekezzék önmagában elfojtani, megölni, és az életheletőséget és érvényesülést ettől megtagadni.*

Ez az a nagy munka, amelyre minden ismeretre szert tett lélek hivatva van a Földön. Ez minden külső, nagy emóciók nélkül kell, hogy végbemenjen az egész lélekben. **Kell, hogy ezt minden lélek elvégezze önmagában, és úgy indítsa meg az ő cselekvését,**

úgy engedje szabadjára az ő beszédjét, és az ő gondolatait és érvényesülésre vágyó érzéseit, hogy mindezek körülötte egy kis világot képezzenek. Mert ezek világot teremtenek, mert hiszen minden lélek magában hordja mind a mennyet, mind a poklot, a kárhozatot azokkal az érzésekkel és azokkal az indító életösztönökkel és rugókkal, amelyek őt külön érzésekre és külön cselekedetekre indítják. Ezeknek a felébredt szellemeknek a részére, akik már a homályt megismerték, és tájékozódni szeretnének mindinkább a világosság felé, hogy az útvesztőből kijuthassanak, ezeknek a részére született meg Krisztus. Ezeknek a részére adta az Ő testét, áldozta fel magát, és hagyta itt az Ő igéit, és nyitott utat a Földről a mennybe, hogy valakik hisznek Őbenne, el ne vesszenek, hanem örök életet nyerhessenek. Ezeknek a részére vált szükségessé, hogy elküldje az Ő Szentlelkét, hogy a Szentlélek világosságánál tájékozódni tudjanak, bármilyen forgatásban, bármilyen viharban, bármilyen sötétben, vagy bármilyen álomszerű, örömteljesnek látszó boldogságban. Mert minden csalóka ábrándkép csupán, amit a földi élet nyújthat, mert a valódi élet nem a múlandóban - az ideiglenesben - hanem az örökkévaló életben van, a „láthatatlan életben”. De ezt a földi életben élők nem látják, nem tudják, és akik nem gondolkodnak, azoknak még csak ösztönérzéseik vannak. Minthogy nem gondolkoznak, azok még nem is hiszik el, s így ezekre az igazságokra nem is jöhetnek rá, minthogy csak a gondolkodó elme tud ezekre az igazságokra, mint valóságokra rájönni. Mert ez a gondolkodó elme már behatol a láthatatlanba, és onnan merít magának bizonyos világosságot, amelynél fogva képes tájékozódni azokban az eszmei útvesztőkben, amelyek itt a Föld körül vannak, és az emberi gondolatokat és érzéseket tömegükkel irányítják és befolyásolják.

Ugyanis a hasonlók a hasonlókat keresik, mert az egyesülés nem egészen abban van, hogy fehér bőrötök van, vagy a sárga bőrű fajhoz tartoztok, vagy tán éppen a feketékhez - nem: az egyesülés a láthatatlan világban dől el, ez vonzza össze a hasonló gondolatokat és érzéseket, törekvéseket. Ez alakítja ki a fajokat, nemzeteket, a nemzetek pedig azokat az egyedeket, akik gondolataikkal, érzéseikkel mintegy vérségi kapcsolatot hoznak létre a

földi világban. Ezek az alakulások azután újabb és újabb lehetőségeket nyitnak meg a különböző csoportok részére. **Tehát a hasonló gondolkodás, a hasonló érzés nem ismeri sem az idő, sem a tér határait.** A tér megszűnik, az idő mértéke is elolvad azok előtt a ténykedések előtt, amelyeket az eszmék hoznak létre, és amely alkotásban újabb és újabb fejlődési lehetőségek nyílnak meg ezeknek a különböző csoportoknak a részére. Mindenesetre megpróbáltatásokkal, szenvedésekkel, de bizonyos örömmel és bizonyos kielégüléssel is összekapcsolva, mert valami eléri a maga kifejlődési lehetőségét. Először egy bizonyos látszólagos örömmérs és kielégülés hódít tért az emberi lélekben, azután amikor mindezeket megszokja, akkor látja, hogy a nagy kielégülésben nem egészen nyerte el azt, amit ezzel elnyerni szándékozott, ami után vágyott, mert az első kielégülés mögött úgy húzódik meg a kellemetlenség, mint ahogyan a díszes királyi palást alatt meghúzódznak a tetvek, amelyek nem hagyják békén azok viselőjét. Tehát ezek azok az apró, eddig láthatatlan nyomorúságok, amelyek az emberi lélek tökéletlenségéből származnak. Ezek a nyomorúságok később lehetetlenné teszik az életet, és elvetésre ítélik az egész eszmét, amelyet addig az emberiség szolgált. És így minden, ami szépnek látszott, valahogyan kívánatosnak tűnt fel az emberi elme előtt - amikor elérte testesülését a földi világban - akkor rájön az ember arra, hogy nem valódi, nem ez az, amit ő keresett, mert az emberi lélek tökéletlensége nem engedi, hogy ennek az örömeit élvezhesse, mert mindez csak látszólagos. Mindez csak délibáb volt.

Mert tulajdonképpen amit ebben az eszmében keresett azt, amit szeretett volna megtalálni, azt neki valahol máshol kell mégiscsak megtalálnia. Tehát tovább keres az eszmék világában, és amit kialakít magában, és amit többen kialakítanak, hasonló gondolkodásúak, annak új formát, új nevet adnak. S ebben az új formában, új lelkesedéssel munkálkodnak, dolgoznak, ameddig egy újabb testesülés alkalmával újabb csalódás nem éri őket. Tehát testvéreim, bármilyen csillogó, bármilyen káprázatos legyen is egy eszme, ameddig azt a földi emberek gondolatai alakították ki: ronggyá válik, mint a díszes palást, melyet valakire ráhúznak, mert elérte a célját, ámde, nem érzi jól magát benne, és alatta is

csak addig, ameddig az átmelegszik rajta. Egyetlen eszme van, amely nem emberi agyból, nem az emberi lélek érzéseiből lett valósággá, nem az emberi lélek szüleménye, hanem egyedül Isten ajándéka, mert csak az Isten kezéből származhat áldásos eszme, amely az emberiséget vezeti az egyes fejlődési állomásokon. És amikor az emberi lélek elérte egy-egy eszmében azt az állomást, amely mintegy betölti, teljessé teszi az emberi léleknek tudásvágyát, ismeretvágyát és ismeretkörét, erkölcsi fogalmát kielégíti, akkorra már ott van mellette az alig látható, alig érezhető isteni sugárból született másik eszme, amely nem más, csak tökéletesebb formája van, mint amit az ember ismert. Az isteni gondolat, az isteni akarat vezérelte a kiválasztottakat, mint ahogyan vezérli ma is, és vezérelni fogja mindaddig, ameddig emberi lélek öltözködik testbe a Földön. És mindig nagyobb és nagyobb világosságot gyűjt, hogy megismerhesse az ember azt az igazságot, amely az ő boldogságát meg fogja teremteni. Tekintsetek csak vissza a múltakba, amelyekről nektek csak könyveitek beszélnek. Látni fogjátok azt, hogy amiben ma ti - a ti életetekben - a régiekhez képest királyiak és kivételesek vagytok, a régi világban a királyok sem élvezhették azokat az eredményeket, amelyeket ti most fel sem vesztek, mert az életeteknek szükséges járulékaiknak tartjátok mindezeket. És azok az elgondolások, és azok az eszmék, amelyek akkor még számúzve voltak, mert nem értette meg az egészen „test gondolkodás” szerint élő emberiség - ma pedig részletekre a ti lelketek már ennek a világosságánál boncolgathatja az igazságot, és a ti lelketek már meggazdagodott, megelégtetett azokkal, mert nektek ebben egy bizonyos kielégülésetek volt, egy bizonyos megállapodás jutott érvényre a ti életetekben.

De mivel még mindig úgy érzitek, hogy szükségetek van valamire, a hiányérzet még mindig ott áll, mert még a földi életben nem tudjátok elérni azt amit el kellene érnetek. Tehát előttetek áll az út, melyen még haladnotok kell, hogy többet és nagyobbat érhessetek el. Egy darabig hordoztátok a földi élet fejlődésének nehéz eszközeit, egy darabig munkálkodtok azon, hogy miképpen lehet a földi életet is jobbra, igazabbá tenni, boldogabb formát adni neki először a ti életetekben, bár mindegyikötöknek tapasztalnia kell, hogy a maga korában nem jön el az eredmény. Mert akiket

ezek lelkesítettek, akik ezekért a jobbakért dolgoztak, munkálkodtak: nem érezhetik annak jó hatását, de azért szükséges az emberi életben, hogy mindig munkálkodjanak azok, akik arra alkalmasak, hogy az utánuk következő nemzedéknek megteremthessék a becsületesebb, az igazabb élet lehetőségeit. Tehát mindig vannak, akik előbb szántanak, majd a magot vetik, de ezek ritkán érik el az aratást: az eredményt. Tehát ti is szántói és vetői vagytok egy elkövetkezendő kornak, amely korban azok jönnek, akik viszont tielőttetek szántottak és vetettek, hogy az ő fáradságukkal az ő nagy szenvedéseikkel a ti lelketeknek megbizonyosodást, szívetek érzéseinek kiterjeszkedését és érvényesülését tegyék lehetővé. És ti is ugyanazt cselekszitek, mert hiszen akik vetettek és szántottak, azok azt fogják aratni, amin ti mentetek keresztül. A ti eredményeiteket fogják aratni, hogy ti, amikor újra jöttök, ti is megtalálhassátok a magatok munkájának gyümölcsét, azokban az eredményekben, amelyeket akkor már itt találtok a Földön. Tudom, látom, mintha a ti lelketekben, a ti reménységeketek egy pillanatra lehűtöttem volna. De hiába, a természet rendje ez. Egymásért, egymás boldogságáért, egymás érdekeinek előre mozdításáért kell az embernek élnie. Mert az Isten törvénye parancsolja, hogy az ember szokjék hozzá itt a földi életben a múlandóhoz ahhoz, hogy nem az önzés, hanem az önzetlen munka legyen a célja, hogy ennek az önzetlen munkájának gyümölcsét arathassa le.

Ugyanis az isteni akarat az, hogy boldogítani kívánja minden teremtményét a múlandó világban: esőt ad mind az igazak, mint a gonoszok földjére, mert együtt, egymás terhét hordozva kell, előrejutnia a fejlődésnek. Egymás terhét hordozva kell, hogy az egység az összesség boldogságát megteremthesse. Hogy a gyengék előre juthassanak, az erőseknek kell dolgozniuk, hogy az erősek is elvehessék a maguk jutalmát a náluknál erősebbek munkájából. Mindnyájan egymás kezét kell fogni, így aki fent van, a feljebb lévőkhöz nyújtja egyik kezét, a másik kezét pedig lefelé nyújtja a lent valók megsegítésére. Egymás örömeiben, egymás lelki vágyainak a megvalósításában kell, hogy az ember a maga örömet, a maga boldogságát megtalálja. Amikor pedig eljön a számolás ideje, amikor eljön az este, akkor mindegyik megtalál-

hassa az Isten segítségével, az Isten bűnbocsátó feloldozó kegyelmében a maga jutalmát, fizetségét azért a munkáért, azért a tűrésért, amelyet földi életében Istenben bízva, Istenhez ragaszkodva végig élt, és végig szenvedett. De nem volna-e mindez valami száraz kötelesség, ha az ember lelkében nem volna az isteni lényeg mind jobban és jobban kiterjeszkedve abban a varázslatos szóban, amit úgy hívtok: szeretet? Nagyon száraz kötelesség volna ez. De a törvény, amelyről az előbb beszéltem, a szeretet törvényével úgy össze van nőve, hogy ez a kötelesség nem marad száraz tény, száraz munka, hanem örömmé változtatja ezt a szeretet. És ez az öröm az, amely mind nagyobb és nagyobb kiteljesedés, mind nagyobb és nagyobb tért hódít az életben, itt a földi életben is, de annál nagyobbá válik a földi életen túl, a szellemi életben, a láthatatlan világban. Ahol minden érték, amely valóban megüti az örökkévalóság törvényének mértékét, megsokszorozódik, és ott áll a maga formájában, csillogó, ragyogó köntösében az emberi lélek előtt. Millió és millió örömkalom: a szeretet teljességbe megy.

Mindez a vágyak valósággá válásában várja az embert azokban az állapotokban, helyzetekben, amelyeket az Isten akarata szerint a szerető lélek munkál és így teremteni tud. Ez a teremtés az isteni akarattal mind jobban és jobban megegyezik, mind inkább és mind nagyobb dicsőséget teremt részére, és amikor az igazság törvényében mind jobban beleilleszkedik - mint a drágakő a foglalatába - akkor az emberi lélek látja, hogy az Isten tervei az ő lelkének szeretetből jövő akarata, vágya, törvényes munkája és érzései így illeszkednek bele az isteni törvénybe, és azok mind nagyobb ragyogást nyernek abban a fényben, amely Istentől sugárzik alá, és akkor meghatva a boldogságtól, újabb és újabb munkákra vállalkozik. Újabb és újabb segítséget akar nyújtani a Szeretet törvényén keresztül azoknak, akik mindezeket nem látják, mindezeket nem tudják, nem érzik, hanem kénytelenek a szenvedések tuskéit lelkükben hordozni. Mert ezek a lelkek az isteni tökéletesség helyett inkább a tökéletlenségből származó lelki törekvéseket és ezeknek folyományait: a tökéletlen és rossz cselekedeteket hagyták érvényesülni. Azoknak adtak életet és lehe-

tőséget, ez pedig nem boldogságot, hanem szenvedést és boldogtalanságot teremt, mindazoknak, akik nem tudnak ebből kiemelkedni, kiszakadni, nem tudják ezeket elhagyni, hanem az egyik rosszat a másik után cselekszik. Elmerülnek a gonoszban, a szennybe és a posványba zuhannak bele. Mindezek iránt nagy fájdalommal, szeretettel és részvétellel tekint a szellem a tévelygések világába, és nagy elhatározással beleveti magát a lelki szenny és piszok áradatába, hogy felemelje magával azokat, akik hallgatnak a szavára. Képes lelkének világosságánál tájékozódni és kikerüli a farkasvermeket. Kikerüli a sátán által elkészítet megpróbáltatásokat, azzal, hogy elkerüli a testnek kedvező lehetőségeket. Elkerüli azokat a megejtő csábításokat, amelyek a múlandóból származnak, és amivel itt tartja a sátáni elv azokat a lelkeket, akik nem tudtak a maguk erejéből kiemelkedni a bűn szennyes áradatából.

Tehát a spiritizmus tulajdonképpen ezt a célt szolgálja: kiemelni az embert azokból a lehetetlen állapotokból, amelyeket maga teremtett saját részére, és ezektől a lehetetlen állapotoktól nem tudja függetleníteni magát, mivel nem tudja hogyan, miképpen szabadulhat, hiszen be van zárva a szellem a maga külön - bűnnel átszőtt - börtönébe: a testbe. Ezért ezt a testet különböző átalakító cselekedetekkel olyanná kell tenni, hogy rést üthessen a szellemvilág azon, s így összefogódzva az egyéni szellem erőivel új cselekvési tér nyílhasson meg a földi emberek előtt, amely cselekvési tér - a Földön az erőkben - főleg a szellemi erőket engedi érvényesülni. Minden emberi lélek körül van bástyázva a saját erőivel. Vannak, akiknek a lelkében nincsenek olyan sűrű és erős kötelékek, hogy a szellem ne tudjon valamilyen kinyújtózkodni, mert az ő maga belső erői ki tudnak sugározni. Ezek azok, akiknek a kisugárzó erői mintegy tapogatózó fényzilánkok kinyújtózkodva és visszafordítva, az emberi rész, az emberi értelem útján - lefordítva a ti nyelvetekre: - létrehozzák azokat a közléseket, amelyeket a szellemvilágból, mint rátapadt fényt - azt mondhatnám fénylő világnak a porát - magukkal hozzák. Vannak másféle erők, amelyek viszont a szellemvilágnak más formájával, más értelmével tudnak kapcsolatot teremteni. Ezek azok a különböző közvetítő eszközök, akiket úgy hívtok,

hogy: médiumok. Ezeknek útján válik járhatóvá a szellem részére a földi világ állapota és válik némiképpen járhatóvá a szellemi világ állapota a ti részetekre, akik azt figyelemmel kutatva, körülveszitek, és ezeket a jelenségeket a magatok értelmével feldolgozzátok. Ezeken az erőközpontokon keresztül figyelmeztettünk mindnyájatokat: álljatok meg minden olyan dolognál, amit a ti földi értelmetekkel nem tudtok felbontani, aminek nem tudtok nevet adni, nem látjátok célját, nem tudjátok hová vezet, miért van: álljatok meg és várjátok azt, amit az Úr tinektek felsegítésetekre ajándékként adni akar. Mert az utolsó időkben meg van írva: az Úr ezen a módon keresi az összeköttetést az Ő népével. Keresi mindegyikkel, aki ezt a módot elfogadja, ezt a módot keresi. De vigyázzatok! - mert az ellentétnek is vannak eszközei.

Az ellentétnek is vannak állomásai, amely az összeköttetést keresi azokkal, akik ki akarnak az ő hatalma alól csúszni. És az ellentét ravasz, az ellentét túljár az ember eszén, és sokszor isteni angyalnak öltözve megejti azokat, akik keresik ugyan az igazságot, de felületesen, és így csak hazugságot találnak. Azért mondom: vigyázzatok! Mert az ellentét, amikor látja, hogy az Istent megtalálók, az Úr tiszteletére templomot építenek, hogy abban az Úrnak dicsőséget adjanak, odafurakodik, és ő is azt mondja, hogy dicsőséget akar adni az Úrnak. De az ő dicsősége más, az ő elgondolása más. Hogyha nem sikerül neki benyomakodni és hozzászegődni azokhoz, akik a templomot építik, keres magának más formákat, más eszközöket és azt mondja: pontosan a közvetlen közelben én is építék az Úrnak templomot, és hogyha az előbbieket tágasat építenek, akkor én kétszer akkorát építék, és a keresők figyelmét felhívja - akik dicsőséget akarnak adni az Úrnak - ide jöjjenek, ne amoda, hanem ide! - ebbe a templomba, amelyet én építék fel! ... Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy a nagyon hangos templomokat, a nagyon messzire kiható templomokat kerüljétek, mert az Úr templomában az egyszerűség, őszinteség, alázatosság hangján hallatszik a szó. Azonban, amit az ellentét épít, ott nagyhangon hirdetik az igazságot - majdnem úgy, mint a másik templomban - csak nagyobb hanggal, nagyobb fénnel, művésziesebb formában, szembetűnőbben, amivel fel lehet hívni mindenkinek figyelmét. - És amikor már sok hívőt számlál, akkor jö el

az ítélet, és a kicsiny, a kisebb templom, az Úr dicsőségére egyszerű lélekkel szolgáló templom: megmarad.

A nagyhangon és művésziiesen hirdetett „igazságok” pedig templomaikkal együtt összedőlnek, és maguk alá temetik azokat is, akik azt építették. Ez a spiritizmusnak szól... Az Isten országának tornácában nem lehet adni-venni, alkudozni, dicsőséget hajhászni, elsőbbséget, hatalmat kierőszakolni, mert az Istennek gondja van rá, hogy a nyugtalankodóktól időről-időre megtisztítsa az Ő teremtményeit. Mint ahogyan az Ő házából ostonnal kergette ki a kufárokat, és azokat, akik maguknak bármiféle hasznot kerestek és akartak szerezni, azokat akik magukat otthon érezték, a templom előcsarnokában. Ezeket azonban időről-időre kihajtja abban a formában, amit nem is sejt, nem is gondol az a lélek aki azt cselekszi, mert hisz ő megfizeti a helypénzt. Sok pénzt ad azért, hogy ő az áruját a templom előcsarnokában adhassa el. Kifizeti a papi fejedelmeket, hogy ő ott jogosultságot vehessen, hogy ő ott adhasson-vehessen. - Az Úr azonban nem tekinti azt, hogy mit adott, mennyiért vette meg ezt a jogosultságot, Ő kikergeti azokat, és mesze elkergeti a templom tájékaról, mert amikor az Úr szól, az Ég és Föld minden igazsága szól benne, az örökkévaló igazság szól benne, és az bélyeget üt azokra, akiket kikergetett, hogy soha többé a templom belsejébe be nem mehessenek... Tudjátok mi az: soha többé?! - Mint Mózes meghagyásában: akik az Úr törvényével ellenkeznek, soha többé be nem mehetnek az Isten templomába. Kívül maradnak a kívülvalókkal, és akik kívül maradnak a sötétségben, azok remény nélkül és minden lehetőség nélkül bolyonganak az ítélet idejében, mert nem találják meg helyüket. Lelkükben ott él és vérzik a hely az utána való vágyakozástól, a szívük nem tud megnyugodni, mert érzik és tudják, hogy egyszer már ott voltak, és jól érezték magukat, annak előnyeit élvezték, annak örömeiben részük volt, és reményük volt, hogy az ajtó kinyitásakor bejuthatnak majd a belső szentélybe...

De hangzik az Úr szava: semmi tisztátalan, be nem mehet az Isten templomába! semmi tisztátalan át nem lépheti annak küszöbét!... És kívül maradnak a paráznák, a tolvajok, a gyilkosok, az áruklodók, a hazugok és a fekete mágiával foglalkozók. Álljatok meg spiritiszták, - akik a lélek világába akartok belépni, mert a

lélek világa szentelt, és oda nem léphet be semmi tisztátalan. Vessétek le magatokról a paráznaságot, vessétek le a hamisság köntösét. Ne követeljétek a másiktól, ne nyúljatok ahhoz, ami nem a tiétek. Ne hazudjatok, ne mondjátok arra ami igaz, hogy nem igaz, és ami nem igaz, hogy igaz. Hanem legyetek őszinték és becsületesek, hogy szégyent ne hozzatok a ti Uratokra, Aki nektek ezt a kegyelmet ajándékozta. Ne forduljatok a bűbájosokhoz, ne forduljatok a visszaforgó törvényekhez, és azok követőikhez, akik az ő tudásukkal megfordítják a természettörvényt, az igazságot, és a rosszat jóvá változtatják, a jót pedig rosszá, és ezzel megtevesztik az embereket. Megtevesztik az emberek érzéseit, bekötik a szemüket, és úgy vezetik végig a fluidi világ útján, mert a szeretetet gyűlöletté változtatják, a gyűlöletet pedig szeretetté. Becsapják azokat, akik hisznek nekik, mert egy igazság van, az örök Isten igazsága, s valakik ennek az igazságnak ellene mondanak, az Istennek mondanak ellent. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne ejtsen titeket mindaz, ami a láthatatlan világban van, és mintegy festett kép, úgy jelenik meg a ti szemeitek előtt, hogy törbe csaljon titeket az ellentét itt is. Mert ha valahol lehet valakit megtéveszteni, akkor ez az az állapot, ez az a hely, ahol az ellentét törbe ejtheti a könnyen hívőket, akik az igazságot nem keresik, és az ő szívében, az ő lelkükben nem tettek még lépéseket arra nézve, hogy az ő tulajdon lelkük az igazságot érezze, azt beszélje, és azt cselekedje. Akik az ő maguk megigazulásáért még nem cselekedtek semmit. Még az ő lelkükben nem támadt fel a nagy vágyakozás, hogy ők is igazak lehessenek, hogy az egész lényüket az Isten igazsága visszatükrözze.

Akiket még meg lehet téveszteni, akikkel mindent el lehet hitetni, akik nem ismerik meg, hogy vajon az Isten szól-e hozzájuk, vagy a sátán utánozza-e az Isten cselekedetét, és törbe ejti azokat, akik hisznek neki. Ezen a napon, amikor a Szentlélekről, a Szentlélek kiteljesedéséről beszélünk, a Szentlélek azokat szólja, melyeket tud és lát az Isten birodalmában. A másik lélek, amely még nincs megigazulva, azokat szólja, amelyeket ő gondol ki, lát jónak, és hisz igaznak, azért: hogy érvényesüljön; azért, hogy az embereknek a hitelét magához kapcsolja, azért, hogy az embereket félrevezesse, és magának dicsőséget szerezhessen. Mert ti azt

nem is tudjátok elképzelni, hogy milyen hajsza folyik a dicsőség elnyeréséért. De minden dicsőség - amelyet nem a mennyei Atya ad az Ő teremtett gyermekeinek, - minden dicsőség kárhozatra visz, minden dicsőség gyalázattá válik. Aki közelebb akar jutni Istenhez, annak minden dicsőségből ki kell kerülnie, minden dicsőségtől el kell tekintenie, azt le kell raknia. Hiába minden akarat, hiába minden törekvés, a dicsőséget nem tarthatja meg senki. Mert minden dicsőség Istené. És minden dicsőség Istené kell, hogy legyen azok előtt, akik Neki szolgálnak. És ez a szolgálat: maga is dicsőség. Bár legyen az a legnagyobb megpróbáltatásokkal, a legnagyobb gyalázattal megrakva, a gyalázat szintén csak ködfátyolkép, amely elmúlik, mert Isten dicsőségének ráragyogása le olvasztja a ködfátyolkép hatalmát. És az a dicsőség ott tapad azon, aki azt nem követelte, aki azt nem óhajtotta, aki nem tett egy mozdulatot sem, hanem amikor feléje nyújtják, lerakja Krisztus lábaihoz: „Legyen a Tiéd Uram, mert minden dicsőség, minden tisztelet és hálaadás Téged illet, Aki miérettünk lejöttél, hogy megkeressél, hogy megtarthassál mindnyájunkat, akik hiszünk Tebened!”

Az igazi isteni ajándék, az igazi kegyelem az utolsó időkben az, hogy az úgynevezett spiritizmuson keresztül az emberi lélek felismeri és megtalálja a Krisztushoz vezető utat. Ezen az úton, a Krisztushoz vezető úton, mindent le kell rakni, ami a képzelet világához tartozik, ami a képzelet világában érték, hogy megtalálja azt a lélek az örökkévaló világban. Minden tévelygés, minden gyors üdvözülési lehetőség megtérés nélkül, amit valamely szellemközlés ígér: nem az Istentől való! Az első és legszükségesebb dolog, amit jóakarattal, igaz szívből adhatunk nektek, testvéreim az, amikor kitárt karjainkkal átfogunk titeket és terelgetünk szeretettel Krisztus útjára: a megtérés útjára. Térjetekek meg, minden bűntől, minden tévelygéstől, és akarjátok az Úrnak Szentlelkét, hogy kiárasztassék emberi módon való megértésnek módján, felétek, földi emberekhez! Akarjátok ennek a Szentléleknek a világosságát, akarjátok a Szentléleknek erejét, hogy az tibenetek, világosságot gyújtson, és árássa el a ti lelketeket erővel, hogy ti magatokban megharcolhassátok azt a harcot, amely

tulajdonképpen a ti kétféle természetű énetekben kell, hogy diadalmasan végződjenek. A felfelé törekvő örökéletű diadalt arathasson az alacsony törekvésű testi én igazsága felett. Ezt legelsősorban! Azután pedig az egymás iránt való szeretet, az egymáson való segíteni vágyás, az egymás iránt való tisztelet és megértés, részvét érzése az, ami összetapasztja a különböző szellemlényeket, és eggyé teszi az Úrnak szeretetében. Eggyé teszi az Úr igazságának keresésében és továbbterjesztésében.

Hogyha ti így tapadtok össze, ilyen egy célban tudtok, a ti lelketek szerint összehangolódnak, ezen az egységen nem vesznek diadalt a pokol kapui sem, hanem ebben az egységben él, uralkodik és törvényt tart fenn maga Krisztus, Aki azt megígérte: **„Én veletek leszek a világ végezetéig!”** Igen! Veletek lesz de ti nyissátok ki a szíveteket, lelketeket Neki, hogy lakozást vehessen minden egyes lélekben, és éljen, uralkodjék a földi életetekben észrevehető módon: minden tisztelet, minden dicsőség Neki adásával. Hogyha ti összefortok, az Isten Szentlelke mint „Egyet” tart fenn, és átsegít titeket minden bajon, minden megpróbáltatáson. És nagyra tesz titeket, erőssé itt ezen a Földön is, habár tán elnyomatásban, tán megpróbáltatásban kell részt vennetek, de nagyra és erőssé tesz titeket az Ő otthonában, az Ő világában. És ez az egység nem szűnik meg, hanem iskolájává lesz az Ő kiküldendő szellemeinek, akik küldetést vállalnak majd a Földön, és ezzel a küldetéssel sok, nagy és dicsőséges dolgot cselekszenek az Úrnak nevében. Az Úr nevének dicsőséget szereznek ezen a Földön, és ti örvendetek abban, mert a ti hatalmatok és dicsőségetek nagy lesz, de nem ti magatokért, hanem az Úr dicsősége ragyogja be a ti lelketeket. És ez a dicsőség aranyozza be az örökévaló életeteket, mert ezt szolgáltátok a magatok egész lényével a földi életben, és ez megteljesedik az örök életben. Ámen! Most pedig testvéreim, elbúcsúozom tőletek, az Úr Szentlelke szálljon rátok és maradjon veletek. Áldja meg a ti életeteket! Vezérelje a gondolataitokat, érzéseiteket, hogy az Ő akaratát cselekedjétek.

Áldja meg a ti földi munkátokat, tegye azt a szellemi cél szolgálatában áldássá, hogy a ti munkátok ragyogó utat hagyhasson maga után. Ne engedjétek a széthúzás szellemének, hanem igyekezzetek mindent - bármiféle külsőleg ellentétes dolog merül fel

köztetek - az Úr Szentlelkének segítségével elhárítani, hogy ezzel a szeretettel, amellyel Ő szeret titeket, ti is szerethessétek egymást, megbecsüljétek egymást, bocsássátok meg egymás tévedéseit, igyekezzetek kiküszöbölni minden olyan lehetőséget, amelyen keresztül a megtévesztés szelleme titeket rabságba hajthatna. Szeressétek egymást, hordozzátok egymás terhét, legyetek egymás segítségére, szeressétek egymást azzal a szeretettel, amely nem csak a tett külső formájában, hanem annak a belső lényegében teremt új világot, új lehetőségeket a ti részetekre. Azt követétek! Annak tanácsán járjatok, és meglátjátok, az Úr áldása megerősít és megsokasít titeket. Hatalmassá, nagygyá tesz az Ő szolgálatában, de legyetek alázatosak, legyetek szeretetteljesek és legyetek egymásnak, Krisztusnak, a mi Megváltónknak és a mi Atyánknak az Ő szent törvényének tisztelői, és tartsátok be ezt a törvényt, mert a földi emberhez Ő ezen az úton szól. A kegyelem Istene lehajol hozzátok az Ő Szent Fia által. Ott vár az Igén keresztül és szól hozzátok! És amikor az Igét szívetekben hordozzátok, amikor lelketeket egészen átadtátok, akkor már közvetlenül szól a szíveteken, lelketek visszhangján keresztül, és ez a közvetlen kapcsolat azt jelenti, hogy közel van az Úr az Őt szeretők-höz, és meghallgatja azoknak imádságát. Megteljesíti azok kérélmét, és eloszlatja a felhőt fölöttük, a zivatart elparancsolja, hogy az Úr dicsőségét hirdessétek most és mindörökké. Ámen!

A SZENTLÉLEKRŐL...

A mi Urunk, az Úr Jézus nevében üdvözöllek mindnyájatokat, akik az ünneplés idejére összejöttetek, hogy dicsőséget adjatok annak, Aki ezt az ünnepet, ezt az örömet adta a Földön vándorló nehéz szenvedésekkel küzdő emberi világban. Az Isten Szentlelkének kiáradása, megvilágosítása az emberek világa felé, a menynek országának nagy és hatalmas közeledése minden megtérő, minden jobb után vágyódó embercsoportok, lélekcsoportok felé. Mert a lélekcsoportok is, elfáradva, mintegy önmagukról elfeledkezve, az élettől eltávolodva, keresik a megpihenést, a megnyugvást. A lélek, az isteni szikra, abban a vágyban, hogy valaha elérje,

amit nagy vágyakozással, nagy akarással, törekvéssel visszaszerzni igyekszik tudniillik azt, amit elveszített, mindent elkövet hogy lelkének ezt a hiányérzetét betölthesse valamivel. Valamivel amit elvesztett, amit hiába keres, amiért hiába fárad, hiába izgul, mindannyiszor újra és újra minden erőlködésével együtt visszaesik a semmibe, a lehetetlenségbe, a tévedésbe, a szomorúságba, a kétségbeesésbe. Ha az Isten fel nem virrasztja a világosság napját az emberi lelkekre, akkor hiába keresnek, hiába okoskodnak, hiába erőszakoskodnak, nem képesek azt megtalálni, mert az ő lelkükben nem tudott felcsillanni az isteni természet, amit az az isteni szikra magával hordoz. Ameddig a bűn sötétségébe alá nem hullott, addig boldog volt, mert addig tudta, érezte, hogy mit kell neki cselekednie, hogy a kívánt boldogság utáni vágyát kielégítse és elérhesse. De miután elvesztette az Istennel való kapcsolatot, mert elfordult az Istentől, és nem érezte az isteni akaratot, hogy azt neki be kell töltenie, azóta a lélek - ez az isteni szikra - mind jobban és jobban elvesztette fényét, világosságát, életlehetőségét, erőit, és idáig jutva a földi testben az anyaghoz kötve, mintegy megkötözve kell neki vonszolnia magát, hogy a legszükségesebbet, a nyomorult életét fenntarthassa.

Ez az élni akarás, ez az ösztöni érzés tartja fenn az embert, hogy újra és újra felizzék benne az az érzés, vágy, hogy visszajuthasson oda, ahonnan lehullott, megszerezze mindazt, amit elvesztett, hogy ismét boldog lehessen. Látjátok a világot, hogyan harcol, küzd, bűnt bűnre halmoz, mert nem felfelé tekint, hanem lefelé az anyagba. Az anyag - mondjuk a ti nyelveteken: fluidum, - tulajdonképpen megsűrűsödött erőhalmaz, lekötözött mozgás, ami a valóságban él, van, létezik a gondolat sebességében és az akarás lehetőségeiben ott, ahol a lélek már valamennyire kiemelkedett az alsóbb állapotból. **Ez az alsóbb állapot, ez a testhez kötöttség: a testhez és az időhöz kötöttség állapota.** Azért az embernek sietnie, keresnie kell azt a lehetőséget, hogy visszaszerzhesse magának azt, amit olyan régen elveszített. De hogyan, miképpen? - Erre csak a mindenben áthatoló Szentlélek erejével képes. Ki az a Szentlélek? Mi az a Szentlélek? - kérdezi az egyszerű földi ember, és önmagában, az ő tulajdon lelkivilágában tétova tekintettel keres, kutat, hol, merre találhatja meg, hogy azt is

az ő akarásának igájába hajthassa, azt is az ő szolgálatába helyezhesse. - Nem! - Az ember, mivel nem tudja, hogy mi az, ki az, honnan való, hová megy, hol merre érezteti hatását, mikor jelentkezik és hová megy - ilyeneket kérdez, amikor elvesztette az emberi lélek a Szentlélekkel való kapcsolatát. Hová tűnik el előle? - hiába akar, hiába keres, nem találja meg. - Tehát ha így van az emberi sors és állapot az isteni akarattól megrögzítve, hová mehet az ember? - Hol kereshet? - Egyedüli segítség: visszatérni Istenhez. Visszatérni a gögből, a nagy akarásból vissza az engedelmesség állapotába, mert hiszen nem tud egy fűszálat sem teremteni. Nem tud. - Hiszen akkor, amikor az ő életében a tüdő, vagy a szív felmondja a szolgálatot, nem erőszakolhatja ki azt, hogy az életéhez akárcsak egyetlen pillanatot is hozzátegyen, hozzáerőszakoljon.

Akkor tehát kicsoda az ember? - Senki! És semmi! - Csak Istenben, Isten által, az Isten kegyelme által van, él, létezik, cselekedhet és juthat előre. Lehet boldog, vagy boldogtalan, de ameddig boldogtalan, még az ő boldogtalanságában is a kegyelem tartja őt lágy ringatással az ölében, mert a kegyelem adja meg még azt is, hogy érezheti a hiányt. Mert ezzel a felajzott érzésével és lehetőségeivel is csak Isten adhatja meg neki azt a szabadságot, azt a lehetőséget, hogy tudomást vehet a körülötte lévő dolgokról, hogy az értelmével megfigyelhet, és bekapcsolódhat a körülötte lejátszódó minden mozdulatba, minden lehetőségbe. Az ember önmagában semmi és senki! Mindent a kegyelem ad részére. A kegyelemben pedig az Isten Szentlelke él. Mozgatja mindazokat a beláthatatlan és felfoghatatlan lehetőségeket, amelyekben az ember létezik, mozog, gondolkodhat, érezhet, cselekedhet: jót, vagy rosszat. Tehát ezt a szabadságot is a kegyelem adja neki, a Szentlélek utasítására. Az Isten Lelke magába fogadja be a világmindenséget, munkára kényszeríti, cselekvésre indítja. És a világmindenség él, mozog, formát alkot, formát ölt, állapotokat, érzéseket teremt. Boldog és boldogtalan állapotokat és átívódott fényeket, eddig nem ismert valóságokat fedezhet fel, mert az emberi lélek szintén a kegyelemben mozoghat, élhet, tevékenykedhet, és a kegyelem a Szentlélek munkájával cselekszik. A Szentlélek világosságával világosodhat meg, és a Szentlélek akaratával

mozgathat meg világokat, és mozgathatja meg annak a kicsiny feregnek az élő szívét, hogy élhessen. Tehát ha a Szentlélek munkája ilyen mindenható, ilyen mindenre kiterjeszhető, akkor a Szentlélekben ott van az Isten Lelke. Az Isten Lelke az, Aki az egész egyetemes életet és létezését kormányozza, és az egész világmindenségnek életet ad.

Aki a tudásban, az ismeretben és még inkább az érzésekben megérzi ezt, fel tudja fogni, hogy mi az, amit ebben a szóban érteni lehet, és nagy alázattal borul le az örökkévaló Isten előtt, hogy így kiárasztotta az Ő kegyelmét mindenre, mindenkire, a világmindenségre, és átadja neki a tulajdon lényegét hogy ebben a lényegben éljen, boldoguljon, örömet és boldogságot élvezhesen. Az Isten teremtette a világot. Az Isten ezzel - a teremtéssel - a legnagyobbat adta minden eltévelyedett, lehullott léleknek, hogy éljen, mozogjon, érezzen, gondolkozzék, és az érzések és gondolatok útján keresse és kutassa azt a lehetőséget, hogy visszatérjen a még nagyobb boldogságba, amelyet elhagyott. Amely boldogságot elvesztett, mert megsűrűsödött, megkeményedett, megsötétedett, és képtelen behatolni azokba az előtte titokká vált valóságokba, amelyeket addig - ameddig nem vétkezett, ameddig az Istennel szembe nem helyezkedett - mint birtokos mondhatott a magáénak. Az emberi lélek az Istennel való szembehelyezkedésével, engedetlenségével elvesztette a mennyei boldogságot, elvesztette azt, ami után - mondjuk a ti jelenetekben is - állandóan sóhajtozik, sír, vágyódik, és nem tudja mi az, amit keres, amit kutat, amiért úgyszólván feláldozza önmagát, hogy elérhesse azt. Nem tudja, hogy mindez valaha az övé volt: minden felett rendelkezett, és most már nem rendelkezhet, mert az életnek szegény koldusává vált azáltal, hogy nem fogadott szót az isteni parancsolatnak. Nem fogadott szót az Isten intézésének, nem fogadott szót az isteni szeretetnek, amellyel minden egyes lépésénél vissza akarta őt tartani a veszedelmektől. Ez a múltban volt, és ez a múlt az emberek csoportjainak és milliárdjainak ma is utána nyúl, keresi azt az érzékeny pontot, amelyhez még hozzá tud férni, amelynél fogva még meg tudja ragadni, hogy lejjebb ne zuhanjon, és hogy följebb lehessen emelni.

A Szentlélek ereje áthatja az egész világmindenséget. Áthatja, rendez, gondozza, tanítja, boldoggá teszi. De vele szemben egy a szükséges dolog: az engedelmesség! Az engedelmesség! ... És az ember, a bukott lélek megfordul: és nem engedelmeskedik! Nem tartja jónak, helyesnek és igaznak a Szentlélek intő szavát, mert ő, mint bukott isten, picinyke, kis parány: ő felfuvalkodva megtagadja származását, mert ő akar teremteni, ő akar valami lenni, ő akar isten lenni! - A kicsiny csíra szembehelyezkedik az örökkévalóság Urával, Teremtőjével. Napjaitokban is láthatjátok és érezhetitek ennek a kínzó és gyötrő hatását, mint szorítja szűkebb és szűkebb lehetőségek közé az önmaga akarása az embert. Mindig akar, mindig többet és nagyobbat akar, mint amit az Isten az, úgynevezett öntudattal, a természetébe neki adott. Mindig jobban akarja csinálni és helyesebben akarja feltalálni, mint neki azt maga a természet megmutatja. És minden egyes lépéssel távolodik messzebb és messzebb az isteni törvénytől és akarattól. De Isten, - Aki a szeretet - utánanyúl mélyen az emberi lelkek csoportjainak. Nem szűnik meg visszahívni, nem szűnik meg dajkálgatni, olyan örömeket adni neki, amelyek egy pillanatnyi boldogságot okoznak. Megengedi az Úr, hogy az ember a maga szerény értelmével megtalálhassa és megláthassa a természetnek olyan rejtett titkait, amelyek voltak, vannak és lesznek mindig, ameddig azok is át nem változnak könnyebb, tisztább és szentebb alanyokká. Amelyek az emberi léleknek az emelkedésével, tisztulásával szintén elveszítik a nehéz, kötöttségi állapotukat, és megszabadulva sietnek az emberi lélek boldogításához hozzáolvadni, hogy ezzel együtt, ők maguk is emelkedhessenek, ezzel együtt ők maguk is tisztulhassanak, és könnyebb, boldogabb életlehetőséget nyerjenek.

Az Isten ilyen szerető - ilyen gyöngéden szerető - Atya, Aki utána nyúl az Ő eltévelyedett gyermekeinek. Világosságot gyújt és nyújt nekik, hogy lássanak, lehetőségeket teremt nekik, hogy abban mozoghassanak, és az önmaguk lelkében gazdagodhassanak. - És az ember, a bukott lélek, újra csak visszafordul, újra csak megtagadja Azt, Akitől származott, Aki vele van, Aki az élethez segíti, Aki boldoggá teszi, és Aki mindig az ő javát akarja és se-

gíti. Ezért testvéreim ne tekintsétek azt, hogy az ember az ő gög-jében hová emelkedett és hová emelkedhet még. - Emelkedhet, ameddig a kapuk be nem zárulnak, mert addig még szabadságában van az embernek cselekedni jót, vagy gonoszt. De amikor el-érkezik ahhoz a ponthoz, és bezárulnak előtte a lehetőségek, akkor visszahull a saját tévelygéseinek összes eredményébe, és a ki-kutathatatlan idő - mértékek szerint megmérhetetlen - mélysége-ibe. Ide csak az isteni mindentudás tekinthet be, aki a mélységeket és az onnan való felemelkedés lehetőségeit nem szűnik meg mun-kálni, nem szűnik meg újra és újra magához hívni azokat, akik eltévedtek, mert azok is az istenségből lehullott kicsiny csilla-gocskák, kicsiny parányok, amik fénylenek egészen addig, amed-dig el nem sötétedik, be nem zárul fölöttük a lehetőségek ajtaja. - Mert amikor bezárulnak az ajtók, megszűnik minden érzés, min-den lehetőség, hogy felemelkedhessenek, és mint ahogyan az em-bernek lehetetlen a legfelsőbb egekbe betekintenie, úgy lehetetlen a legmélyebb sötétségbe az ő képzeletével oda lehajolni, hogy megláthassa az időtlen idők mélységeit és az onnan való felébre-dés lehetőségeit. Ezen a folytonos lehullás lehetőségét minden pillanatban és minden alkalommal feltartóztatni igyekszik a ke-gyelem Istene, és nagy áldozatok árán is vissza akarja emelni, visszahívja, visszasegíti mindazokat, akiknek a lelkében ha csak megcsillan is a reménység, hogy elfogadja a segítséget: az Istentől jövő segítséget.

Tehát mindnyájan, akik a Földön vannak és lesznek ide a Földre küldve - vagy ennél talán még mélyebbre, önnön értékük szerint megbecsülve - tehát rosszabb világok életlehetőségei kö-zül is, ki akarja emelni a mindenható Isten, a szeretet Istene, azo-kat a lehullott, apró kis csillagó fényeket - az Ő teremtményeinek isteni leszármazottait. Azokat a kis csillagokat, akik istenek, mert Őbelőle hullottak ki, és Ő teremtette, hiszen az Ő lényegéből való lények, az Ő akaratából teremtett valóságok, és ezeket vissza akarja hívni. Ezért adta és adja azokat a nagy áldozatokat, ame-lyek mintegy bőségszaruból, úgy hullanak alá a Földre, és az en-nél alacsonyabb világokra. A Szentlélek, a Szentlélek akarata, a Szentlélek érzése, szeretete az, amely az Atyától származik, és fenntartja ezt a hatalmas alakulatot: ez a Szentlélek. Amikor az

Úr visszaemelkedett az örökkévalóság nagy, titokzatos világába elküldte a Szentlelket, hogy megkeresse mindazt ami elveszett, és keresse addig, ameddig megtalálhatja. Testvéreim, mindnyájatokban az Isten Szentlelke él, mozog, érez. Ő Az, Aki megvilágosodik, megerősödik és munkára képesít mindeneket, így titeket is munkára hív, munkára ösztönöz. Mert a ti lelketek, ha megtellett az Isten Szentlelkének világosságával erejével, szeretetérzésével, akkor átveszitek az Atyaisten akaratát és vágyát, érzését, és ti magatok is az Isten akaratának egy-egy edényévé váltok, hogy az Ő akaratát a ti életetekben tökéletesen megvalósíthassátok, és cselekedjete az igazat. Az Igazat! - Az igaz jót, az igaz szentet és azt a világosságot, amely világosság a ti lelketeket életre ébresztette, mozgásával tette, munkára indította, szíveteket elárasztotta a szeretet melegével, és ehhez küzdenetek, gyötrődnetek, szenvednetek kell a földi életetekben.

De ugyanakkor örömet, boldogságot is okoz, mert hiszen tele van az élet boldogsággal, ha az ember nem úgy, nem azzal a gondolattal és érzéssel indul neki az életnek, hogy ott mindent magának akarok megszerezni, hogy ott minden fölött én akarok uralkodni, ott mindent én akarok rendezni, mindenkinek nekem kell engedelmessé válnia. Nem! - Ha nem ilyen gondolatokkal és érzésekkel élitek a világot, akkor meglátjátok a nyíló kis virágban, meglátjátok a született kis gyermekben, meglátjátok azoknak a boldog mosolygásába, akiket szerettek, hogy van boldogság, mert van szeretet! És ha szeretet van, akkor az Isten velünk van, és ha Isten velünk van, akkor mi az Isten gyermekeivé váltunk, mert nem hagyott el az Isten. Velünk van, és minden gondolatunkat, érzésünket, vágyunkat, tettünket Ő kormányozhatja! Tehát testvéreim akkor nem vagytok magatok, nem vagytok elhagyatva, mert az Isten veletek van az Ő Szentlelkével. Megvilágosította a ti érzelmeiteket, és a szívetekbe új érzéseket, a szeretet érzését adta. A szeretettel az örömet is felébresztette, mert hiszen öröm van abban, hogy ha valakit boldoggá tettünk, vagy valaki boldoggá tett minket. **Az öröm abban van, hogy ha egymást szeretitek, mert a szeretetben az Isten lelke van!** Öröm van abban, hogy ha valami olyan tudásra jutottatok el, amit addig nem ismer-

tek, de az van. És olyan, amit idáig még nem vehettek a kezeitekbe, nem használhattátok, de azzal a tudással gazdagabbak lettek, mert az élet nagyobb terjedelmet nyert, azzal messzebbható tevékenységgel ajándékozott meg az Úristen ezekben a képességekben, mint embereket is.

És szükséges, hogy ezek a kisebb örömök a lelketeket az Isten iránti hála ébresszék fel, hogy a ti gondolataitokat és érzéseiteket az Isten iránt nagyobb engedelmességre, szófogadásra, az Ő jóakarátának a ti magatokban való elfogadására ösztökéljék. Mert minden öröm, minden tiszta boldogság, minden felemelő átélés, az mind az Isten ajándéka, amivel az életet széppé, világosabbá, terjedelmesebbé teszi részetekre, földi, emberi sorsotokban is. *És ha azokat nem az ellentét sugalmazása szerint osztjátok be az életeitekbe, hanem az Isten akarátának az Igazság korlátai között mozgó cselekedetekben érvényesítitek, akkor abban is megvan - nemcsak a földi életeitekben - az öröm, mert a ti jó érzéseitek, a ti igaz, tiszta és szent törekvésetek veletek marad, és a ti tevékenységeitek folytán minden eredményeiteket magatokkal viszitek és jöllehet az anyag elpusztul, de nem az érzések. Az érzéseket magatokkal viszitek, mert az érzés a lélek lényegét képezi. És ha a ti lelketekben az Isten iránti hála felébredt és elhatároltátok, hogy befogadjátok azt a módot, ahogyan az az emberi léleknek tudtára adatott, hogy megértse és átérezze abban azt a szeretetet, amivel az Isten az ember javára adta azokat az állapotokat, akkor a hála-érzés felemel titeket, és mindig többet és többet fogtok belőle magatokban kapni, mert az hullik reátok áldásként.*

Ingyen adja nektek az isteni kegyelem földi életeitekben, és megsokasítva a test levetése után a lelki életben. Mintegy az áldások zápora hull reátok, mert a lelketek addigra megelevenedik, és az érzéseket mind nagyobb és nagyobb mértékben tudja magából kisugározni, és átsugározni mindazok felé, amerre a ti életutatok hív titeket, ahová beosztott titeket a kegyelem. És minél több jót éreztek, minél hálásabban fel tudjátok ezt Isten szerint használni a múlandó életben, annál több áldás hullik reátok, a lelki életben. A lelki életben, ahol tulajdonképpen elértek célotokat: közelebb az Istenhez, közelebb az Isten megértéséhez, és mivel

csupa olyanokkal lesztek körülvéve - azokkal a testvérekkel, barátokkal - akik hasonlóan érzik azt, összeolvad a lelketek azokkal a szeretetben, és a boldogság, mintegy napsugár, úgy árasztja el a ti lelketeket, és erre azt mondják a földi nyelven, hogy az a menny. **A menny tibennetek van, a ti szívetekben, a ti lelkektekben,** mert ugyanez a boldogság most is megvan, a jelenben is megvan, csak ti még nem értetek meg rá, hogy azt megérezhessétek, felfoghassátok, és magatokban feldolgozhassátok. **Nem vagytok elég szerények,** és nem tudjátok még azt a magatok részére feldolgozni, mert azt mondjátok: Jaj, sokat kell szenvedni, sokat kell csalódnai, ránk nehezedik az élet terhe és súlya, és mi alatta nyögünk, gyötrődünk, és alig tudunk megmozdulni. **Testvéreim! - az élet súlya rátok nehezedik, mert még próba alatt vagytok. És minél több világosság árasztja el a ti lelketeket, annál több próbával fogtok találkozni a földi életben! - mert mindig nálatoknál kevesebb értelmű, kevesebb érzésű és szeretetű, alantasabb irányú emberlelkekkel találkoztok, és ez nektek fáj.** És a fájdalom az, ami az átlag fájdalma, mert hiszen a mennyekben is megvan ez a fájdalom.

A mennyekben is megvan ez, csak nem olyan közel, mint a földi világban. A földi világban a megpróbáltatások ideje és alkalma van. A megpróbáltatásoké, ami mindig olyan, mint egy csi-szoló. Lecsiszolja azokat a nem kívánt és nem alkalmas dolgokat az emberi lélekről, és helyet készít a valódiságnak, az igaznak, az Istentől való örömöknek és boldogságoknak. - Ezt most ti nem tudjátok átérezni, és így nem tudjátok értékelni sem. A megpróbáltatások szükségesek, mert így az ember tudja, hogy miből kell meggyógyulnia, mitől kell megszabadulnia, hogy szabad legyen, és szabadon fogadja el az Isten ajándékait. Mert a megpróbáltatásokban is ott van az Istennek nagy és rejtett ajándéka részetekre félretéve. Nem csak az, hogy vége lesz a megpróbáltatásnak. Nem! A megpróbáltatások által a szívetek, a lelketek, és a ti megérező képességetek olyan új megismerésnek nyílik meg, amit addig észre sem vettetek - mert talán kisebb mértékben ugyan - de bennetek is megvan az, ami másoknak megpróbáltatást jelent. Így azután akaratlanul ti is megbántjátok azt a másik lelket: és az annak fáj: „Pedig hiszen én csak jót akartam, az igazságért küzdök,

azt akartam érvényesíteni!”. A földi élet csiszolóműhely, és akik már felismerték az igazságot, azoknak kell legyen egy olyan lehetősége, hogy önmagába tekintve fel tudja fedezni az ő tulajdon lelkében azokat a tényezőket, amelyekkel viszont ő bánthat meg másokat. - Nem foglalkoztatok ezzel még? - Mert még talán a legjobb törekvésű ember is cselekedhet, vagy mondhat olyant, ami annak a másiknak mérhetetlenül fáj, mert annak az érzéseit szintén horzsolja, és talán vérzik a szíve, a lelke hogy az a „nem szeretetből jött” megjegyzés, vagy kijelentés neki fájdalmat okoz, és ez a tény titeket bánt. Viszont a másiktól jövő ugyanilyen, vagy hasonló, mondjuk támadás, meg nektek fáj. Erre mondja az Úr, hogy meg kell bocsátani, mert nem lehet senki bizonyos afelől, hogy mikor, mivel okozott a másik embernek talán - mondjuk akaratlanul is - olyan fájdalmat, amit az mint sebesülést érez, esetleg egész életében.

Tehát csak a szeretet, a jóakarató igaz és szent törekvés lehet az az egyetlen, amivel az utat magatok előtt, magatok körül fényessé, egyenessé tehetitek, hogy a szeretetnek ne legyen semmi útjában, amiben megütheti az életének és lelkének érzékeny részét. Az igazi szeretet kibírja az őszinteséget. És ha a szeretetből, őszinte jóakaratóból valamit mondtok, és azt akarjátok, hogy ezzel segítsetek, annak se legyen éle, ne legyen karcoló hegye, hanem érezni lehessen: mindig csak a legjobbat, a legszebbet, a legigazabbat és a legcélravezetőbbet. Mert hiszen a Földön nincsenek tökéletes lelkek testet öltve. Egyetlen volt, Aki tökéletes volt, és a keresztfán végezte be életét, az emberiség örök szégyenére és vádjára... Mert az embernek mindig hibája a nagyravágyás, az uralkodni vágyás, parancsolni akarás, a magát szolgáltatni akarás, és a mindenki fölé emelkedni kívánó akarata. Maga körül törni, zúzni is hajlandó, csak hogy ezt érvényesíthesse. Ez az, ami az embereket egymással kínzó harcokba kergeti. Ez az, ami a Krisztus útján haladókat is megsebzí. Egyiket is, másikat is megsebzí, esetleg akaratlanul is, de van idő, hogy szándékosan. Testvéreim! Ezekből az alsóbb rendű akarásokból az akaratotok érvényesítésétől tartásotok vissza magatokat, mert ezek nem szolgálják a szeretet nagyobbodását, inkább fájdalmat és sebesüléseket okoznak. Ezért drága kincs a szeretet, és azért mondom azt: igyekezzetek

magatoknak szerető, jóbarátokat szerezni. Legyetek testvérek, akik őszinteséggel és szeretettel, bizalommal vannak egymáshoz. **Mert a bizalom nagy dolog! A bizalom majdnem felülmúlja a szeretetet, mert a szeretetben csalódhat, de a bizalomban nem szabad csalódnia. Mert ha a bizalomban valaki megcsalódik, akkor már a szeretet is megsebesül.**

Tehát csak az igazat, csak ami igaz és ami jó és hasznos, azt cselekedjétek egymással és egymásnak, dicsérjétek a mi Urunkat, Aki elküldte a Szentlelket, Aki megtanít titeket mindenre. Aki alkalmassá tesz a munkára, alkalmassá tesz az értelem kiteljesedésére, mert a Szentlélek olyan, mint egy - titeket pillanatról-pillanatra követő - űr, aki a ti lábaitok előtt elsimítja az utat, a ti érzéseket meglágyítja. Nemcsak a tiéteket, hanem ti ellenségeitekét is meglágyítja, és bizalomra gerjeszti, tehát hozzátok bizalommal fordul, és nektek akkor nincs okotok félni az ellenségeitektől sem. Így lehet az ellenségekből barátokat, és a barátokból testvéreket szerezni! **Mert testvérek csak akkor vagytok, ha megvan a szeretet és a bizalom egymás között.** Ezt sokasítani, folyton folyvást erősíteni, hogy ne legyen soha oka egyiknek sem megbánni, hogy szeretetet bizalmat adott a másiknak. Mert hiszen a bizalom az a szeretetnek már egy olyan hatalmas útja, hogy amely szeretet ezen érkezik be az ember lelkéhez, ott már nincs tovább fenntartás. Ott nincs kiegészíteni, megcselekedni való, és nincs az embernek a tulajdon lelkében elégedetlenséget és későbbi bánatot okozó pont, amibe nem csupán abba a pillanatban, hanem még később is beleütközik. Esetleg tán a szellemvilági találkozásnál egyik a másik ruháján meglátja azokat a foltokat, amelyek nem onnan származtak, ahonnan ő feltételezte, hanem egészen más volt annak a keletkezése, és akkor többé már nem azzal a szeretettel találkozik egyik a másikkal, mintha már a Földön el volna minden simítva és letisztítva, megvilágosítva. Így nem azzal a bizalommal és szeretettel az Istenhez való ragaszkodással - ölelhetik meg egymást, mint ahogyan a Földön is szerették volna ...

Mert az emberi lélek vágyakozik a szeretetre, a bizalomra, mert ha nincs bizalom, akkor bezárkózik egyik a másikkal szemben, és nézi, keresi a hanghordozását, keresi a mondatot a szava-

kat hogyan, miképpen beszéljen, hogy valamiképpen az ne juthasson nyilvánosságra, amit ő gondol és akar. És ez nem boldogító, szeretetet nem várhat érte. Ezt a szellemvilágba ne vigyétek magatokkal! Legyetek egyszerűek, őszinték, bizalommal teljesek egymáshoz. Jóakarattal, mint amilyen jóakaratot ti kívántok a magatok részére, ugyanazzal a jóakarattal közeledjétek egymáshoz is, akikkel az isteni kegyelem összehozott benneteket. Mert ne higgyétek, hogy véletlenség a ti találkozásotok egymással! Nem véletlenség, mert nyilvánvaló az, hogy az emberi lelkek nem egyszerre zuhantak le a tisztaság hónából, nem egyszerre űzetek ki a paradicsomból, hanem fokonként, időnként. Akik egyszerre zuhantak le, azok nem mind egyféle bűnökben estek, nem mind egyféle tévedések vitték őket a kárhozatba, a lehullásba, azonban azok, akik valaha egyek voltak, azok azután is megpróbálják keresni egymás közelségét, barátságát, szeretetét. Idők múlnak el, hosszú idők az örökkévalóságban, amikor megint a csoportok találkoznak, és akik valaha egyek voltak, találkoznak egymással egy bizonyos időre, talán egy nemzetségben, talán a Földön egy bizonyos csoportban vannak elhelyezkedve: találkoznak, megszeretik egymást, bizalommal vannak egymáshoz. Mert a lélekből sem a szeretet, sem a bizalom, ha az valaha megvolt, és nem érte valami nagy defektus, akkor nem vész el. A lélekben minden - minden a legkisebbtől a legnagyobbig - minden megmarad.

Tehát ha az időt nem ismerő távolságokban találkoznak is, a lélek megismeri egymást, és így vannak emberlelkek különböző helyekről, különböző állapotokból, ha összekerülnek, egymásra találnak, megszeretik egymást, barátok lesznek. Különböző nemzetiségek nagy barátságot kötnek. Azért talán, mert az a pillanat megadta az okot rája? Nem! Hanem, mert valaha, valamikor együtt voltak, szerették egymást, ismerték egymást, és akkor egyszer csak ismét fellángol az az elfelejtett szeretet, és újra szeretik egymást. De hogyha gyűlölték egymást, vagy volt oka valakinek a másiktól félni, az a félelem, ami valaha megvolt, addig amíg nem találkoznak el van felejtve, de ha találkoznak, megint bizalmatlan lesz a másik, és fél tőle. - És ezt nem lehet az embernek úgy venni, hogy talán valami túl sok rosszat követett el valamikor, csak... nem ismerte meg, nincs hozzá bizalommal... Én azt

mondom nektek; ti sem vagytok újak egymásnak. Valaha, amikor talán egy gondolatban, egy érzésben egyikek voltatok, talán közeli barátságot, közeli szeretetet éreztetek, megértettétek egymást, és az a bizalom újra bizalomná vált, és egymásban megtaláljátok a hasonló érzést, a hasonló vonzást. Az isteni gondoskodás megmutatja azokat az utakat, módokat, hogy egyformán érzitek azokat az érzéseket, amelyekben boldogok voltatok. Ki tudja. Lehet, hogy átmenve a lelkek világába, ott találkozva örömmel üdvözlitek egymást, és szívesen siettek még annak is utána, aki valamivel talán egy vagy több árnyalattal alacsonyabb fokozaton van. Szívesen vállaljátok gondviselését, hogy az is feljebb emelkedjék, mert szeretitek egymást. Ami egyszer szeretet volt, az nem válhat gyűlöletté. A gyűlölet soká megtartja magát, mert fél egyik a másiktól. A félelem az már úgyszólván: előítélet. Akik valaha gyűlölték egymást, azok előítélettel vannak egyik a másik személye iránt.

A Szentlélek munkája azonban az, hogy minden ellentétet, mindent ami a megértésnek, a szeretetnek útjában áll, azt lecsiszolja, kiegyenesítse. A jót, az igazat felemeli, megerősíti, színessé teszi, hogy kívánatosá váljék a jó, az igaz az emberi lélek részére. A megpróbáltatásban ugyancsak ez van. Ha fáj is az a megpróbáltatás, ha szenved is a lélek, de ha megismeri benne az igazságot, felismeri benne azt a jóakaratot, amellyel az isteni Lélek kiegyengetni igyekszik az utakat-módokat, hogy simává tegye egyik léleknek a másikhoz való kapcsolódását, **akkor az a megpróbáltatás, az a fájdalom elmúlik. De annak eredménye ott marad az ember lelkében, és boldogan mond hálát Istennek, hogy szenvedni engedte őt ebben a megpróbáltatásban, mert ez a szenvedés rávezette az igazságra. Megismerte az igazságnak azt az oldalát, amit addig nem ismert.** Ugyanis még nem bírta sem a saját életében felhasználni, sem a más életében nem volt képes elérni, - mivel az nehéz lett volna - hogy lecsiszolja, kiigazítsa azokat a tulajdonképpen összevaló dolgokat, amelyek hiányának oka mindig a bűn, a tévedés, az éretlenség, a fejletlenség. Istennél, Istenben mindazokat a gondoskodásokat megtaláljátok, és eljön az idő, hogy hálát adtok Istennek a megpróbáltatásokért, melyekben a földi életben titeket részesített. Mert sok

olyan igazságra találtok, mint drága értékekre, amelyekre azok nélkül a megpróbáltatások nélkül, sohasem lettetek volna képesek figyelni. Ezért a megpróbáltatásért is hálát kell adni. Az Isten, ha ad is szenvedést, ha ad is megbánnivalót, de odaadja mindenkor a vigasztalást és ismeretet érte, és a lélek ezzel gazdagabb. Amikor benne van az ember ezekben a szenvedésekben, akkor még nem tudja, hogy mi a haszna, de bízzátok az Úrra, bízzátok a Szentlélekre. A Szentlélek mindent kiegyenesít, mindenről gondoskodik, mindent elintéz, mindent felemel és mindent megtisztít. Mindent tökéletessé tesz, mert a legkisebb pontokat is odahelyezi, ahol annak helye megvan, már a teremtéstől fogva. Azért testvéreim ne legyetek reménytelenek, ne legyetek hiábavaló haragvással, felindulással egymás iránt. Legyetek csendesek, békések, bízzátok magatokat az Úrra, mert megvilágosít titeket az Úr kegyelme, a Szentlélek által. Mert a szíveteket kinyitja, hogy ebben a nyitott szívben helyet találhasson a Szentlélek, és mind nagyobb és nagyobb mértékben tudja a világosságot és szeretetet belesugározni, hogy ti meggazdagodjatok ezzel és mint gazdag lelkek térhessetek meg az örökkévaló életbe.

A magyar spiritizista irodalom legjelesebb művei:

Adelma: SZELLEM, ERŐ, ANYAG, Lipcse 1874. (második kiadás: 1924.)

Antal médium: SZELLEMI SZÓZAT AZ EMBERISÉG HÉT GYÜLEKEZETÉHEZ, Budapest. 1921.

Dr. med. Grünhut Adolf: TANULMÁNYOK A SPIRITIZMUS KÖRÉBŐL I., II., Budapest, 1921,

JÉZUS ÁLTAL AZ ATYÁHOZ ENCIKLOPÉDIA I.-II. Cleveland 1941

AZ ÚJSZÖVETSÉG SZELLEMI MAGYARÁZATA 1878-1880
Cleveland 1947

A Névtelen Szellem művei Eszter médium által:

A MAI KOR VALLÁSA, Budapest 1913 (negyedik kiadás: 1940)

Bepillantás a túlvilági élet titkaiba, szemelvények Budapest 1920

A Névtelen Szellem közleményei I. Budapest 1929

A Névtelen Szellem közleményei II. Budapest 1931

A Névtelen Szellem közleményei III. Budapest 1934

Evangéliumi spiritizmus I. Budapest 1935

Evangéliumi spiritizmus II. Budapest 1936

Evangéliumi spiritizmus III. Budapest 1936

Titkos Tanítások I. Budapest, 1935.

Titkos Tanítások II. Budapest, 1936.

Titkos Tanítások III. Budapest 1937

A kegyelem törvényvilága, Budapest 1933

Mikor a lélek ünnepel, Budapest 1938

Hít remény szeretet, Budapest 1938

Karma és kegyelem, Budapest 1939

Elszórt kalászkok I. Budapest 1940

Elszórt kalászkok II, Budapest 1940

Elszört kalászkok III., Cleveland 1982
 Ezotériák I., Budapest 1940
 Ezotériák II., Budapest 1941
 Duáltörvény Budapest 1942
 Eszter önéletírása. Médiumi élmények, Budapest 1931
 Misztériumok (Eszter és Pál élményei). Budapest 1937

A magyar spiritizta irodalom legjelesebb művei

Laurentius Szellem művei Pál médium által

Az utolsó óra munkásaihoz I. Budapest 1933
 Az utolsó óra munkásaihoz II. Budapest 1937
 Az utolsó óra munkásaihoz III. Budapest 1939
 Az utolsó óra munkásaihoz IV. Budapest 1941

A Névtelen Szellem és Lajos Szellem manifesztumai:

Örökértékű igazságok, Cleveland 1988
 A Hegyi Beszéd szellemi magyarázata, Cleveland 1991
 Az őrállóknak, Cleveland 1994
 Kiáltás az utolsó órában, Cleveland 1997
 Úton hazafelé I., Budapest 1998
 Úton hazafelé II., Budapest 1998

Itt hívjuk fel a figyelmet a Szellem, erő anyag, A Kegyelem törvényvilága és a Titkos Tanítások I., II., III. köteteinek egymással való szoros kapcsolatára.